

வீரகேசரி
பிரசுரம்

தேந் வெய்கள்

டாக்டர் கோபுரின் கைநினைந்து...

un

அசோக் பவான்
204, கை வேல்ஸ் வீதி
சென்னை, 11

A.A.M. Namas
317, Chilaw RD
Pennyamulla
Nagambur

160.

14.

வீரகேசரி பிரசுரம்: 26

A.A.M. Namas
317, Chelva. RD

Penin-yamulla

Negombo

கோர இரவுகள்

டாக்டர் ஏபிரஹாம் கோவூர்

டைரியிலிருந்து விசித்திர அனுபவங்கள்

A.A.M. Namas

10 Manikkar Place

Maradana

Catombu 10

~~~~~

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,

கொழும்பு.

"KŌRA ERAVUKAL"

From the Case Diary of
Dr. Abraham T. Kovoov.

FIRST EDITION
NOVEMBER 1974

COPY RIGHTS
RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM **26**

PRICE Rs. 3/40

Published by

VIRAKESARI

P.O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.

**185. GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.**

பதிப்புரை

“மனக்கோலம்” நூல் வாசக அபிமானிகளிடையே பெற்ற அமோக வரவேற்பு. இந்நாட்டில் புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் ஒரு புதிய பாதையை ஏற்படுத்தியுள்ள தென்பதை துணிந்து கூறலாம். இலக்கிய ரசனைக்காக மட்டுமன்றி, வாழ்க்கையின் அபூர்வ அனுபவங்களையும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ள ஒரு சிறந்த சாதனம் புத்தகங்களே என்பதை எமது நாட்டு வாசகர்கள் இன்று ஏற்றுக்கொள்வார்கள். மேலைநாடுகளில் புத்தகப் புரட்சிக்கு வித்திட்டு மக்களிடையே ஓர் சிறப்பிடம்பெற வழிவகுத்தது இவ்வகை நூல்களே.

மனோதத்துவ துறையில் மட்டுமல்ல, வேறு பல துறைகளிலும் உள்ள வல்லுநர்கள் பலர் ஆச்சரியப்படத்தக்க அனுபவங்களைப் பெற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். டாக்டர் கோலூர்போல் இவர்களும் தமது அனுபவங்களைக் குறித்துவைத்து, கோவைப்படுத்தி அவைகளை வெளியிட முயற்சி செய்வார்களேயானால், இவ்வையகத்தோர் நிச்சயம் அவற்றினால் பயனடைவர்.

வெளியீட்டாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

நயீமா-ஏ-பஷீர் எழுதும்

இஸ்லாமிய யுவதி ஒருத்தியின்

காதல் காவியம்!

“வாழ்க்கைப் பயணம்!”

உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கும்

சமூக நாவல்!

ஈழத்திலே இலக்கியப் புரட்சியை ஏற்படுத்திய
வீரகேசரிப் பிரசுரங்களைப் படித்தீர்களா?

★ “தூரத்துப் பச்சை” – திருமதி கோகிலம் சுப்பையா
எழுதிய மகத்தான சமூக நாவல். பக்கங்கள்: 300,
விலை: 3/40.

பிறந்த-மண்ணைத் துறந்து, பொங்கும் கடலைத் தாண்டிப் புது
வாழ்வு தேடிவந்தார்கள். புகுந்த மண்ணிலே பொன் விளைந்தது.
இவர்களின் உழைப்பையும் உதிரத்தையும் உயிரையும் விழுங்கிவிட்டு,
தளிர்ந்து மதர்த்துநிற்கும் தேயிலைச் செடிகள்! இந் நாட்டின் செல்வங்
கள்... அவை பலிகொண்ட ஓர் உழைப்பாளிகள் சமூகத்தின் சோக
வரலாறுதான் இக் கண்ணீர்க் காவியம்!

★ “ஆஷா” – பிரபல நாவலாசிரியர் ரஜனியின்
மாபெரும் வரலாற்று நவீனம். பக்கங்கள்: 315,
மலிவுவிலை: 3/90.

இந்திய சரித்திரத்திலே மாபெரும் அரசியல் கொந்தளிப்பு...
கொந்தளிப்பின் மத்தியிலே ஒரு அழகான இளம் பெண். அவள் வட
பாரதம் முழுவதையும் தன் மயக்கு விழிகளால் வென்று ஆளத் துடித்
தாள். அவளது அரசியல் சூதாட்டத்திலே உருண்ட தலைகள் பல.
எதற்கும் அஞ்சாத மாவீரன் அஜாத்சத்தருவே கலங்கித் தவித்
தான். வரலாற்றை மாற்றி அமைக்கப் புறப்பட்ட ஓர் வீரமங்கை
யின் சாஹசங்கள்...!

★ “தாரிணி” – ரஜனி எழுதிய தலைசிறந்த துப்பறியும்
மர்மக் காவியம். பக்கங்கள்: 400, மலிவுவிலை: 4/90.

கொடுமைகளும் நயவஞ்சகமும் பேய்க்குணங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து
மனித உருவில் நடமாடியபோது, அவற்றை அழிக்கப் புறப்பட்டாள்
ஒரு கட்டிளங்கன்னி. இரும்புக் கோட்டைக்குள்ளே இருபது வருடங்
களாகப் புதைந்து கிடந்தது ஒரு பயங்கர ரகசியம். நினைத்தாலே நெஞ்
சம் பதைபதைக்கும் அந்த ரகசியத்தை அறியவேண்டாமா?

★ “உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன” – பிரபல எழுத்
தாளர் டானியல் எழுதிய பல்சுவை பயற்கும் பதிமூன்று
சிறுகதைகள். பக்கங்கள்: 220, விலை: 3/60.

ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு சிறந்த அனுபவம்... படித்தபின்
மறக்கமுடியாத கதைக் கருவூலங்கள்.

★ “ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்” –நியூவேவ் எழுத்தாளர் இந்துமகேஷ் எழுதிய அற்புத நவீனம். விலை: ரூபா 3/40.

விலைமகள் ஒருத்தியைக் காதலித்துக் கைப்பிடித்தான் ஒருவன், அவளைக் குலமகளாக்கிவிட அவன் அடைந்த சோதனைகள்... பரிதாபத்துக்குரிய ஒருவனின் சுவையான காதல் அனுபவங்கள்!

★ “காலங்கள் சாவதில்லை” – பிரபல நாவலாசிரியர் தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய மலையக வாழ்க்கைச் சித்திரம். விலை: ரூபா 3/90.

உள்ளத்தை ஒப்படைத்தவனிடம் தன் பெண்மையையும் ஒப்படைக்கக் காத்திருந்தாள் ஒரு கட்டிளம் கன்னி. விதி சதிசெய்தது. மணம் வீசும் அந்த நறுமலரைக் கசக்கி முகர்ந்தார்கள் காமுகக் குண்டர்கள். பெண்மை இழந்த அந்தக் கன்னியை ஏற்றுக்கொண்டாளு அந்தக் காதலன்?

● மூன்று புத்தகங்களுக்கு மேல் ஆடர் செய்வோருக்கு தபாற் செலவு இனும். அல்லது புத்தகம் ஒன்றுக்கு தபாற் செலவு –/75 சதம். வி.பி.பி. ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

விரைவில்

டாக்டர் கோவூரின் விசித்திர அனுபவங்கள்

“மனக்கோலம்”

இரண்டாம் பதிப்பு

பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்ய இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது.

மர்மக்கதைப் பிரியர்களே!

“ஜன-மித்திரன் வெளியீடுகள்”

[படங்களுடன் கூடியவை]

● நிழல்மனிதன்: ‘நவம்’ எழுதியது. விலை: ரூபா 2/25

இருளோடு இருளாக வருகின்றான்... நிழலோடு நிழலாக மறைகின்றான். அவனின் இலக்கு ஒரு கட்டிளங் கன்னி-... பாரிஸ்நகரப் பாவை. விழியால் மருட்டி, கட்டிலுக்கழைக்கும் ஒரு விபசாரி! மர்ம மனிதனின் எண்ணம் ஈடேறியதா...? பக்கத்திற்குப் பக்கம் திடீர் திருப்பங்கள்! வரிக்குவரி விறுவிறுப்பான சம்பவங்கள்!

● விதியின் வழியிலே: ‘ரஜனி’ எழுதியது. விலை: ரூபா 2/25.

கொழும்பின் மத்தியிலே ஒரு குளுகுளு ஹோட்டல். இன்பத்தை அள்ளிக்கொடுக்க கட்டிளம் கன்னிகள்! போதை வேண்டுமா? போகம் வேண்டுமா? ஹோட்டலின் உள்ளே மறைந்துகிடக்கிறது பயங்கர மர்மம். அந்த மர்மத்தை உடைத்தெறியப் புறப்படுகிறார் துப்பறியும் மேதை சரத்பாபு. அவரின் சாஹஸங்கள் ஒன்று? இரண்டா?

● அன்பே என் ஆருயிரே: ‘ஷர்மிளா’ எழுதியது விலை: ரூபா 3/40.

சீனா முதல் சிங்கப்பூர்வரை, கொழும்பு முதல் ஹொங்கொங் வரை தேடித்திரிகின்றான் ஓர் அண்ணன், தன் தங்கையைக் கொலை செய்த பாதகர்களைத் தேடி. தேடலின்போது கடத்தல்காரர்களின் வலையில் வீழ்கின்றான். சர்வதேச கடத்தல் சாம்ராஜ்யத்தின் தலைவி இலங்கைப் பெண்மணி?

கையிலெடுத்தால் கீழே வைக்கமுடியாதளவு விறுவிறுப்பு மிக் மர்ம நாவல்கள் இவை. படித்துப்பாருங்கள்.

மூன்று புத்தகங்கள் ஆடர் செய்தால் தபாற்செலவு இனாம். வி.பி.பி. ஆடர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். சொற்ப பிரதிகளே கைவசமுள்ளன. முந்துங்கள்!

புத்தக விற்பனைத் துறையில்

ஒரு புதுமுயற்சி!

கேசரி -- மித்திரன் புத்தக களஞ்சியம்

வீரகேசரி பிரசுரம், ஜன-மித்திரன் வெளியீடு வரிசைகளில் ஏற்கனவே வெளிவந்த நாவல்கள் அனைத்தும் வாங்கிப் படிக்க வாசகர்களுக்கு ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்!

கேசரி -- மித்திரன் புத்தக களஞ்சியங்களின் விலாசங்கள் விரைவில் வெளியிடப்படும்.

கோர இரவுகள்

உள்ளடக்கம்:

பக்கம்

1. கற்பிழந்தவள்!	1
2. மரண மாளிகை!	15
3. பேயின் காதல்!	22
4. கர்ப்பிணிப் பிசாசு!	29
5. பேயை மணந்த பேயோட்டி!	38
6. மலையாள சூனியம்!	45
7. விஞ்ஞானக் குழந்தை!	53
8. புதுமைத் தாய்!	58
9. காட்டு மாமரப் பேய்!	63
10. சர்ப்ப பூஜை!	70
11. காடேறி!	75
12. மண்டைதீவு மர்மம்!	80
13. யார் பைத்தியம்?	88
14. ஊமைகள் பலவிதம்!	94
15. யுவதியை பலாத்காரம் செய்த ஆவி!	100
16. பேயோட்டிகளுக்கு சவால்விட்ட பேய்!	107
17. கர்ப்பிணியின் வயிற்றில் விஷம்!	114
18. செய்வினை!	119
19. பேய் வீடு!	126

இந் நூலின் கதைகளை தொகுத்து எழுதியவர்.

திரு. எஸ் என். தனரத்தினம்.

1. கற்பிழந்தவன்!

அந்த தம்பதிக்கு முதலிரவு புதிய அனுபவத்தைமட்டும் ஏற்படுத்தவில்லை. பெரிய அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது.

கொழும்பு குமாரன் ரத்தினம் ஆஸ்பத்திரியில் கணக்காளராகக் கடமையாற்றிய திரு. தர்மதீரன் ஒரு நாள் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு அவரது நண்பர் ஒருவருக்கும் அவர் மனைவிக்குமிடையில் நிலவும் பெரிய தொரு பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க உதவும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

நானும், சம்பந்தப்பட்டவரை என்னிடம் அனுப்பி வைக்கும்படி சொன்னேன்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் திரு. ஜெயராஜ் என்பவர் என்னைச் சந்திக்க வந்தார். அரசாங்க இலாகாவின் தலைமைக் கணக்காளராகக் கடமையாற்றிய அவரின் கீழ் ஒரு இலாகாவே இயங்கியது.

ஐம்பத்திரண்டு வயது திரம்பிய அவருக்கு மணமாகி பதினைந்து வயதிற்கும், பதினெட்டு வயதிற்கும் இடையிலான இரு மகன்கள் இருந்தனர். இரு வருடங்களுக்கு முன்னர் அவர் தம் மனைவியை விவாகரத்து செய்து விட்டிருந்தார்.

தனது மனைவியை விவாகரத்துச் செய்ததற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அவர் என்னிடம் கூறி அவளின் குறையை நீக்கினால் மீண்டும் அவளை மறுமணம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருப்பதாகச் சொன்னார்.

தனது மனைவியைப் பற்றி அவர் பேச்சை எடுத்த போதே அவரின் கண்கள் கலங்கின.

“மிஸ்டர் கோலூர்! அவளை நான் நேசிக்கிறேன். அவளும் என்னை நேசிக்கிறாள். ஆனால்... அவளிடமுள்ள அந்தப் பழக்கம் எங்களைப் பிரித்துவிட்டது. அவளை எப்படியாவது குணமாக்கி மீண்டும் என்னுடன் வாழ வழிகோலுங்கள்” என்றார்.

“மிஸ்டர் ஜெயராஜ் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். என்னால் முடிந்ததை நான் செய்கிறேன். ஆனால் அதற்கு முன் என்னிடம் உங்கள் வாழ்க்கை வரலாறு முழுவதும் மறைக்காமல் கூறவேண்டும்” என்றேன்.

சிறிது மௌனத்தின் பின் திரு. ஜெயராஜ் தன் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

“மிஸ்டர் கோலூர்! நான் ஒரு கத்தோலிக்கக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். நல்ல வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தேன். எனது பாடசாலைப் படிப்புக்குப் பின்னர் கணக்காளர் பயிற்சி பெற்றுத் தேறினேன். அரசாங்க உத்யோகத்திலும் சேர்ந்தேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தான் என் பெற்றோர் என் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். மணமகளும் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்தவரே.

திருமணம் முடிந்தது. எனக்கு ரெஜிஸ்டர் மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டாள்.

எந்தவொரு ஆணுக்கும் முதலிரவு புதியதொரு அனுபவத்தை ஏற்படுத்துமென்று கூறுவார்கள். ஆனால், எனக்குப் புதிய அனுபவத்தை மட்டுமல்ல. பெரிய அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது.

மீஸ்டர் கோலூர்! அவள் கற்பிழந்தவள் என்பதை அன்றிரவு அறிந்து கொண்டேன். பொழுது விடிந்ததில் இருந்து எனது மனம் பதறியது. ஏமாந்துவிட்டோமே என்று ஆத்திரப்பட்டேன். அவளிடம் இதுபற்றிக் கேட்டுப் பார்த்தேன். அவளோ, என்னைத் தவிர எந்த ஆடவனுடனும் நெருங்கிப் பழகியது கூட இல்லை என்று மறுத்தாள்.

எனக்கு வாழ்க்கை சூனியமாகிவிட்டதாக ஒரு பிரமை. அவளைக் கொலை செய்துவிடலாமா என்கூட ஆத்திரம் பீறிட்டது. ஆனால் மானத்திற்கும், மரியாதைக்கும் பயந்து பழைய கதை பழையதாக இருக்கட்டுமென்று நினைத்து அவளுடன் புதுவாழ்வு நடத்த ஆரம்பித்தேன்.

அவள் மனைவிக்குரிய அத்தனை லட்சணங்களையும் பெற்றிருந்தாள். என்னை மிக மிக அன்புடன் நடத்தினாள். பெற்றோரிடம் காணாத ஒருவித அன்பையும், அரவணைப்பையும் அவளிடம் கண்டேன். அவளைப் பற்றிய கடந்த காலத்தையே மறந்துவிட்டேன்.

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் ஒரு பெண் தவறிவிடுவது சகஜம் என்பதை உணர்ந்த எனக்கு அவள் இனித் தவறு செய்யமாட்டாள் என்று முழு நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது.

ஒரு நாள் இரவு நானும், அவளும் தரம்பத்திய உறவு கொண்டபின்னர் களைப்பால் நான் கண்ணயர்ந்துவிட்டேன். திடீரென எனக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னருகில் எனது மனைவியைக் காணவில்லை. எழுந்து மணியைப் பார்த்தேன். ஒரு மணிக்கு சற்று அதிகமாக இருந்தது. அப்பொழுது காலடி ஓசை கேட்டது. ஓசை வந்த திசையை நோக்கினேன்.

அடுத்த அறையிலிருந்து எனது மனைவி அலங்கோலமான நிலையிலிருந்து திரும்பி வந்தாள். அவளையே சரிசெய்தபடியே

வந்தாள்.. இதே சமயம் வீட்டு வாசலிலிருந்து காரொன்று கிளம்பிச் செல்லும் சத்தமும் கேட்டது.

ஒரு நிமிடத்தில் எனக்கு எல்லாமே புரிந்துவிட்டது! அவள் யாரோ ஒருவருடன் கள்ள நட்புவைத்திருக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

அவளை எவ்வளவு நல்லவளென்று எண்ணி மீண்டும் ஏமாந்துவிட்டோமே என்று கலங்கினேன். இந்த அதிர்ச்சியால் அவளுடன் நான் எதுவுமே பேசவில்லை. அப்படியே கட்டிலில் விழுந்து கண்ணயர்ந்தேன்.

மறுநாளிலிருந்து நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. இப்படியே வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

யாரோ ஒருவன் இரவில் எனக்குத் தெரியாமல்வந்து போவது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது.

நாங்கள் மணமுடித்து இரண்டாவது வருடம் எண்களுக்கொரு மகன் பிறந்தான்.

இனிமேல் அவள் திருந்திவிடுவாளென்ற நம்பிக்கையில் வாழ ஆரம்பித்தேன்.

கைக் குழந்தையுடன் அவள் அடுத்த அறையில் நித்திரைகொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

நான் எனது அறையிலே நித்திரை கொள்வேன். இப்படி சில மாதங்கள் கடந்தன. இரவு ஒன்பது மணியளவில் படுக்கைக்குச் செல்லும் நான் காலை எட்டு மணியளவில்தான் கண்விழிப்பேன். காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து விடும் பழக்கமுள்ள நான் ஏன் இப்பொழுது இவ்வளவு நேரம் சென்று கண் விழிக்கிறேன் என்ற சந்தேகம் எனக்கு எழுந்தது. முன்பெல்லாம் நடுநிசியில் கண்விழிப்பது வழக்கம். ஆனால், இப்பொழுது அதுவுமில்லை.

ஒருநாள் எனக்குப் பரிமாறப்பட்ட உணவைச் சிறிது உண்டுவிட்டு நித்திரைக்குச் சென்றேன். அன்று நடுநிசியில் எழுந்தேன். ஆனால், கண் விழித்ததே தவிர நரம்பெல்லாம் தளர்ந்திருந்தது. அன்றைய அறையில் எனது

மனைவியும், இன்னொரு ஆணும் கிரித்துக் கொஞ்சிப்பேசி மகிழ்வது எனக்குக் கேட்டது.

எழும்ப முயன்றேன் முடியவில்லை. என் மனைவிமாற்றான் ஒருவனுடன் கொஞ்சிப் பேசுவதை எனது காதுகளால் கேட்கும் கொடுமையை அன்றிரவு அனுபவித்தேன்.

மறுநாள் டாக்டரை அணுகினேன். அவர் பலசோதனைகளை நடத்திவிட்டு ஒரு குறையும் இல்லையென்று கூறிவிட்டார்.

அன்றிலிருந்து இரவில் வீட்டில் சாப்பிடுவதில்லை. இதன் பிறகு நான் வழமைபோல் கண்ணிழித்து வந்தேன்.

என் மனைவி இவ்வளவு காலமும் உணவில் தூக்க மாத்திரையைக் கலந்து கொடுத்து வந்திருக்கிறாளென்பதும் எனக்குப் புரிந்தது.

இதன் பிறகும் இரவில் பிற ஆடவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பழக்கம் அவளைவிட்டு நீங்கவில்லை.

ஆவள் எங்குமே வெளியே போவதில்லை. தேவையானவர்களை எப்படியாவது வீட்டிற்கு வரவழைத்துக் கொண்டாள். இப்படியே பல வருடங்கள் உருண்டன. இரண்டாவது மகனும் பிறந்தான். அவளின் நிலையில் மட்டும் மாற்றமேயில்லை.

ஒரு ஆனால் அவளைத் திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. பலரை நாடினாள்.

மானம் மரியாதைக்குப் பயந்து அவளின் அட்டகாசங்களை மனதில் போட்டு அழுக்கி வைத்துக்கொண்டு நடைப்பிணமாக வாழ்ந்தேன்.

ஒருநாள் இரவு மூன்று நான்கு இளைஞர்கள் சேர்ந்து அவளுடன் சரசமாடிக்கொண்டிருந்த கேவலமான காட்சியையும் பார்க்க நேர்ந்தது.

இதையடுத்து ஒரு திட்டம் தீட்டினேன். அவள் படுக்கைக்குச் சென்றதும் வெளியே பெரிய பூட்டினால் கதவைப் பூட்டி வைத்தேன். சில தினங்களில் அந்தப் பூட்

டும் திறக்கப்பட்டு பின்னர் பூட்டப்பட்டிருந்த அடையாளம் காணப்பட்டது.

அந்த அறைக் கதவின் வெளிப்புறத்தில் இரவில் பௌடரைக் கொட்டி வைப்பேன். மறு நாள் யாரோ நடந்த காலடிகள் காணப்படும்.

அவளை எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்த முயன்றாலும் அவளிடம் குடிக்கொண்டிருந்த காமவெறிதான் வெற்றி கண்டது.

பல மாந்திரீகர்களைக் கலந்தாலோசித்தேன். அவர்கள் அனைவரும் 'களுகுமாரி' என்ற மோகினிப் பேய் என் மனைவியைப் பீடித்திருப்பதாகவும், அதனால்தான் அவள் திருப்தியடைய முடியாத கர்மப் பசியுடன் இருக்கிறாள் என்றும் சொன்னார்கள். மந்திரிகளும் செய்தனர். ஆனால் பலனில்லை.

இரவில் பலர் கார்களில் வந்து என் மனைவியுடன் இன்பம் காண முற்பட்டனர். இரவில் வீட்டு வாசலில் தண்ணீரைத் தெளித்து வைப்பேன் அடுத்த நாள் காலை கார்கள் வந்து நின்று சென்ற அடையாளங்கள் தெரியும்.

குறிப்பிட்ட காலத்திற்குமேல் இந்தக் கொடுமைகளை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

எனது இரு மகன்களும் ஊர்ந்து இளமைப் பிராயத்தை எட்டினர். ஆனால் என் மனைவியின் சல்லாபங்கள் மட்டும் குறையவேயில்லை.

கொழும்பு பிஷப்பிற்கு இதுபற்றி எழுதி அவரிடம் விசேட அனுமதி பெற்று என் மனைவியை விவாகரத்து செய்தேன்.

இதன்பின் சிறிதுகாலம் சற்று நிம்மதியாக இருந்தேன். ஆனாலும் பின்னர் அவள் நினைவு என்னை வாட்ட ஆரம்பித்தது. என்னுடனிருந்த பிள்ளைகளும் அடிக்கடி தாயை நினைத்து ஏனிக ஆரம்பித்தனர்.

அவள் தனது தந்தையுடன் வசித்துவந்தாள். சமீபத்தில் அவள் தந்தையும் இறந்தார். அவள் அனாதையானாள். என் மனம் பொறுக்கவில்லை.

அவளுக்குத் தனி வீடொன்றை வாங்கிக் கொடுத்தேன். மாதம் மாதம் செலவுக்குப் பணமும் அனுப்பிவிடுகிறேன்.

“மிஸ்டர் கோலூர், அவள் திருந்திவிட்டாளென்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் அவளை நான் மீண்டும் மணக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். அவள் என்மீது அவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாள். நானும் அப்படித்தான். எனது பிள்ளைகளுக்காகவாகினும் நாங்கள் ஒன்று சேருவது நல்லது.”

இப்படி ஒரே மூச்சில் தன் கதையைக்கூறிய திரு. ஜெயராஜ் கலங்கிய கண்களுடன் என்னை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

அவர் மீது எனக்கு அனுதாபம் ஏற்பட்டது. இந்த நாட்டில் இப்படிக் காமவெறிகொண்ட பெண்ணுமாவாழுகிறாள் என்று சிந்தித்த வண்ணம் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தேன்.

என் சிந்தனை கலைந்தது.

“மிஸ்டர் ஜெயராஜ்! உங்கள் முன்னாள் மனைவி ரெஜினாவை இங்கு அழைத்துவர முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“முடியும்” என்று பதிலளித்தார். எனது டயறியைப் பார்த்து ஒரு திகதிகைக் குறிப்பிட்டேன்.

அவரும் அவளை அழைத்துவருவதாகக் கூறிவிட்டு தள்ளாடியபடியே தனது காரை நோக்கி நடந்தார்.

சாந்தமே உருவான அடக்கம் நிறைந்த ஒரு பெண்ணுடன் நான் குறிப்பிட்ட திகதியில் இரண்டாவது முறையாக என்னைச் சந்திக்கவந்தார் திரு. ஜெயராஜ்.

இவர்தான் தனது மாஜி மனைவியென்றும், இவரைப் பற்றி தாம் சென்றமுறை பல விஷயங்களைக் கூறியதாகவும் தெரிவித்தார்.

சுமார் நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க அந்த பெண்ணைப் பார்த்த போது, இவ்வளவு சாந்தமும், அடக்

கழும் கொண்ட பெண்ணை காமப் பசியால் தவிக்கிறார் என்று நினைக்கவே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

திரு. ஜெயராஜைக் கீழே இருக்கும்படி கூறிவிட்டு நான் அந்தப் பெண்ணுடன் மேல்மாடிக்குச் சென்றேன்.

அங்கே ஒரு அறையில் அமர்ந்து அந்தப் பெண்ணை நோக்கிக் கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தேன்.

முதலாவது கேள்வி கேட்டு முடியவில்லை, அவர் தேம்பித்தேம்பி அழ ஆரம்பித்தார்.

“அம்மா! நீங்கள் வந்திருப்பது எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிய நல்லது கெட்டதைத் தீர்மானிப்பதற்காக வாகும். அதனால் இங்கு அழுவதனால் பலனில்லை. தயவு செய்து எனது கேள்விகளுக்கு எதையும் மறைக்காமல் பதில் சொல்லுங்கள். நான் உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல் பாதுகாக்கிறேன்.”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவர் கணவர் கூறும் குற்றச் சாட்டுக்கள் உண்மைதானா? என்று கேட்டேன். உடனே எழுந்து அந்தப் பெண்மணி நேராக என் கால்களில் விழுந்தார். அவரைத் தூக்கி அமர்த்தினேன். அவர் அழுகை நிற்கவில்லை.

“மிஸ்டர் கோலூர்! அவர் அபாண்ட பழி சுமத்துகிறார். இதை நீங்கள் நம்பி என் மீது களங்கம் கற்பித்து விடாதீர்கள்” என்று தேம்பியபடி சொன்னார்.

“உங்கள் கணவர் கூறியதை அந்த பிஷ்ப் அவர்களே நம்பி விவாகரத்துக்குச் சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டாரே! நான் நம்பினால் என்ன? நம்பாவிட்டாலென்ன? பிரச்சினை அதுவல்ல. உங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்க முடியுமா? என்று முயற்சிப்பதே என் வேலை. அதனால் தயவு செய்து எதையும் மறைக்காமல் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்” என்று மீண்டும் கேட்டேன்.

“மிஸ்டர் கோலூர்! அவர் என் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறார். நானும் அவர் மீது என்றும் பிரிக்கமுடியாத அன்பை வைத்திருக்கிறேன். ஆனால், அவரிடமுள்ள சந்தேகப் பழக்கம்தான் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறது

நான் மீண்டும் அவருடன் சேர்ந்து குடும்பம் நடத்த விரும்புகிறேன். ஆனால், அதற்குமுன் என்மீது பழிசமத்தும் குணம் அவரிடமிருந்து விலக வேண்டும்."

இப்படி அவர் கூறியது என்னை பெரும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. திரு. ஜெயராஜ் இவர் பழக்கத்தை மாற்றச் சொல்லுகிறார். இதில் எதைச் செய்வது? சிந்தனையில் ஆழ்ந்த நான் திருமதி ரெஜினுவை நோக்கி உடுகள் கதையைக் கூறுங்கள் என்றேன்.

அவர் தனது கண்களைத் துடைத்தபடி தன் கதையைக் கூறத்தொடங்கினார்.

"மிஸ்டர் கோவூர்! நான் சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள். பணக்கார குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அவருக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடந்தது. வசதியான குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டதற்காக மகிழ்ந்தேன். இறைவனுக்கும் நன்றி செலுத்தினேன்.

திருமணத்தன்று இரவு மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு நவீன விடுதியில் தேனிலவைக் கழிக்கச் சென்றோம். எனக்கு ஒரு ஆணுடன் நெருங்கி அமர்ந்து காரில் செல்வதே புது அனுபவமாக இருந்தது. அன்றிரவு வாழ்க்கையில் எங்களுக்கு மறக்க முடியாத இரவு என்பது நான் அறிந்த தொன்றாகும். ஆனாலும், அதுதான் அதிர்ச்சியளிக்கும் இரவு என்பதையும் அந்த அதிர்ச்சியை அனுபவித்த போது தான், அறிந்துகொண்டேன்.

நாங்கள் இருவரும் படுக்கைக்குச் சென்ற பின்னர் எனது கடந்த காலத்தைப் பற்றிக் கேட்டார்.

எத்தனை ஆண்டுகளோடு நீ தொடர்பு வைத்திருந்தாய் என்று கேட்டார். அவர் கேள்வி என்னை அழித்தான் வைத்தது. அவர் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்து அழுதேன். அவர் அடுத்து செய்தது எனக்கு மேலும் அதிர்ச்சி அளித்தது.

எனது ஆடைகளைக் களைந்தார். உடலின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் அங்குலம் அங்குலமாகப் பரிசோதனை செய்தார்.

மிஸ்டர் கோலூர்! வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன். ஒரு ஆண்மகன் நடந்துகொள்ளும் விதத்தில் அவர் அன்றிரவு நடக்கவில்லை. நான் யாரோடாவது உடலுறவு கொண்ட அடையாளங்கள் இருக்கிறதா என்று பார்த்தார். நான் கன்னி கழிந்தவளா என்பதையும் ஆராய்ந்தார்.

அறிமுகமில்லாத இடமாக இருந்ததால் இத்தனையும் பொறுத்துக்கொண்டு இருந்தேன். கொழும்பாக இருந்தால் அன்றிரவே நான் கணவனும் வேண்டாம், குடும்ப வாழ்வும் வேண்டாமென பெற்றோரிடம் ஒடியிருப்பேன்.

சோதனையெல்லாம் முடிந்து என்னை அரவணைத்துக் கொண்டார். அதன்பிறகுதான் கணவனாக நடந்து கொண்டார்.

எல்லா ஆண்களுமே இப்படித்தான் இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது என்று அப்பொழுது நினைத்துக்கொண்டேன். சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது போலிருக்கிறது என்றும் மன அமைதி அடைந்தேன்.

பொழுது புலர்ந்தது. அவர் உதிர்த்த முதல் வார்த்தை, நான் கற்பிழந்தவள் என்பதுதான்.

இப்படித்தான் எனது குடும்ப வாழ்வு ஆரம்பித்தது.

அடிக்கடி என் மீது இந்த குற்றச்சாட்டைச் சுமத்துவார். இரவு நேரங்களில் நான் பிற ஆடவருடன் உறவு கொள்ளுவதாகச் சொல்லுவார்.

இப்படிக் குற்றம் சுமத்துவாரே தவிர, அடுத்த நிமிடம் என் மீது அன்பு காட்டுவார். நான் கற்பிழந்தவள், காம வெறி கொண்டவள் என்று கூறுவதில் அவர் ஏதோ இன்பம் அனுபவிப்பது போல் காணப்படுவார்.

சில இரவுகளில் எனது இரவு உடையில் உள்ள ரிப் பனை தனது கைவிரல்களில் கட்டிக்கொண்டு படுத்துறங்குவார்.

மிஸ்டர் கோலூர்! சொன்னால் ஆச்சரியமாக இருக்கும். அப்படியான இரவுகளில் கொஞ்சம்கூட அசையாது அவரையொட்டி ஒருபுறமாக சாய்ந்து விடியும் வரை அப்படியே படுத்திருப்பேன். ஆனாலும் விடிந்ததும், நான் இரவில் அடுத்த அறையில் யாரோ ஒருவனுடன் கொஞ்சிக் குலாவியதாகச் சொல்லுவார். நான் இரவில் பாத்ரூ மிற்குச் சென்றால் கூட என் பின்னால் வந்து சாவித் துவாரம் வழியாக உள்ளே பார்ப்பார். எனது மூத்த மகன் பிறந்ததும் அடுத்த அறையில் சூழந்தையுடன் படுத்துறங்குவேன். வெளியே பெரிய பூட்டினால் கதவைப் பூட்டி வைப்பார். காலையில் அவரே திறந்துவிட்டு இரவில் எவனோ திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான் என்று குற்றம் சுமத்துவார்.

அந்த அறைவாசலில் பவுடரைக் கொட்டிவைப்பார். மறுநாள் காலை யாருடைய காலடிகளோ இருப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டுவார்.

நான் படுத்தபின்பு வீட்டு வாசலில் தண்ணீரை ஊற்றி வைப்பார். காலையில் யாரோ காரில் வந்திருக்கிறார்கள் என்பார்.

சில தினங்களில் காலையில் எழுந்தவுடன் எனது இரவு ஆடையைக் கழற்றித் தரும்படி கேட்பார். நானும் அப்படியே செய்வேன். சூரிய வெளிச்சம்படும் ஜன்னலருகே அதைத் தொங்கவிட்டு அந்த நைட்கவுளை அணு அணுவாகச் சோதிப்பார். அதில் ஏதாவது அடையாளம் காணப்படுகிறதா என மணிக்கணக்கில் தேடுவார்.

மிஸ்டர் கோலூர்! இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களைச் செய்திருக்கிறார். இதையெல்லாம் நான் ஒரு பெண்ணிடம் கூட வாய் திறந்து சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு கேவலமானவையாகும்.

இப்படியே சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அவருடன் குடும்பம் நடத்திவிட்டேன். இதன்பிறகுதான் என்னை விவாகரத்து செய்தார்.

நான் எனது தந்தையுடன் வசித்து வந்தேன். அவரும் சமீபத்தில் இறந்தார். இவர்தான் தந்தையை அடக்கம் செய்வதற்கு செலவு செய்தார். இதன்பிறகு எனக்கு வீடொன்றை வாங்கிக் கொடுத்தார். அடிக்கடி தொலைபேசியிலும் எனது சுகம் விசாரிப்பார். நான் கேட்காமலேயே பணம் அனுப்புவார். அவ்வளவுதூரம் என் மீது அன்பு வைத்திருக்கிறார்.

மிஸ்டர் கோலூர்! அவர் இன்னும், நான் பலருடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதாகத்தான் கூறுகிறார். தனக்கு மேல் வளர்ந்துவிட்ட இரு பிள்ளைகள் இழுக்க நாற்பத்தைந்து வயதாகிவிட்ட நான் இப்படித் தவறி நடப்பவன் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?"

இப்படிக் கேள்விக்குறியோடு தனது கதையைச் சொல்லி முடித்தார் திருமதி ரெஜினா.

கடகடவென அவர் கண்களிலிருந்து நீர் ஆருகப் பெருகியது.

அம்மா நீங்கள் எதற்கும் பயப்படாதீர்கள். உங்கள் கணவர் ஒரு 'மோனோ மோனியாக்' (MONOMANIAC) என்பதை நான் அன்றே ஓரளவு புரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான் உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னேன்.

இப்படி சில ஆண்டுகளையும், பல பெண்களையும் ஏற்கனவே நான் பார்த்திருக்கிறேன், சிகிச்சையும் அளித்திருக்கிறேன். இப்படி மற்றவர்கள் மீது சந்தேகம் கொள்வதிலேயே இவர்கள் இன்பம் காணுவார்கள். ஆனால் இவர்கள் மிக நல்லவர்கள். உங்கள் கணவரைத் தந்திரத்தால் தான் வெற்றி காணவேண்டும். நீங்கள் கீழே போயிருங்கள் என்று திருமதி ரெஜினாவைக் கீழே அனுப்பிவிட்டு திரு. ஜெயராஜை மேலே அழைத்தேன்.

“மிஸ்டர் ஜெயராஜ்! நீங்கள் கூறியது அத்தனையும் உண்மை. தீராத காமவெறி உள்ளவர்தான் உங்கள் மனைவி. அவரை என்னால் குணமாக்க முடியும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பெண்ணை எதற்காக நீங்கள் மீண்டும் மணம் புரியவேண்டும்” என்று கேட்டேன்.

“மிஸ்டர் கோபுர் அவளைக் குணமாக்குங்கள். அவள் எனக்குத்தேவை. பிளீஸ் மிஸ்டர் கோபுர்” என்று பதட்டத்துடன் கெஞ்சினார் ஜெயராஜ்.

எவ்வளவு நல்லவர்? இப்படி மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டாரே என்று நினைத்தபடியே, “மிஸ்டர் ஜெயராஜ்! உங்களுடைய மனைவிக்கு ஆழ்ந்த ஹிப்னோசிஸ் சிகிச்சையளித்துக் குணமாக்க முடியும். ஆனால் அதற்குமுன் உங்களை மிகச் சாதாரணமான ஹிப்னோசிஸ் செய்யவேண்டும்” என்றேன்.

என்னைக் கோபத்தோடு பார்த்தார் அவர். “என்னை எதற்காக ஹிப்னோசிஸ் செய்ய வேண்டும்? கோளாறு அவளுக்குத்தானே” என்று சற்று காரமாகவே கேட்டார்.

“ஆமாம்! கோளாறு அவளுக்குத்தான். ஆனால் சற்று ஆண்மை குறைந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் மனைவிக்குத் திருமதியளிக்கக் கூடிய வகையில் உங்களைச் சக்தி மிக்கவராக ஆக்கவே உங்களை ஹிப்னோசிஸ் செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு அவருடன் ஒரு முறை கணவனாக நடந்துகொண்டுவிட்டால் பிறகு அவர் வேறு எவரையும் கணவனாக நினைக்கவே மாட்டார்” என்று சமாதானஞ் செய்தேன்.

இதன் பிறகு அவர் சம்மதித்தார். அவருக்கு ஆழ்ந்த ஹிப்னோசிஸ் சிகிச்சை அளித்தேன். ஹிப்னோடைஸ் செய்தபோது தனது மனைவி நிரபராதி என்பதை அவரது உள்ளுணர்வு கூறியது. அவர் உள்ளுணர்வுகளுக்கு பலவற்றைக் கூறி சிகிச்சை அளித்தேன்.

அவர் சன்னிழித்த பிறகு அவரைக் கீழே அனுப்பி விட்டு, அவர் மனைவியை மேலே அழைத்து, உங்கள்

கணவர் இனிமேல் சந்தேகப்படவே மாட்டார். கவலைப்படாதீர்கள் என்று கூறி அவரை என் மனைவியுடன் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அடுத்த அறையில் எனது சொந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டேன். சுமார் ஒரு மணி நேரம் சென்றது. திருமதி ரெஜினாவை அழைத்து, "உங்கள் கணவர் நல்லவர். அவர் கூறியதெல்லாம் சுயநினைவில் கூறியதல்ல! வேலைக்குச் சென்றால் அவரைப் போலத் திறமை சாலியுமில்லை. வீட்டுக்கு வந்தால் அவரைப் போல பைத்தியமுமில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவரைப் பீடித்திருந்த 'மோனோ மோனியாக்' என்ற மனோ வியாதிதான். இப்பொழுது எல்லாம் குணமாகிவிட்டது. ஆனால் உங்களை ஹிப்னோசிஸ் செய்யவில்லை என்றும்மட்டும் அவரிடம் சொல்லிவிடாதீர்கள்" என்று அறிவுரை வழங்கினேன்.

பின்னர் கீழே அவரை அழைத்துவந்தேன். கணவரிடம் இனிக் கவலைப்படாதீர்கள் என்று கூறி மனைவியை ஒப்படைத்தேன். இருவரும் எனக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு மகிழ்ச்சியுடன் சென்றார்கள்.

சிறிதுகாலத்தில் இருவரும் மறுமணம் செய்துகொண்டனர்.

நான் சிகிச்சையளித்து சரியாக ஒருவருஷம் கழித்து அந்த நன்னூலில் இருவரும் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் மற்றவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தனர்.

திரு: ஜெயராஜ் தனது மனைவியைக் குணமாக்கி ஒரு வருடம் நிறைந்துவிட்டதை நினைவுபடுத்தி நன்றி தெரிவித்து எழுதியிருந்தார்.

திருமதி ஜெயராஜ் தன் கணவன் குணமாகி ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகிவிட்டதை நினைவுபடுத்தி எனக்கு நன்றி கூறி எழுதியிருந்தார்.

இக்கடிதங்களை வாசித்த நானும், எனதுமனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டோம்.

2. மரண மாளிகை!

அந்த மாளிகைக் கூரை
அல்லது சுவர் தேதமடைந்
தால் அன்றிரவே கொன்
னியாட்டாவின் ஆவி அவர்
மகனிடம் அந்தத் தக
வலைத் தெரிவித்துவிடும்.

“அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் கொன்னி
யாட்டா என்ற செல்வந்தர் அங்கொடை என்னும் இடத்
தில் வசித்து வந்தார்.

இவருக்கு ஏழு பிள்ளைகளும், மனைவியும் இருந்தனர்.
மூத்த மகன் கண்டியில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார். மற்றவர்கள் அங்கொடையிலுள்ள
பெரிய மாளிகை போன்ற வீட்டில் வசித்தனர்.

45 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திடீரென ஒருநாள்
கொன்னியாட்டாவின் மனைவி இறந்தாள். அவள் இறந்து
ஏழு நாட்களுக்குள் ஆறு பிள்ளைகளும் அடுத்தடுத்து மரண

ஊரார்கள். சிலகாலத்தில் கொன்னியாட்டாவும் இறந்து விட்டார்.

இதன்பின்பு கண்டியில் கடமையாற்றிய கொன்னியாட்டாவின் மூத்த மகன் கொழும்புக்கு மாற்றம் பெற்று வந்த துடன் அங்கொடையில் உள்ள தனது இல்லத்தில் வசிக்கத் தொடங்கினார்.

ஆனால், அவர் அங்கே வசிக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு இரவும் தந்தையின் ஆவி அந்த வீட்டில் உலாவி அவரைப் பயமுறுத்தியது. இதனால் வேறொரு வீட்டை நிருமாணித்துக்கொண்டு அந்தப் புதிய வீட்டில் அவர் குடியேறினார்.

அதிலிருந்து மாளிகை போன்ற கொன்னியாட்டாவின் வீட்டில் எவருமே குடியேறவில்லை.

அந்த வீட்டில் நடைபெறும் பேயின் அட்டகாசங்கள் பற்றி அங்கொடையில் மட்டுமின்றி அடுத்தடுத்த கிராமங்களிலும் பேச்சு பலமாக அடிபடலாயிற்று. இதனால் எவரும் வாடகைக்குக் குடியேறவும் முன்வரவில்லை.

சில வருடங்கள் கழித்து, பொது மராமத்து இலாகாவைச் சேர்ந்த சில ஊழியர்கள் இந்த மாளிகையில் தங்கள் ஆயுதங்களை வைக்கலாயினர்.

இவற்றைப் பாதுகாக்க ஒரு வரைக் காவலுக்கும் வைத்தனர்.

ஒருநாள் நள்ளிரவில் அந்த மாளிகைக் கதவு தட்டப் பட்டது. அந்தத் தொழிலாளி கதவைத் திறந்தபோது, அடர்த்தியாக நீண்டு வளர்ந்த தாடியுடன் வயோதிபர் ஒருவர் அங்கு நின்றார்.

அந்த வயோதிபர், "உன்னையார் இங்கு வரச்சொன்னது? நாளைக் காலை மரியாதையாக வெளியேறிவிடு" என்று எச்சரித்துவிட்டு மறைந்தார்.

மறுநாள் காலை இச் சம்பவம்பற்றி அந்த ஊழியர் சொன்னபோது, இரவு வந்தவர் மனிதரல்ல, கொன்னியாட்டாவின் ஆவிதான் என அக் கிராமத்தவர்கள் ஏக மனதாகத் தெரிவித்தனர்.

பீதியடைந்த அந்த ஊழியர் ஆயுதங்களுடன் அன்றே வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டார்.

இன்னொருநாள் அந்த மாளிகை வளவிலிருந்து தென்னைமரத்தில் ஏறிய ஒருவர், மரத்திலிருந்து கீழ் விழுந்து மரணமானார்.

மற்றொருநாள் அந்த மாளிகையில் குடியிருந்த பேயை விரட்டிப் பிரித் ஒதிக் கொண்டிருந்த பெளத்த பிக்கு ஒருவர் திடீரென நெஞ்சு வலியால் துடிதுடித்து அந்த இடத்திலேயே உயிர் துறந்தார்.

அந்த மாளிகையின் கூரைச் சுவர் எதுவும் சேதம் அடைந்தால், அன்றிரவே கொன்னியாட்டாவின் ஆவி, அவரது மூத்த மகனின் கணவில் தோன்றி, என்னென்ன பழுது பார்க்க வேண்டுமென்பதை விபரமாகக் கூறிவிட்டு மறைந்துவிடும். அவரும் அப்படியே செய்வார்.

கொன்னியாட்டா மறைந்த 25-வது ஆண்டில் உயிர்ோடு இருந்த அந்த ஒரே மகனும் மறைந்தார்.

அவரின் பிள்ளைகள் அந்த மாளிகையை லட்சியம் செய்யவே இல்லை.

இதனால் அந்த மாளிகை பாழடைந்துபோய் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது. அது பல கதைகளை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறாக கொன்னியாட்டாவின் மரணமாளிகை பற்றிய கதையொன்றைச் சொன்னார் என்னைச் சந்திக்க வந்த திரு. சரத்சந்திர என்பவர்.

திரு. சரத்சந்திர இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் பகுதிநேர நிகழ்ச்சி தயாரிப்பாளராகக் கடமையாற்றினார்.

அந்த மரண மாளிகையில் ஒருநாள் இரவு போஜனம் உண்ணவேண்டுமென்றும் அப்பொழுது ஒரு கலந்துரை யாடலையும் நடத்தி, அதை வானொலியில் ஒலிபரப்ப வேண்டுமென்றும் அவர் விரும்பினார்.

நான் இதற்குச் சம்மதித்தேன்.

1971ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் ஒருநாள் இரவு ஏழரை மணியளவில் நான் எனது மனைவியுடன் அந்த மரணமாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

முதலில் அங்கொடையிலிருந்த சரத்சந்திர வீட்டில் தங்கி இரவு எட்டரை மணியளவில் மரண மாளிகைக்கு நடந்தே சென்றோம்.

எங்களோடு இலங்கை வானொலி தொழில் நுட்ப ஊழியர் ஒருவர், மூன்று மாந்திரீகர்கள், ஒரு குறிசொல்லும் பெண், மாளிகையின் சுற்றுப்புறத்தில் வசித்த ஐவர் ஆகியோரும் இருந்தனர்.

மாளிகைக்குள் நுழைந்தபோது அது இருண்டு கிடந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் சிலந்தி வலைகள் காணப்பட்டன.

அங்கு ஓர் அறையில் அமர்ந்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எங்கள் கலந்துரையாடலை ஆரம்பித்தோம். அப்போது மணி பதினொன்றரை.

முதலில் ஏழுபேர் ஒரே வாரத்தில் இறந்த சம்பவங்கள் பற்றியெல்லாம் மீண்டும் விளக்கிய திரு. சரத்சந்திர இதுபற்றிய எனது விளக்கத்தைக் கேட்டார்.

இந்த மரணங்களினால் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு பயங்கரத் தொற்றுநோய் ஏற்பட்டு அதனால் இறந்திருக்கலாம். அதனால்தான் கண்டியிலிருந்த கொன்னியாட்டாவின் மூத்த மகன் மட்டும் தப்பிக்கொண்டார். அவரும் இங்கு இருந்திருந்தால் அந்தப் பயங்கர வியாதி அவரையும் கொன்றிருக்கக் கூடும். எனவே இம் மரணங்களுக்கும் அதி தீவிர சக்திகளுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இருக்க முடியாதென்றேன்.

ஆனால், மூன்று மாந்திரீகர்களும், இது எதிரிகளின் செய்வினை காரணமாகவே நடந்தது என வாதாடினர்.

அடுத்து கொன்னியாட்டாவின் மூத்த மகன், மரத்தில் இருந்து விழுந்து இறந்தவர், ஆவியைக் கண்டு பயந்தோடிய ஊழியர், பெளத்த பிக்குவின் மரணம் ஆகியன பற்றியும் என்னிடம் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டது.

கொன்னியாட்டாவின் மூத்த மகனுக்குத் தந்தையின் ஆவி பற்றிய நினைவுகள்தான், அவரைத் தந்தையின் ஆவி இரவில் வந்து உத்தரவிட்டது என்று கூற னைத்திருக்கும். பேய்கள் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்றேன்.

இதேபோன்று பலரால் பயமுறுத்தப்பட்ட ஊழியரும் கொன்னியாட்டாவின் பேயைக் கண்டது என்று கூறியது வெறும் பிரமையாகவே இருந்திருக்கலாம்.

பிபளத்த பிக்குவும் பயம் காரணமாக இருதயநோய் ஏற்பட்டு மரணமாகியிருப்பார்.

மரத்திலிருந்து விழுந்து இறந்தது கவனயினத்தால் ஏற்பட்ட விபத்துக் காரணமாக இருக்கும்.

மொத்தத்தில் இந்தச் சம்பவங்கள் அதி தீவிர சக்திகளால் நடந்தவை எனக் கூறுவது அபத்தம் எனக் கூறி முடித்தேன்.

மாந்திரீகர்கள் இவை ஆவி செய்த அட்டகாசங்களே என்று சொன்னார்கள்.

குறிசொல்லும் பெண்ணிடம் இவைகள் பற்றி அபிப் பிராயம் கேட்கப்பட்டது.

சில வினாடிகள் எதையோ முணுமுணுத்தபடி பிரார்த்தனை செய்த அவர், கண் விழித்து இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் கொன்னியாட்டாவின் ஆவியே என்று சொன்னார்.

அங்கு வந்திருந்த அயலவர்கள் ஐவரும் கொன்னியாட்டா பற்றிப் பல கேள்விகளை அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்டனர்.

அந்தப் பதில்கள் அனைத்தும் சரியானவை என்று கேள்வி கேட்டவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

திரு. சரத்சந்திர இதுபற்றி என்னிடம் விளக்கம் கேட்டார்.

முப்பத்தைந்து வயதான இப் பெண் இப் பகுதியிலேயே வசிக்கிறார்.

இந்த மாளிகை உட்பட கொன்னியாட்டா குடும்பம் பற்றிய பல விஷயங்களையும் அறிந்திருப்பார், மற்றவர்கள் அறிந்தவையையே தானும் கேள்விப்பட்டிருப்பார். அவற்றைத்தான் பதிலாகக் கூறிவிட்டார் என்றேன்.

இவர் கொன்னியாட்டாவின் ஆவியாக மாறிப் பதில் சொல்வதாகக் கூறுவதும் உண்மையல்ல என்று கூறிய நான், எனது இல்லத்தைப்பற்றிக் கொன்னியாட்டாவின் ஆய்முலம் இங்கேயே, இப்பொழுதே அறிந்து கூற முடியுமா? என்று கேட்டேன்.

அவர் மீண்டும் அருள்கொண்டு தலையைசுத்து ஆடி எனது வீட்டைப்பற்றி விபரித்தார்.

உங்கள் வீடு வாடகைவீடு. அதன் முகப்பு இரு தூண்களால் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. வீட்டு வாசலில் பெரிய அலரி மரம் நிற்கிறது. தென்னை மரமொன்றும் ஒருபுறம் சாய்ந்து நிற்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

அப்பொழுது ஒரு வயோதிபர் குறுக்கிட்டு, நான் இந்த மாளிகையிலிருந்து ஒருநாள் ஒரு பொருளை எடுத்துச் சென்றேன். அது என்ன என்று கூறமுடியுமா என்று கேட்டார்.

“சில ஓடுகள்” என்று பதில் வந்தது.

“இல்லை” என்றார் கேள்வி கேட்டவர்.

“ஒரு மரத்தூண்” என்றது கொன்னியாட்டாவின் ஆவி.

“இல்லை” என்றார் கேட்டவர்.

இத்தருணம் நான் குறுக்கிட்டு “அது என்னபொருள், நீங்களே சொல்லுங்கள்?” என்றேன்.

“ஜன்னலிலிருந்து ஒரு இரும்புக் கம்பியைத்தான் நான் கழற்றிச் சென்றேன்” என்று அவர் பதில் கூறவும், பெண்ணின் ஆட்டம் நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. இதன் பிறகு நான் விளக்கமளித்தேன்.

எனது வீட்டைப்பற்றி இந்தப் பெண் கூறியவைகளும் தவறானவைகள் என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடர்ந்தேன்.

எனது வீடு எனக்குச் சொந்தமானது. அலரி மரம் இல்லை. எனது வீட்டு முன்புறத்தில் நிறையப் பூஞ்செடிகள் உள்ளன. எனது வீட்டு முகப்பை இரண்டல்ல ஐந்து தூண்கள் தாங்கி நிற்கின்றன.

தென்னைமரம் இருப்பதாக அவர் கூறியது பிழை. ஆனால், தென்னங் கன்றுகள் இருக்கின்றன.

பாக்கு, பனை மரங்களைப்போன்று தென்னை மரங்கள் எப்பொழுதுமே நேராக வளர்வதில்லை. சாய்ந்துதான் இருக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டுதான் தென்னைமரம் சாய்ந்து நிற்கிறதென்ற பெரிய உண்மையைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்லிவிட்டார்.

எப்பொழுதுமே இப்படிக் குறிசொல்லுவவர்கள் தகுந்த விவரத்தைக் கூறுவது, பொதுவான அடையாளங்களைக் கிரகித்துக் கூறுவது இப்படித்தான்.

எனது இந்த விளக்கத்துடன் கலந்துரையாடல் அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு முடிந்தது.

இந்தக் கலந்துரையாடல் வானொலியில் ஒலிபரப்பான பின்னர் கொன்னியாட்டாவின் மரண மாளிகையைப்பற்றி அப்பகுதி மக்கள் கொண்டிருந்த அபத்தமான மூட நம்பிக்கைகள் தகர்ந்தன.

இப்பொழுது அந்த மாளிகை பேய் வாழும் மாளிகை அல்ல. மனிதர்கள் வாழும் மாளிகையாக விளங்குகிறது.

3. பேயின் காதல்!

அப்புறாமியின் மகள்
மை நோனாத்து பேய்
எல்லையில்லா அன்பு
செலுத்தியது. அவள் சுக
வீன முற்ற போது
மருந்து வகைகளைக் கூட
மர்மமாகக் கொண்டு
வந்து கெட்டுத்தது.

1962-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் தி
திய சிங்களப் பத்திரிகை ஒன்றில் 'பேயின் காதல்' என்ற
தலைப்பில் செய்தி ஒன்றைப் படித்தேன்.

புளத் சிங்களத் தொகுதியிலுள்ள ரிட்டியாகல என்ற
கிராமத்திலுள்ள பாழடைந்த வீடொன்றில் இந்த அற்
புதம் நிகழுவதாகவும், இதை ஆராயச் சென்ற பத்
திரிகையாளர் ஒருவர் மர்மமான முறையில் தேவிகாய்ச்
சிரட்டையாகி அடிக்கப்பட்டதாகவும், கசங்கிய காதல்

கடிதமொன்று அவரெதிரில் மாயமாக வந்து வீழ்ந்ததாகவும் கூறப்பட்டிருந்தது.

மேலும் இந்தப் பேய் ஒரு இள மங்கைக்கு தொடர்ந்து காதற் கடிதங்களை எழுதி வந்ததாகவும், பல அட்டகாசங்களைச் செய்ததாகவும் கூறப்பட்டிருந்தது.

பல மாந்திரீகர்கள் நான்கு மாதங்களாக இப் பேயை விரட்ட எவ்வளவோ முயற்சிகள் மேற்கொண்டும் பலன் கிடைக்கவில்லை.

இதனால் இந்த வீட்டில் வசித்தவர்கள் அமைதியின் நிவாழ்ந்தனர்.

அறுபத்திரண்டு வயது நிறைந்த விவசாயியான தெல்குறையே பொடி அப்புஹாமி என்பவரும், அவரின் மனைவி மிஸிநோனாவும் தங்களின் மூன்று மைந்தர்களுடனும் இரு புத்திரிகளுடனும் இங்கு வசித்து வந்தனர்.

அந்த ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதன் முதலாக அவர்கள் வீட்டிலிருந்து பணம் காணாமல் போனதிலிருந்தே பேயின் விளையாட்டு ஆரம்பித்தது.

இதிலிருந்து சம்பவங்கள் அதிகரித்தன. வீட்டில் கற்கள் வீசப்பட்டன. நாற்காலிகளும் வீசிக்கிடந்தன. பாண்களும் சட்டிகளும் திடீர் திடீரென்று உடைத்து நொறுக்கப்பட்டன. சுவர்களில் தாளுகவே சித்திரங்கள் வரையப்பட்டன.

ஒருமுறை அரிசிக் கூப்பன் புத்தகங்கள் அனைத்தும் கிழித்தெறியப்பட்டன.

இலங்கை முழுவதும் கருவாட்டுக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவிய காலத்தில்கூட அந்தப் பேய், அப்புஹாமியின் வீட்டில் பெருமளவு கருவாட்டைக் கொண்டுவந்து போட்டிருந்தது. ஆனால், பயத்தால் இதை எவரும் தொடவே இல்லை.

உணவு சமைக்கப்பட்டதும் பேய் மாயமாக உணவை உட்கொண்டுவிடும்.

கோப்பையில் பரிமாறப்பட்ட சோற்றைப் பேய் மாயமாக உட்கொள்ளுவதைத் தான் பலமுறை பார்த்ததாக மிஸிநோனா தெரிவித்தார்.

வீட்டிற்கு எவராவது விருந்தினர் வந்திருந்தால் மர்மமாக குணீர்பான போத்தல்கள் விருந்தினர் காலடியில் உருண்டுவந்து நிற்கும்.

சிகரெட்டுகளும் அவர்கள்முன் திடீரென்று வந்து விழும்.

இவையெல்லாவற்றையும் விட அப்புறா மியின் முத்த மகன் மைநோனா மீது பேய் எல்லையில்லா அன்பு செலுத்தியது!

ஒருமுறை மைநோனா காய்ச்சல் கண்டு படுக்கையில் இருந்தபோது பெருந்தொகையான ஆயுர்வேத மருந்து வகைகள் அவள் கட்டிலினருகில் கொண்டு வந்து குவிக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால், மைநோனா பயத்தால் இவற்றைத் தொடவேயில்லை.

சில சமயங்களில் காதல் கடிதங்களை எழுதி, பேய் அவற்றை மைநோனாவிடம் வீசியெறியும்.

கொப்பிப் புத்தகமொன்றிலிருந்து கிழித்தெடுக்கப் பட்ட தாள்களிலே இக் கடிதங்கள் சிங்களத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கும். இக் கடிதங்களில் சிறு சித்திரங்கள்கூட கீறப் பட்டிருந்தன. இப்படியான கடிதங்களில் ஒன்றுதான் பத்திரிகையாளர்மீதும் வீசி எறியப்பட்டது.

முகப்பவுடர் டின் ஒன்றும், சீனி நிறைந்த போத்தல் ஆகியனவும் இந்தப் பத்திரிகையாளர்மீது மர்மமாக வீசப்பட்டன.

அவரின் காமிரா, பையிலிருந்த 'பினாஷ் பல்புகள்' இவ்வற்றைக்கூட இப் பேய் திருடியது.

அந்த வீட்டிலிருந்த நாற்காலிகள் காணாமல் போயின. வேறு வீடுகளிலிருந்த நாற்காலிகள் இங்குவந்து கிடக்கக் காணப்பட்டன.

நள்ளிரவில் திடீரெனக் கதவுகள் தட்டப்படும். வீட்டில் நித்திரையாக இருப்பவர்களின் கழுத்தில் கத்தி, வாள் போன்றவைகள் வைக்கப்பட்டுப் பயமுறுத்தப்படும்.

சில மாந்தரீகர்கள் இப்படி அட்டகாசம் புரிந்தபேயை விரட்ட எடுத்த நடவடிக்கைகள் மூன்று திணைகள் மட்டுமே பணைத்தன.

இப்படி அந்தப் பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்த அப்புறாமி வீட்டுப் பேய் பற்றிய செய்தியை அறிந்த நான் சம்பந்தப்பட்ட நிருபருடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

இதையடுத்து இந்தப் பேயைப் பற்றிய மர்மத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட வேண்டுமென்ற திட்டத்துடன் ஜூன் மாதம் 5ம் திகதி ரட்டியால கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டேன். என்னுடன் என் மனைவியும் வந்தார்.

கொழும்பிலிருந்து 33 மைல் தூரத்திலிருந்த அந்தக் கிராமத்தை அடைந்து, அங்கு மூன்று மணி நேரம் விசாரணைகளை நடாத்தி ஆராய்ச்சி செய்தேன்.

ரட்டியால கிராமத்தை நான் அடைந்தபோது மாக்ஸ் மணி மூன்றிருக்கும்.

வழமைபோல் பேய் அட்டகாசம் புரிந்த வீட்டை வேடிக்கை பார்க்க சுமார் மூன்று பேர் அப்புறாமியின் வீட்டில் திரண்டிருந்தனர்.

ஆனாலும் இக் கூட்டம் எனது ஆராய்ச்சிக்கு இடைபூறு விளைவிக்கவேயில்லை.

தென்னை மரமொன்றின் நிழலில் அமர்ந்த நான், அந்த வீட்டு அங்கத்தவர்களைத் தனித்தனியே அழைத்து விசாரணைகளை நடத்தினேன்.

எவராக இருந்தாலும் கண்ணால் கண்டவற்றை மட்டுமே கூறவேண்டுமென்று தெரிவித்தேன்.

அவர்கள் குடும்பச் சம்பவங்கள், பிரச்சினைகள், குடும்ப விரோதிகள் போன்ற பல விபரங்களைத் தெரிவித்தனர்.

ஆனால், எவருமே மேற்கூறிய எந்தவொரு மர்மத்
தையும் கண்ணால் கண்டதாகத் தெரிவிக்கவேயில்லை.

சில மர்மங்கள் சிறிது காலத்திற்கு முன்னால் நடந்த
தாகவும் சொன்னார்கள்.

அடுத்து, காதல் கடிதம் எழுதியவரைக் கண்டுபிடிக்
கும் நோக்கத்துடன் அனைவரையும் கடிதமொன்றை எழு
தச் செய்தேன்.

இதிலிருந்து இந்த வீட்டில் நடந்த சில மர்மச் செயல்
களுக்கு காரணமானவர் யார் என்பது விளங்கியது.

அந்த நபரைத் தனியாக அழைத்து இனிமேல் இப்
படிச் செய்யக்கூடாதென்று எச்சரித்தேன்.

எவருக்கும் அவர்பற்றிக் கூறமாட்டேன் என்று நான்
உறுதியளித்ததை அடுத்தே அந்த நபர் உண்மைகளை ஒப்
புக்கொண்டார்.

அவருக்கு மேலும் பல அறிவுரைகளையும் வழங்
கினேன்.

கடைசியாக, அந்த வீட்டில் வசித்த அனைவரையும்
ஒரு இடத்திற்கு அழைத்து, சிறு பிரசங்கமே செய்தேன்.

மாந்திரீகர்களுக்கு 1500 ரூபாவை வீணாக விரயமாக்கி
யது பற்றியும் சொல்லி, இது சுத்த மூட நம்பிக்கை
மிகுந்த செயலென்று சுட்டிக் காட்டினேன்.

இன்றிலிருந்து இந்த வீட்டில் பேயின் அட்டகாசங்
கள் நடப்பதோ, காதல் கடிதங்கள் வசூவதோ இருக்கா
தென்று அவர்களுக்கு உறுதியளித்துவிட்டுக் கொழும்பு
திரும்பினேன்.

நான்கு தினங்கள் கடந்தன. ஒரு காரில் அப்புறாமி,
அவர் மகன் டோலிஸ்சிங்கோ உட்படப் பலர் என் வீட்
டிற்கு வந்தனர்.

மகன் டோலிஸ்சிங்கோவும், மகள் மைநோனாவும்
தங்கள் தாயார் மிஸிநோனாவை அணைத்தபடி கூட்டி

வந்து அமர்த்தினார். மிஸிநோனுவின் தலை அங்கு மிங்கும் அசைந்தபடி இருந்தது.

“ஐயா! எங்கள் வீட்டில் பேய் அட்டகாசம் நின்று விட்டது. ஆனால், அந்தப் பேய் இப்பொழுது எங்கள் தாயாரைப் பிடித்துக்கொண்டுவிட்டது” என்று டொலிஸ் சிங்கோ கவலையோடு சொன்னார்.

மிஸிநோனுவை உற்று நோக்கிய நான் சிறிதுநேரம் யோசித்தேன்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக மகள் மைநோனுவைத் தனியே அழைத்து, “இனிமேல் உண்மையை மறைத்தால் உன் தாய் பைத்தியமாக மாறிவிடுவாள். அதனால் உங்கள் வீட்டில் நடந்த பேய்க் கோளாறுகளுக்கு நீதான் காரணம், நடந்த சம்பவங்களைச் செய்தது நீதான் என்ற உண்மைகளைக் கூறப் போகிறேன்” என்றேன்.

மைநோனா முதலில் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால், தனது தாய்மீதிருந்த பாசம் அவரது மனதை மாற்ற உதவியது.

அந்த வீட்டில் நடந்த அத்தனை மர்மச் சம்பவங்களை யும் செய்தது தானே என்பதைத் தனது தாய்க்குத் தெரிவிக்கும்படி கூறியபோது அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மிஸிநோனா சுயநினைவுக்கு வந்ததும் மகள் மைநோனா பற்றிய உண்மைகளைச் சொன்னேன்.

வயதிற்கு மீறிய உடல் வளர்ச்சியும், பாலுணர்வு சம்பந்தமான ஆசாபாசங்களுமே மைநோனாவுக்கு ‘ஸிசோபிரனிக்’ (SEIZOPHRENIC) என்ற மனநோயை ஏற்படுத்தி விட்டதென்பதைத் தெளிவாக விளக்கினேன்.

கூடிய விரைவில் மைநோனாவுக்குத் திருமணம் செய்யும்படியும் ஆலோசனை வழங்கி அவரைக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டிய வேறு சில வழிவகைகளையும் தெரிவித்தேன்.

இதன்பின் மிஸிநோனா தெளிவுபெற்றார்.

அனைவரும் மன நிம்மதியுடன் தங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

அதன்பிறகு அந்த வீட்டில் பேய் வரவுமில்லை. காதல் கடிதங்களை எழுதவுமில்லை.

நான் மைநோனுவைக் குணப்படுத்தியபின், மிஸி நோனுவைக்கு ஏன் அப்படியொரு நினை ஏற்பட்டதென்ற கேள்விக்கும் பதிலளிக்க விரும்புகிறேன்.

நான் பேயை விரட்டித்தான் அந்த வீட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்தினேனென்று மிஸிநோனா நினைத்துவிட்டார்.

காரணம், மைநோனுவைப் பற்றிய உண்மையைக் கனாமல் நான் கொழும்பு திரும்பியதுதான்.

என்னால் விரட்டப்பட்ட பேய் எங்கோ புகுந்துவிட்டதென்று கற்பனை செய்த அவர், அது தன் உடலில் புகுந்துவிட்டதோ என்றும் சந்தேகம் கொண்டார்.

இந்தச் சந்தேகம் அவரை நம்பவைத்தது. முடிவதாரும் பேய் பிடித்தவர் என்ற நினைப்பு அவருக்கு மனநோயை ஏற்படுத்திவிட்டது.

நான் மைநோனாவின் ரகசியத்தைத் தெரிவித்ததும், உண்மை விளக்கியதுடன் தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டு மிஸிநோனா தானாகவே குணமாகிவிட்டார்.

மொத்தத்தில் பேய் பற்றிய நினைப்பெல்லாம் வெறும் பிரமையே.

4. கர்ப்பிணிப் பிசாகு!

அன்றிரவு ஒரு பெரிய
கல் அந்தத் தம்பதியரின்
அறையில் விழுந்தது. அன
றிரவே முஸ்லிம் பெண
னின் ஆவியும் தோன்றி
மறைந்தது.

பா.ரிஸ் நகரிலுள்ள சோபோன் பல்கலைக்கழகத்தில்
ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் கடமையாற்றும் என் மகன் டாக்டர்
அர்ஸ் கோலூர் 1956ம் ஆண்டு விடுமுறையைக் கழிக்க
இங்கு வந்திருந்தார்.

இரதம்லாணை விமான நிலையத்திற்கு அருகிலுள்ள
டென்னிஸ் மைதானத்திற்கு தினசரி இவர் டென்னிஸ்
விளையாடப் போவது வழக்கம்.

அவர் இங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது முகத்து
வாரத்தில் உள்ள யாழடைந்த பேய்விடு பற்றிக் கேள்விப்
பட்டதாக என்னிடம் கூறி இதுபற்றிப் பல விவரங்களை
தெரிவித்தார்.

இந்த வீட்டை நான் ஆராய விரும்புவதாக மகனிடம் தெரிவித்தேன்.

மறுநாள் மாலை இவ் வீடு சேவியர் என்பவருக்குச் சொந்தமர்ன தென்றும், ஆராய்ச்சி செய்வதை அவர் தடுக்கவில்லையென்றும் மகன் எனக்குத் தெரிவித்தார்.

இந்த ஆராய்ச்சியின்போது பத்திரிகையாளரை மட்டும் அழைத்துவர வேண்டாமென்றும் திரு. சேவியர் நிபந்தனை விதித்தார்.

செப்டம்பர் 28ம் திகதி இரவு ஏழு மணிக்கு நானும் எனது மனைவியும், மகனும் இந்தப் பேய்வீட்டை ஆராய முகத்துவாரம் புறப்பட்டோம்.

இங்கு சென்றபோது திரு. சேவியர் எங்களை ஓர வேற்றார். அவர் மனைவி, 23. 17 வயதுகளையுடைய புத்திரிகள், 5 வயது மைந்தன், மூத்த மகளின் கணவர் திரு. வில்சன் ஆகியோரும் இருந்தனர். இவர்களிடம் வேலைக்காரர்கள் இல்லை. மூத்த மகளான திருமதி விஷ்ணுசன் கர்ப்பிணியாக இருந்தார்.

இரண்டாவது மகள் கொன்வன்ட் ஒன்றில் கல்வி பயின்றார். இவர்கள் அனைவருமே தீவிர கிறிஸ்தவ மத பக்தர்கள்.

விசாரணைகளை ஆரம்பிக்குமுன் நான் வீடு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்வையிட்டேன்.

விசாரணையை ஆரம்பித்தபோது சேவியர் தம்பதிகள் அந்த வீட்டில் நடந்தவைகளைக் கதையாகக் கூறினார்கள்.

“ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் இவ் விசித்திர சம்பவங்கள் நடக்க ஆரம்பித்தன. அப்பொழுது மூத்த மகனுக்கு மணமாகி ஐந்து மாதங்களே ஆகியிருந்தன.

மூத்த மகளும், திரு. வில்சனும் தங்கியிருந்த அறையில் தான் மர்மமாகக் கற்கள் விழுந்தன.

நள்ளிரவு வரையிலும் இந்த அட்டகாசம் தொடர்ந்து நடக்கும். சனி, ஞாயிறு தினங்களில் தம்பதியர் ஓய்ந்திருக்கும் வேளைகளில் கற்கள் வந்து விழும்.

வீட்டிலிருந்தவர்கள் எவ்வளவோ துப்புகள் துலக்கியும் எந்தப் பலனும் கிடைக்கவேயில்லை.

நானுக்குநாள் இந்தப் பயங்கர சம்பவம் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

ஒரு குறிசொல்லும் நபரை அணுகினார் திரு.சேவியர். இது பேய்க் கோளாறு என்று குறிப்பிட்ட அந்தக் குறி சொல்பவர் நாற்பது ரூபாவை வாங்கிச் சென்றார். அவ்வளவுதான். பலனில்லை.

திருமதி சேவியர் மடுமாதாவுக்கு வேண்டுதல் செய்தார். பிஷப் ஆண்டவர் இந்த வீட்டிற்கு வந்து புனித நீர் தெளித்தார். ஆசீர்வதித்த அர்ச். அந்தோனியார் படம் ஒன்றை அந்தப் படுக்கை அறையில் மாட்டிவிட்டுச் சென்றார். ஆனால், எந்த நன்மையும் கிட்டவில்லை. மர்மக் கற்கள் வந்து விழுவது அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

புதிய அறை ஒன்றிற்கு அந்தத் தம்பதிகள் மாறினர். கல்விச்சு அங்கும் நடக்க ஆரம்பித்தது. பழைய அறையில் நின்றது.

வில்சன் தம்பதியர், “நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தோம்? ஏன் எங்களை வதைக்கிறீர்கள்?” என இறைவனக் கேஞ்சினர். ஆனாலும் கல்விச்சு நிற்கவில்லை.

திரு. வில்சன் மீண்டும் பிஷப் ஆண்டவரை நாடினார். இம்முறை ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற சிலுவை ஒன்றைக் கொடுத்து அதைத் திருமதி வில்சனின் (சேவியரின் மூத்த மகள்) தலையணையின்கீழ் வைக்கச் சொன்னார்.

அப்படியே இந்த ஆலோசனையைக் கடைப்பிடித்தும் கல்விச்சு நிற்கவில்லை.

அடுத்து ஒரு மாந்திரீகர் வரவழைக்கப்பட்டார். அவர், தொவில் நடனம் வைத்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்றார்.

கிறிஸ்தவர்களாகிய சேவியர் தம்பதிகள் இதற்குத் தயங்கினார்கள். ஆனால், மாந்திரீகர் விடவில்லை தொவில் நடனத்தை இவ்ரு வைக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை.

பலப்பிட்டியிலுள்ள எனது வீட்டில் வைக்கலாம். நீங்கள் வரவேண்டியதுமில்லை. நானே பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்றார்.

கிறிஸ்தவ சம்பிரதாயங்களை மீறவும் தைரியமில்லை. தொவில் நடனத்தை உதாசீனம் செய்யவும் மனமில்லை. முதலில் தடுமாறிய திரு. சேவியர், மாந்திரீகர் கூற்றுப் படி ரூபா நானூறு கொடுத்து தொவில் நடனத்தைத் தென்னிலங்கையிலுள்ள பலப்பிட்டியாவில் வைக்கும்படி சொன்னார்.

ஒரு கிழமைசென்றது, மாந்திரீகர் வந்தார். தொவில் நடனம் வெற்றியுடன் நடந்ததாக மகிழ்ச்சியுடன் சொன்ன மாந்திரீகர், ஒரு காலத்தில் இங்கு குடியிருந்து தனது கணவனாலேயே கொலை செய்யப்பட்ட ஒரு கர்ப்பிணியின் பேயை இவ்வளவு அட்டகாசங்களையும் செய்து வந்தது இப்பொழுது இந்த ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண் இருப்பதே இந்தக் கர்ப்பிணிப் பேய் இங்கு வரக் காரணமென்று விளக்கிய அவர், முதலில் இந்தப் பேய் இங்கிருந்து போக மறுத்தது. பின்னர் கர்ப்பமாகவுள்ள ஆடொன்றைப் பலி கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னபிறகே இந்தக் கர்ப்பிணிப் பேய் எனது வளவிலுள்ள பலாமரமொன்றில் ஏறிக்கொண்டது.

பலப்பிட்டியாவில் ஒரே ஒரு இடத்தில்தான் கர்ப்பம் தரித்த ஆட்டை விற்க ஒருவர் சம்மதித்தார். அதற்கு நூறு ரூபாய் கேட்டார். அதையும் வாங்கிப் பலிகொடுத்து பேயை விரட்டியே விட்டெனென்று மாந்திரீகர் தன் வீரப் பிரதாபத்தைக் கூறி முடித்தார்.

மகிழ்ச்சியும், மனநிறைவும் கொண்ட திரு. சேவியர், மேலும் இருநூறு ரூபாவை மாந்திரீகருக்குக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

மாந்திரீகர் வந்து சென்ற இரவு இரண்டு மணிக்கு திரு. சேவியரின் ஐந்து வயது மகன் போட்ட பயங்கரக் கூச்சல், வீட்டிலிருந்த அனைவரையும் திடுக்கிட்டு எழவைத்தது.

மகனின் அருகில் படுத்திருந்த திருமதி சேவியர் திடுக்கிட்டு விழித்து விளக்கை ஏற்றியபோது, கட்டிலில் படுத்திருந்த மகன் நடுங்கி அழுதபடி கீழே கிடப்பதைக் கண்டார்.

என்ன நடந்ததெனக் கேட்டபோது, அந்தக் கார்ப்பிணி முஸ்லிம் பெண்ணின் ஆவி வந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்று பின்னர் கீழே தள்ளிவிட்டுச் செல்ல முயன்றதாகச் சொன்னான்.

அன்றிரவு கல்வீச்சு இருக்கவில்லை. நீண்டநேரம் சமாதானம் செய்தபின்னரே அந்தச் சிறுவனும் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

இரு தினங்களின் பின்னர் பெரிய கல்லொன்று வில்சன் தம்பதியரின் அறையில் விழுந்தது. அன்றிரவு முஸ்லிம் பெண்ணின் ஆவியைக் கண்டதாகத் திருமதி வில்சனும் பிதற்றினார்.

இதே காலத்தில் சேவியரின் உடலிலும், சொறி போன்ற எதுவோ அரிப்பெடுக்கத் தொடங்கியது. காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது, உடலெங்கும் கீறல் காயங்களும் தோன்றியிருப்பதை திரு. சேவியர் கண்டார்.

இப்படித் தங்கள் வீட்டில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் பற்றிக் கூறி முடித்தனர் சேவியர் தம்பதியர்.

கதையைக் கேட்டு முடித்த நான் படுக்கையறைகளைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டேன்.

முன்று படுக்கையறைகளும் அடுத்தடுத்தே இருந்தன. ஒன்றையொன்று மறைத்த சுவர்கள் கூரைவரை உயர்ந்திருக்கவில்லை, முற்காற் பகுதியையே மறைத்திருந்தது. மேலே பெரும் இடைவெளி காணப்பட்டது.

இதை அவதானித்தபின்னர் வீட்டு முற்றத்தில் அமர்ந்து நான் ஒவ்வொருவராக அழைத்து விசாரிக்க முற்பட்டேன்.

அவரவர் கண்ட காட்சிகளை மட்டும் என்னிடம் கூறும் படி கேட்டேன்.

அவர்கள் கூறியதிலிருந்து பின்வரும் விபரங்களும் வெளியாகின.

தந்தை, தாய், இளைய மகள் மூவரும், எப்பொழுதும் மூத்த மகளான திருமதி வில்சனின் கூச்சல் சத்தம் கேட்டதும் அங்கு விரைந்து சென்று பார்ப்பார்களென்றும், திருமதி சேவியரும், இளைய மகளும் எப்பொழுதுமே கற்கள் விழுவதைப் பார்த்ததில்லை என்றும் கூறினார்கள்.

ஆனால், திரு. சேவியர் மட்டும் ஒருமுறை தான் கூச்சல் கேட்டு வில்சன் தம்பதியரின் அறைக்குச் சென்ற போது, கல்லொன்று விழுவதைக் கண்டதாகவும் சொன்னார்.

திரு. வில்சன் இந்தக் கல்வீச்சு தனக்குப் பழக்கமாகி விட்டதென்றும், ஆனால், தன் மனைவி முஸ்லிம் பெண்ணின் பேயைப் பார்த்ததாகக் கூறியதிலிருந்து தனக்குப் பயம் பிடித்துக்கொண்டதாகவும் கூறினார்.

திருமதி வில்சன், கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கையில் ஒருநாள் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த தமது தணவனின் படமொன்று காணாமற் போனதாகவும், திரு தினங்களின் பின்னர் அதே இடத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்ததாகவும் சொன்னார். தான் கண்ட முஸ்லிம் பெண் சிவப்புச் சேலையினால் முக்காடிட்டு ஒரு மூலையில் நின்றதாகவும் தெரிவித்தார்.

இரவில் நித்திரை கொள்ள முடியாமல், பகலில் தாம் நித்திரை கொள்வதாகச் சொன்ன அவர், நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் கல்வீச்சு நடப்பதில்லையென்றும் சொன்னார்.

கடைசியாக நான் விசாரித்தவர் திரு. சேவியரின் பதினேழு வயதுக் கடைசி மகள். இவர் அழகான—திடகாத்திரமான தோற்றத்துடன் காட்சியளித்தார். பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

நல்ல உடலமைப்பு இருந்தபோதிலும் சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் பருவமடைந்ததாகவும் தெரிந்தது.

அவரின் நடுக்கமும், தடுமாற்றமும், கல்வீச்சுக்கும் பேய் விளையாட்டிற்கும் இவர்தான் காரணமென்பதை எனக்கு உடனே தெளிவுபடுத்தியது.

நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கும்போதே அந்த யுவதியை நான் ஹிப்மெனடிஸ் செய்தேன்.

“இப்படியான விசித்திர நடவடிக்கைகளை ஏன் மேற்கொண்டாய்?” என்று கேட்டேன்.

கடந்த ஆறு மாதங்களாக தானே கற்களை வீசியதாக ஒப்புக்கொண்டார். பாடசாலையில் இருந்து தனது புத்தகப் பைக்குள் கற்களை நிரப்பி வருவதாகவும், இரவில் சுவருக்கும் கூரைக்கும் உள்ள இடைவெளியால் இக் கற்களை வீசியதாகவும் கூறினார்.

“அக்காவும் அத்தானும் என்னுடன் பாசமாக இருப்பார்கள். அவர்கள்மீது எனக்கு எந்தக் கோபமும் இல்லை. ஆனால், இப்படி ஏன் செய்கிறேனென்பது எனக்குப் புரியவில்லை என்று கவலைப்பட்டார்.

ஒருநாள் தனது அத்தானின் படத்தைப் பாடசாலைச் சிநேகிதிபிடம் காண்பிக்கத் தானே கழற்றிச் சென்றதாகவும், பின்னர் கொண்டுவந்து மாட்டியதாகவும் சொன்னார்.

நன்றாக உணவு உண்ணுவேன். எந்த உடற்கோளாறும் இல்லை. ஆனால் படிக்க முடிவதில்லை. இதனால் பாடசாலையில் ஆசிரியைகளிடமும், வீட்டில் பெற்றோரிடமும் பேச்சு வாங்கிக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

ஒருமுறை மாதவிடாய் காலத்தில் பாடசாலையில் மயங்கி விழுந்தும் இருக்கிறேன்.

இப்படித் தன் கதையை முடித்தார் யுவதி.

“இந்த விஷயத்தை நான் எவரிடமும் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால், இனி நீ இப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாது” என்று கூறினேன். அவரும் உறுதியளித்தார்.

விசாரணையை முடித்துக்கொண்ட நான், அனைவரையும் அழைத்து, இனிமேல் இந்த வீட்டில் முஸ்லிம் பெண்

ணின் ஆவியோ அல்லது எந்தப் பேயுமோ உலவாது என கூறி, அப்படி எதுவும் நடந்தால், பணத்தை வீணாகச் செலவு செய்யாது என்னை வந்து சந்தியுங்கள் என்றும் சொன்னேன்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் யாரென்று கூறி ஒரு இளம் பெண்ணைக் காட்டிக்கொடுக்க விரும்பவில்லை.

அன்றிலிருந்து திரு. சேவியர் வீட்டில் எந்தப் பேயுமே தொல்லை கொடுக்கவில்லை.

எனது விளக்கம்:

“கிழமை நாட்களில் இளைய மகள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிடுவதால் இந்த நாட்களில் கல்விச்சு இடம் பெறவில்லை. அதே போன்று நள்ளிரவுக்குப் பிந்தி அவர் தூங்கிவிடுவார். அப்போதும் கல்விச்சு இல்லை.

இந்த யுவதி பருவமடைந்தது மிகத் தாமதமாகியே. இதிலிருந்து இவருக்குப் பாலுணர்வுச் சுரப்பிகள் சரியாக இயங்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. இதனால் இவர் பாலுணர்வில் நாட்டம் கொள்ளவோ எந்த இளைஞருடனும் பழகவோ முன்வரவில்லை.

தனது சகோதரி மட்டும் தினசரி ஒரு ஆடவனுடன் அடுத்த அறையில் கொஞ்சிக் குலவி மகிழ்வது இவருக்குப் பொருமையை ஏற்படுத்தியது. திரு. வில்சன் இவர்மீது வைத்திருந்த அன்பையும் இவர் தவறாக எடுத்துக்கொண்டார்.

அதனால் திரு. வில்சன் தன் மனைவியுடன் தனித்திருக்கும் நேரங்களில் மட்டும் ஆத்திரம்கொண்டு கற்களை வீசினார்.

இது இவர் சுய சிந்தனைகளுடன் செய்தவைகளல்ல. தாழ்வு மனப்பான்மையால் இவரது உள்ளுணர்வுகளின் கட்டளைப்படி இவற்றைச் செய்திருக்கிறார்.

படிப்பில் இவர் கவனம் செலுத்தாமைக்குக் காரணமும் இயற்கையாகவே இருக்கவேண்டிய பாலுணர்வு ஆசைகள் இவருக்கு இல்லாமையே.

தாழ்வு மனப்பான்மையும் பொருமையும் சேர்ந்த தன் விளைவே இது.

இவரின் தம்பி! கட்டிலிலிருந்து விழுந்ததற்கும் இச் சம்பவங்களுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை.

மாந்திரீகர் முஸ்லிம் பெண் பேய்ப்பற்றி வர்ணித்ததைக் கேட்டே இச் சிறுவன் பயந்து, அதே நினைவால் படுத்து, பின்னர் நடுநிசியில் பயந்து அலறியிருக்கிறான். திருமதி வில்சன் பேயைக் கண்டதாகக் கூறியதும் இப்படித்தான்.

திரு. சேவியரின் உடலில் தோன்றிய சொறிக்கும் இதற்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை.

“காகம் உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்த கதை” என்பார்களே அப்படித்தான் இந்தப் பேய்க் கதைகளும்.

5. பேயை மணந்த பேயோட்டி!

அந்த வீட்டில் நடந்த
பேயின் அட்டகாசங்கள்
நின்றுவிட்டன. எப்படி?
பேயோட்ட வந்த இளை
ஞன் அந்தப் பேயையே
மணந்து கொண்டு விட்
டான்!

தெனியோவிட்ட தொகுதியைச் சேர்ந்த கொரக்
காயின்ன என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த எச்.சி. மித்துரு
ஹாமி என்பவரது வீட்டில் நடைபெறும் பேயின் அட்ட
காசங்கள் பற்றி விளக்கும் கடிதமொன்று 1963ம் ஆண்டு
நவம்பர் மாதம் 11ம் திகதிய சிங்களப் பத்திரிகை ஒன்
றில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது.

மித்துருஹாமியின் வீட்டில் மாமமான முறையில்
பாணைகள் உடைக்கப்படுவதும், கற்கள் வீசப்படுவதும்,

சோற்றில் மணல் வீசப்படுவதும், உடைகள் வெட்டப்படுவதும், உணவுக் கோப்பை, டம்ளர் ஆகியவை மறைவதும், வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு வயிற்றோட்டம் எடுப்பதுமாகப் பல அட்டகாசங்களை அந்தப் பேய் செய்து வந்ததாகவும் அக் கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இந்த அட்டகாசங்களைத் தவிர்க்க மித்துருஹாமி தன்னிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் செலவு செய்து இப்பொழுது ஏழையாகிவிட்டிருந்ததாகவும் கூறப்பட்டிருந்தது.

மேலும் மர்மத்தைத் துலக்கவே எனது உதவி தேவையென்றும் கூறப்பட்டிருந்தது.

இதைத் தொடர்ந்து அதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதலாம் திகதி நானும், எனது மனைவியும், சில பத்திரிகையாளர்களுமாக தெனியோவிறறைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

பிற்பகல் ஒன்றரை மணியளவில் நூரி என்ற இடத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து கரடுமுரடான பாதைவழியே மித்துருஹாமியின் வீட்டை அடைந்தோம்.

மித்துருஹாமியின் மனைவியும் அவரது ஐந்து பிள்ளைகளும் அங்கிருந்தனர். மித்துருஹாமி ஏதோ வேலையாகப் பக்கத்துக் கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்தார்.

நாங்கள் சென்றதும் மித்துருஹாமியை அழைத்துவர அவரின் 22 வயது மகன் புஞ்சிஹேவா அனுப்பப்பட்டான்.

எங்களுடன் வந்திருந்த படப்பிடிப்பாளர் வொலி பெரேரா மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்ற, நான் மித்துருஹாமியின் குடும்பத்தவரைக் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தேன்.

அரசாங்கக் காணிபெற்று விவசாயம் செய்து வாழ்ந்து வந்த மித்துருஹாமி 1963ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 19ம் திகதிவரையிலும் நிம்மதியாக இருந்தார்.

இதன்பின்னர்தான் அவர் வீட்டில் பேய் அட்டகாசம் புரிய ஆரம்பித்தது.

மித்துருஹாமி தனது இரண்டாவது மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனும் அங்கு வாழ்ந்தார். முதல் மனைவியின் மகனும், இரு மகன்களும் மணம் முடித்து மாத்தளைப் பகுதியில் வசித்தனர்.

பொடிஹாமிக்குப் பிறந்த எட்டுப் பிள்ளைகளில் ஒருவர் மட்டும் மணமுடித்திருந்தார்.

முத்த மகளான குசுமாவதி நெசவு பயின்று கைத்தறி உடைகளைத் தயாரித்துக் கூட்டுறவுக் கடைகளுக்கு விற்பனை செய்து பணம் சம்பாதித்து வந்தார்.

18 வயதுடைய இரண்டாவது மகள் கருணாவதி படிப்பில் பின் தங்கிய நிலையில் சோம்பேறியாக வாழ்ந்து வந்தார். ஆனாலும் இவர் கட்டுடலும் அழகும் நிறைந்தவர்.

மூன்றாவது 16 வயது மகன் ஒரு கடையில் சிப்பந்தியாகப் பணியாற்றி வந்தார்.

நான்காவது மகளான சிரியாவதிக்கு 14 வயது. இவர் படிப்பில் மிகவும் சிறந்து விளங்கினார். அடுத்தவர் 12 வயது நிரம்பிய புஞ்சிஹேவா. மற்றவர்களில் இருவர் பையன்கள். ஒருவர் பெண். அனைவரும் படித்து வந்தனர்.

அந்த வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 19ம் திகதி இரவு 8 மணியிருக்கும். சிரியாவதி சிறு விளக்கொன்றை வைத்துக் கொண்டு பாடம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, திடீரென ஒரு கல் அவள்மீது விழுந்தது. அவள் சத்தமிடவே வீட்டிலிருந்த அனைவரும் ஓடிவந்தனர்.

வெளிப்புற ஜன்னல் வழியேதான் கல் வந்து விழுந்த தெனச் சிரியாவதி கூறினார். அனைவரும் வெளியே சென்று பார்த்தபொழுது எவரையும் காணவில்லை.

மறுநாள் முத்தமகள் குசுமாவதிமேல் கல் விழுந்தது. அவர் கூச்சலிட்டபடியே ஜன்னலுக்கு அருகில் வந்து பார்த்தபோது இருட்டில் உருவம் ஒடி மறைவது தெரிந்தது.

இச் சம்பவங்களை அடுத்து, மித்துருஹாமி குடும்பத்தினர் பக்கத்து வீட்டில் வசித்துவந்த 23 வயது இளைஞர் ஒருவர்மீது சந்தேகம் கொண்டனர்.

இரு குடும்பங்களுக்கும் இடையேயுள்ள பகை காரணமாகவே அந்த இளைஞர் இரு பெண்கள்மீது கல்லெறிந்தாரென கிராமக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். ஆனால், சாட்சியங்கள் இல்லாத காரணத்தால் வழக்குத் தோல்வியுற்றது.

பல விசாரணைகளின் பின்னர் இது அடுத்தவீட்டு இளைஞனின் விஷமச் செயல் இல்லையென்பது மித்துருஹாமி குடும்பத்தினருக்குத் தெளிவாகியது.

இதன்பின் குறிசொல்பவர் ஒருவரின் உதவியை நாடினர். இது பேயின் அட்டகாசமே என்று திட்டவட்டமாக கூறிய அந்தக் குறி சொல்லுபவர் தேசிக்காய் ஷெட்டி மந்திரம் செய்தார். ஆனாலும் பேயின் அட்டகாசம் குறையவில்லை.

நாட்கள் நகர நகர பேயின் அட்டகாசங்கள் அதிகரிக்கவும் ஆரம்பித்தன.

ஒருநாள் சூசுமாவதியின் நெசவு இயந்திரம் உடைக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. இப்படியே மூன்று தினங்கள் தொடர்ந்து நடந்தன. இரவில் நடந்துவந்து இப்படியான நிகழ்ச்சிகள் பகலிலும் நடக்கத் தொடங்கின.

மித்துருஹாமி மாந்திரீகர் சிலரை அழைத்து 350 ரூபா செலவில் தொவில் நடனம் நடத்தினார். பலனில்லை.

ஒருநாள் இரவு அடுப்பிலிருந்த சோற்றுப்பாளை ஓட்டையாகி பாளையிலிருந்த சோறு முழுவதும் கீழே சிந்தின.

இப்படிப் பல தினங்கள் நடந்தன. இதனால் இரவு நேரங்களில் மித்துருஹாமி வீட்டார் பட்டினி கிடக்கவும் நேரிட்டது.

இன்னொரு நாள் இரவில் யாரோ நடக்கும் காலடி ஓசையும் கேட்டது.

சில தினங்களை இச் செயல்கள் குறைந்திருந்தன. பின்பு மீண்டும் பேயின் அட்டகாசம் அதிகரித்தது. கோபம்

பைகள், டம்ளர்கள் போன்ற வீட்டுப் பொருட்கள் மாயமாக மறைந்தன.

மற்றொருநாள் அந்த வீட்டிலிருந்த ஓரேயொரு சிம்னி விளக்கும் தூள் தூளாக நொறுக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த சில படங்களும் கீழ் விழுந்து உடைய ஆரம்பித்தன.

இது நடந்த சில தினங்களில் வீட்டிலிருந்த அனைவருக்கும் வயிற்றோட்டம் கண்டது. சிலர் உயிரற்றவர்கள் போலக் கிடந்தனர்.

இதைத் தொடர்ந்து 'பலி' வைபவமொன்று நடந்தது. மறுநாள் அனைவருக்கும் வயிற்றோட்டம் நின்று குணமடைந்தனர்.

நவம்பர் மாதம் 3ம் திகதி கடைசி முறையாக மீத்துருஹாமி தொவில் நடனமொன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

ஹிங்குருஹேன என்ற இடத்தில் இருந்து வந்த அந்த மாந்திரீகர் கோஷ்டியின் தொவிலுக்குப் பின்னர் பேயின் அட்டகாசம் முற்றாக நின்றுவிட்டது.

இப்படித் தனிகள் கதையைக் கூறி முடித்தார் பொடிஹாமி.

மேலும் சில கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கையில் கீழ்க் காணும் விபரங்களும் தெரியவந்தன.

கடைசித் தொவில் நடந்த அன்று அதிகாலை 2.30 மணிக்கே மாந்திரீகர்சன் அனைவரும் படுக்கைக்குச் சென்றனர்.

பொழுது விடிந்ததும் ஒரு எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்தது. மாந்திரீகர் கோஷ்டியிலிருந்த 24 வயது வாலிபன் ஒருவன் இரண்டாவது மகளான கருணாவதிமீது காதல் கொண்டுள்ளதாகவும், அவளை மணக்க விரும்புவதாகவும் அவளிடமும், தந்தையிடமும் கூறினான்.

இந்த வாலிபனின் நடவடிக்கை அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்ததால், தங்கள் குடும்பமுள்ள கஷ்ட

மான நிலையில் கருணாவதிக்கு மாப்பிள்ளை கிடைத்தது உள்ளூர மகிழ்ச்சியையே அளித்தது.

அந்த இளைஞனின் தொழில் தச்சத் தொழிலென்றும் மாந்திரீகத் தொழிலைப் பொழுதுபோக்காகவே செய்வதையும் அறிந்தபின்னர் கருணாவதியை மணம் செய்து வைக்க மகிழ்வுடன் சம்மதித்தனர்.

கருணாவதியும் அந்த இளைஞனை விஞும்பி நவம்பர் 11ம் திகதி திருமணம் செய்துகொண்டாள். இருவரும் ஹிங்குருஹேன என்ற கிராமத்தில் குடியேறினர்.

முழு விபரங்களையும் அறிந்துகொண்ட நான் வீடு முழுவதையும் பார்வையிட்டேன்.

“உங்கள் வீட்டில் வயிற்றோட்டத்திற்குக் கொடுக்கும் மருந்து ஏதாகிலும் இருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

“எப்சம் சால்ட்” என்ற உப்பு மருந்து இருந்தது. அந்த மருந்தும் காணாமல் போய்விட்டது” என்று பதில் கிடைத்தது.

மித்துருஹாமியைத் தேடிச் சென்ற மகள் புஞ்சி ஹேவா தோலிவியுடன் திரும்பினாள்.

மணி மாலை ஐந்தாகிவிட்டது. எனது விசாரணைகளையும், ஆராய்ச்சிகளையும் முடித்துக்கொண்டு கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

காரில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது பத்திரிகையாளர்கள், “இதுபற்றி உங்கள் கண்டுபிடிப்பு என்ன?” என்று கேட்டனர்.

மித்துருஹாமி வீட்டில் நடந்தவைகளுக்குப் பெய்காரணமல்ல. அந்த வீட்டில் வசித்த ஒருவரே என்றேன்.

“யார் அவர்?” என்ற கேள்வி எழுந்தது.

இரண்டாவது மகள் கருணாவதிதான் அங்கு நடந்தவைகளைச் செய்தது என்று பதிலளித்தேன்.

அனைவரும் என்னையே விழித்துப் பார்த்தனர்.

“ஆமாம்! பதினெட்டு வயது மங்கை கருணாவதிதான் இதைச் செய்தாள்.

அவளுடைய தாழ்வு மனப்பான்மையும், நெசவுத் தொழில்மூலம் சம்பாதிக்கும் அக்கா, நன்றாகப் படிக்கும் தங்கை இவர்கள் மீது இருந்த பொருமை உணர்ச்சியுமே கருணாவதியை இப்படி நடக்கத் தூண்டிய காரணங்கள்.

அதனால்தான் அவர்கள் இருவர்மீதும் கல்லெறிந்தும் பொருட்களை நாசப்படுத்தியும் அட்டகாசம் புரிந்தாள்.

அவளைச் சோம்பேறி என்று தூற்றிய பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் பழிவாங்கவே 'எப்சம் சால்ட்' மருந்தை உணவில் கலந்துவிட்டிருக்கிறாள்.

மறுநாள் தனனாகவே வயிற்றோட்டம் நின்றதே தவிர 'பலி' வைபவத்தால் நிற்கவில்லை.

பாலுணர்வால் துடிக்கும் இளம் பெண்களுக்கு இப்படி மனக்கோளாறு ஏற்படுவது சகஜம்.

இதனால்தான் கருணாவதியின் திருமணம் முடிந்தவுடன் இந்த பேய் அட்டகாசங்கள் நின்றதுவிட்டன.

பேயை விரட்ட வந்தவர் அந்தப் பேயையே கவர்ந்து சென்றுவிட்டதால்தான் பிரச்சினை தீர்ந்ததே தவிர தொவில் நடனங்களால் அல்ல.

இப்படியான மனக்கோளாறு உள்ளவர்களை "போல்டர்ஜீஸ்ட்" என்று கூறுவார்கள்"

இப்படிச் கூறி முடித்தேன் நான்.

அனைவரும் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தனர்.

கார் கொழும்பு நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தது.

6. மலையாள சூனியம்!

கேட்பதெல்லாவற்றையும், பார்ப்பது எல்லாவற்றையும் உண்மை என்று நம்பும் மக்கள் இருக்கும் வரை உலகில் மோசடி இருந்துகொண்டே தான் இருக்கும்.

கட்டுநாயகாவிலிருந்த அரசாங்க தொழிற்சாலை ஒன்றின் முகாமையாளராகக் கடமையாற்றி வந்தார் திரு. எம். சி. போல் என்பவர். ஒரு வார இறுதியில் எனது நண்பனான திரு. போல் வீட்டிற்கு விடுமுறையைக் கழிக்க நானும், எனது மனைவியும் சென்றிருந்தோம்.

அன்றிரவு உணவு உண்டுகொண்டிருந்த போது சிறிது தூரத்திலிருந்து மேளங்களின் ஒசைகேட்க ஆரம்பித்தது.

“அதோ சிறிசேனா வீட்டில் சூனியம் வெட்டும் வைபவம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது” என்று திரு. போல்.

இதைக் கேட்டதும் மேலும் வீபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு ஆசையேற்பட்டது. சிறிசேனா வீட்டுக் கதையைச் சொல்லும்படி அவரிடம் கேட்டேன்.

திரு. போலின் கீழ் தொழிற்சாலையில் ஊழியராக இருந்த சிறிசேனா கடந்த ஏழுமாதங்களாகப் பைத்தியமாக மாறிவிட்டார் என்றும், வீட்டில் பெரும் அட்டகாசம் புரிய ஆரம்பித்துவிட்டாரென்றும் கூறிய அவர், தொடர்ந்து கதையைச் சொல்ல முற்பட்டார்.

“ஒரளவுமுனைக்கோளாறு உள்ளவராகவே இருந்த சிறிசேனா வேலைக்குச் செல்வது வழக்கம். சம்பளதினத்தன்று தவறுது தொழிற்சாலைக்குச் சென்று சம்பளத்தை வாங்கித் தவறமாட்டார்.

ஒருநாள் வழமைபோல் காலை ஏழுமணிக்கு வேலைக்குச் சென்ற சிறிசேனா அன்றிரவு வீடு திரும்பவில்லை. அடுத்த நாள் கட்டுநாயகா முழுவதும் தேடுதல் வேட்டை நடத்தியும், அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

பெரும் கவலைக்குள்ளான சிறிசேனாவின் மனைவி மேரியும், அவளது சகோதரர் பிரேமரத்தனாவும் எவ்வளவோ முயற்சிகள் மேற்கொண்டும் சிறிசேனா பற்றித் தகவலே எட்டவில்லை.

கடைசியாக இருவரும் ஜா-எலையிலுள்ள குறிசொல்லும் நபர் ஒருவரின் உதவியை நாடினர். வெற்றிலை, பாக்குடன் தனது தட்சணையைப் பெற்றுக்கொண்ட அந்தக் குறிசொல்பவர் மை போட்டுப் பார்த்தார்.

அவர் கூறியது மேரியைக் கதறி அழச் செய்தது. சிறிசேனா கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டார் என்று மை போட்டுப் பார்த்தவர் உறுதியாகச் சொன்னார்.

சிறிசேனாவின் வீடு மரணவீடாக மாறியது. சில தினங்கள் அங்கு அழகுரல்களே கேட்டன.

சிறிசேனாவின் சடலமாவது கரைவந்து சேராதா என்று மேரியும், உறவினரும் அப்பகுதி கடற்கரைகளில் வலம் வந்தனர். இடைக்கலையில்லை.

சடலம் கிடைக்காவிட்டாலும், சிறிசேனுவின் உடல் தகனஞ் செய்யப்பட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு அதன்பிறகு நடக்க வேண்டிய சமய சம்பிரதாயங்களைச் செய்துமுடித்தனர். இதைச் செய்யாவிட்டால் சிறிசேனுவின் ஆவி வந்து அட்டகாசம் செய்யுமென்ற பீதியே காரணம்.

மாதங்கள் ஆறு கடந்தன. ஒரு நாள் காலை சிறிசேனா தனது வீட்டுமுற்றத்தில் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பதை மேரி கண்டாள். கணவனைக் கண்டவுடன் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் முழுகினார் மேரி.

ஆனால், இது சில நிமிடங்களுக்கு மேல் நீடிக்கவில்லை. சிறிசேனுவின் நிலை முன்னரைவிட மோசமாக இருப்பதை அவர் கண்டார். சிறிசேனா பேசவில்லை. மூறைத்துப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

ஆறு மாதங்களாக அவருக்கு என்ன நடந்ததென்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மௌனப்பதுமையாகக் காட்சியளித்தார். பிரேமரத்னாவின் ஆலோசனையின் பேரில் மற்றொரு பிரபல குறிசொல்பவரைச் சந்திப்பதென முடிவாகியது.

நுகேகொடையிலிருந்த பிரபல குறிசொல்லும் பெண் ஒருவரைச் சந்தித்தனர். பல கேள்விகளை யெல்லாம் கேட்ட அந்தக் குறிசொல்லும் பெண் மைபோட்டுப் பார்த்தார்.

ஒரு பிரபல மலையாள மாந்திரீகரின் மந்திரத்தால் சூனியம் செய்யப்பட்டதாலேயே சிறிசேனாவுக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டதென்று அவர் சொன்னார்.

தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்யும் இன்னொருவரே பொருமைகொண்டு சூனியம் செய்திருக்கிறார் என்றும், இந்த சூனியத்தை இன்னொரு சக்தி வாய்ந்த மாந்திரீகரைக் கொண்டு வெட்டிவிட முடியுமென்றும் அவர் நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

முந்நூறு ரூபா கொடுப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு அப்பெண் சிபார்சு செய்த மாந்திரீகருக்கு முப்பது ரூபா முன்பணம் கொடுக்கப்பட்டது.

அடுத்து வரும் சனிக் கிழமை சூனியம் வெட்டும் நிகழ்ச்சியை நடத்துவதென்று திகதியும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இப்படிக் கதையை முடித்த திரு. போல், அந்த சூனியம் வெட்டும் நிகழ்ச்சிதான் இப்பொழுது ஆரம்பமாகி யிருக்கிறதென்று சொன்னார்.

இரவு உணவை முடித்தபின் வேறு விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். சிறிசேனா வீட்டு சூனியம் வெட்டும் நிகழ்ச்சி இன்னும் நடந்துகொண்டே இருந்ததை மேளங்களின் ஒசை உணர்த்தியது.

இரவு பதினொரு மணியாகியது. திரு. போல், “வாருங்கள் சிறிசேனா வீட்டுக்குப் போய்வருவோம்” என்று அழைத்தேன். அவரும் சம்மதித்துப் புறப்பட்டார்.

நாங்கள் அங்கே சென்றதும் நிகழ்ச்சி நடந்த இடத்தில் குழுமியிருந்தவர்கள் விலகி, திரு. போலுக்கும் எனக்கும் அருகில் செல்ல இடமளித்தனர்.

பித்தளைக் குத்துவிளக்கின் ஒன்றின் பின்னால் அந்த மலையாள மாந்திரீகர் அமர்ந்திருந்தார். இன்னும் பல வினக்குகள் தேங்காய் எண்ணெயின் உதவியால் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

ஆறடி சதுரத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வெள்ளைக் கோடுகளால் அடையாளமிடப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மூலையிலும் தென்னம் பாளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாளை, சட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மல்லிகை, அலரி மலர்களும், பழவகைகளும், அரிசி, நெல், தவிடு, தேங்காய் இப்படிப் பல பொருட்களும் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மாந்திரீகர் ஏதோ தனது உதவியாளரிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார். மேளச் சத்தத்தினால் அவர்கள் பேசிக்கொண்டது விளங்கவில்லை. நான் மெதுவாக மாந்திரீகரின் பின்புறம் சென்று நின்றேன். அவர் எனக்குத் தெரிந்த மலையாள மொழியில் பேசுவது நன்றாகக் கேட்டது.

மேளங்களின் ஓசையும், மந்திரம் ஒதலும் தொடர்ந்து நடந்தன. அங்கு தூங்கிவிழுந்தவண்ணம்தான் பலரும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

ஒரு மணி இருக்கும். இரு உதவியாளர்கள் எழுந்து ஆவேசமாக ஆடினார்கள். சிறிசேனா அந்த ஆறடி சதுரத் திற்கு வெளியே அமர்ந்து கீழே உற்று நோக்கிய வண்ணமே இருந்தார். திடீரென்று ஆட்டம்! நின்றது. அங்கு ஒரே அமைதி குடிகொண்டது. தலைமை மாந்திரீகர் பேச ஆரம்பித்தார்.

“சூனியம் இந்த வீட்டு மேற்குப் பகுதியில் ஐந்து யார் தூரத்தில் புதைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த இடத்தில் இருந்து மூன்றுயார் தூரத்தில் வடபகுதியில் ஒரு வாழை மரமும் இருக்கிறது.”

இப்படிக் கூறிமுடித்தார். தூங்கி வழிந்த சிறிசேனா உட்பட அனைவருமே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்கள்.

அடுத்து தலைமை மாந்திரீகர் தலைமையில் வீட்டின் பின் பகுதிக்கு ஊர்வலம் சென்றது. நானும், நண்பர் போலும் முன்னால் சென்றோம்.

மாந்திரீகர், குறிப்பிட்ட இடத்தைத் தோண்ட ஆரம்பித்தார். உதவியாளர்களினால் அந்த இடத்தில் அரிசி தூவப்பட்டது. அங்கு கூடியிருந்தோரை சற்றுத் தூரத்தில் ஒதுங்கியிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர்.

இரண்டு, மூன்று இடங்கள் தோண்டப்பட்டன. சூனியம் கிடைக்கவில்லை. நான் இரகசியமாக நண்பர் போலிடம், “பார்வையை எக்காரணத்தைக் கொண்டும், எங்கும் திருப்பாதீர்கள்” என்று எச்சரித்தேன்.

கடைசியாகத் தோண்டப்பட்ட குழிக்கு மத்தியில் இருந்த இடத்தைத் தோண்ட ஆரம்பித்தனர்.

மேளச் சத்தம் அதிகரித்தது. மாந்திரீகரின் நடனமும் பாடலும் ஆவேசமாகிக் கொண்டிருந்தன. அனைவரும் அந்த மலையாள மாந்திரீகரின் அற்புத ஆட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நானும், நண்பர் போலும்

மட்டும் தோண்டப்படும் இடத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

குழியைத் தோண்டியவரின் சாரத்திற்குள்ளிருந்து ஏகோ ஒரு பொருள் அந்தக் குழிக்குள் விழுந்தது.

உடனே அவர் தனது கால்களால் அதை மிதித்து மண்ணுக்குள் மறைத்தார்.

இது நடந்து ஒரு நிமிடமானதும் தலைமை மாந்தரீகர் ஆட்டத்தை நிறுத்தினார். குழி தோண்டுவதை நிறுத்தச் சொன்னார்.

அடுத்து அங்கு ஒரு சேவல் கொண்டுவரப்பட்டுப் பயிற்செய்யப்பட்டது. மந்திரமும் ஓதப்பட்டது. அந்தக் குழிக்குள் சேவலின் இரத்தம் தெளிக்கப்பட்டது. ஒரு தேசிக் காயும் வெட்டிக் குழிக்குள் போடப்பட்டது.

மேரியின் சகோதரர் பிரேமரத்னா அழைக்கப்பட்டார்.

கைகளை நன்றாகக் கழுவும்படி கூறப்பட்டது. அவரும் அப்படியே செய்தார். புனித நீர் அவர் கைகளில் ஊற்றப்பட்டது. இதையடுத்து அந்தக் குழியை மேற்கொண்டும் கைகளால் தோண்டும்படி மாந்தரீகர் உத்தரவிட்டார்.

பிரேமரத்னா குழியிலிருந்த மண்ணை அகற்றிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் கையில் சுமார் ஐந்தங்குல நீளமுள்ளதும், வாழைப்பழம் போன்ற தோற்றமுள்ளதுமான ஒரு பொருள் அகப்பட்டது. இதுதான் குழியைத் தோண்டும்போது உதவியாளரால் மறைமுகமாகக் குழியில் போடப்பட்டது.

தலைமை மாந்தரீகர் திடீரெனப் பாய்ந்து பிரேமரத்னாவின் கையிலிருந்த இரும்புத் துண்டைப் பறித்தெடுத்தார்.

அதை நன்றாகப் பரிசோதித்துவிட்டு, “இதுதான் இங்கு புதைக்கப்பட்ட சூனியம். இதனால்தான் இந்த வீட்டில் இவ்வளவு கஷ்டங்களும் ஏற்பட்டது” என்று அறிவித்தார். அப்பொருளை மேலே உயர்த்தி அனைவருக்கும் காட்டினார்.

இதையடுத்து கீழே அமர்ந்து அப்பொருளை உடைத்தார். உள்ளே சிறுசிறு எலும்புத் துண்டுகள், நூல், தலையிர், திருவாங்கூர் நாணயம் ஆகியன இருந்தன.

அவற்றைத் தாம் அழித்துவிடுவதாகக் கூறிய அவர், மூன்று தினங்களுக்கு மாலை நேரத்தில், அதுவும் சரியாக ஆறு மணிக்குப் பூஜை நடத்தவேண்டுமென உத்தரவிட்டார்.

அனைத்தும் முடிந்தது. சிறிசேனா களைப்பினால் தூங்கி விட்டார். மாந்திரீகர் பாக்கி 270 ரூபாவையும் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

திரு போல் மாந்திரீகரை அணுகி, “இந்த நடுநிசியில் எங்கே போகிறீர்கள்? எனது வீட்டில் தங்கி காலையில் போகலாம்” என அழைப்பு விடுத்தார். அவர்களும் சம்மதித்து வந்தனர்.

போல் வீட்டில் விடியும் வரை நானும், நண்பரும் அந்த மாந்திரீகருடன் மலையாளத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

எங்கள் கேள்விகளைக் கேட்டு, முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்த மாந்திரீகர் கடைசியில் தங்களது மந்திர தந்திரம் எத்தனை ஏமாற்று நிறைந்த வியாபாரம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டார்.

குறி சொல்லும் பலர் தங்களை சிபார்சு செய்வார்கள் என்றும், தங்களுக்குக் கிடைக்கும் தொகையில் பத்துசத வீதம் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தார். தன் உதவியாளருக்கு ஒரு இரவுக்கு ஐந்து ரூபா சம்பளமென்றும் சொன்னார். சூனியம் என்று கூறப்படும் பொருளை தாங்களே கொண்டு வந்து வசதிக்கேற்றவாறு புதைத்து பின் அதையே தோண்டி எடுப்போமென்றும் சொன்னார்.

“எந்த வெரு திருட்டு வேலையும் நடக்கும்போது, பயங்கரமாக ஆடி, மேளத்தை முழக்கி, பார்ப்பவர் கவனத்தை அப்பக்கம் திசை திருப்புவோம். ஒரு நிமிடத்திற்

குள் எங்கள் மோசடி வேலையை முடித்துக்கொள்வோம்” என்றும் தலைகுனிந்தபடியே கூறினார்.

நண்பர் போல் இதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு என்னைப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

“என்ன விழிக்கிறீர்கள்; சூனியம், மந்திரம் என்கிறார்கள் அதெல்லாம் இப்படித்தான். கேட்பதெல்லாம் உண்மையென்று நினைக்கும் மனிதன் வாழும் வரை இந்த உலகில் இந்த மோசடி வர்த்தகங்கள் நடந்து கொண்டே தான் இருக்கும்.”

இப்படி அவரிடம் சொன்னேன். இன்றும் அதையே தான் சொல்கிறேன்.

7. விஞ்ஞானக் குழந்தை!

பதினைந்து வருடங்கள்
குழந்தையின்றி வாடிய
தம்பதியர் அந்தச் செய்தி
யைக் கேட்டதும் முகம்
மலர்ந்தார்கள்.

திருமணமாகி பதினைந்து வருடங்கள் கடந்துவிட்ட
போதிலும் அந்த இளந் தம்பதியருக்குக் குழந்தையில்லை.
கணவனுக்கு நாற்பது வயது. மனைவிக்கு முப்பத்தைந்து
வயது. அவர்கள் நல்ல பணக்காரர்கள். வடமாகாணத்
தைச் சேர்ந்த நல்ல தமிழ்ப் பரம்பரையில் வந்தவர்கள்.

தாய்மை அடைய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் அந்
தப் பெண்ணுக்கு. தனது சொத்துக்களுக்கு வாரிசு இல்
லையே என்ற கவலை அவர் கணவருக்கு. பேரன் பேத்தி இல்
லையே என்ற வேதனை இவர்களின் பெற்றோர்களுக்கு.

இப்படி இருக்கும் பொழுதுதான் அந்த இளந் தம்பதி
யர் என்னைச் சந்திக்க வந்தனர்.

மிகுந்த கவலையோடு தங்கள் குறையை என்னிடம் தெரிவித்தனர்.

அவர்களுக்கு அறிவுரைவழங்குவதற்குமுன்னர் அந்தப் பெண்ணை ஜயனகொலோஜிகல் (GYNAECOLOGICAL) பரிசோதனைகளுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

இந்த வைத்திய பரிசோதனையின் பின்னர் கருத்தரிப்பதற்கு அவர் சகல விதத்திலும் தகுதியானவர் என்ற அறிக்கை எனக்குக் கிடைத்தது.

இதையடுத்து அந்தக் கணவரை பெத்தோலஜிகல் (PATHOLOGICAL) பரிசோதனைக்கு அனுப்பினேன்.

இவர் பற்றி எனக்குக் கிடைத்த அறிக்கையில் இவரது இந்திரியத்திலுள்ள விந்துகள் சக்தி குறைந்தவை என்றும் கருத்தரிக்கச் செய்வதற்குப் போதிய சக்தியில்லாதவையென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்த விபரத்தைத்தான் அந்தத் தம்பதியருக்கு விளக்கமாகக் கூறினேன். அவர்கள் மேலும் கவலைகொண்டனர்.

கவலைப்படுவதில் பயனில்லை என்று சொன்ன நான் வைத்திய சிகிச்சைகள் மூலம் அவர்களுக்குச் குழந்தை பிறக்க வழிசெய்ய முடியுமென்றேன்.

ஏககாலத்தில் இருவரின் முகங்களும் மலர்ச்சி அடைந்தன.

ஆனால் அப்படி சிகிச்சை முறையில் பிறக்கும் குழந்தை ஆரோக்கியமான குழந்தையாக இருக்குமாவென்பதை என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியாது என்று சொன்ன நான் மற்றொரு வழியால் ஆரோக்கியமான குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க வழி செய்ய முடியும் என்றேன்.

என் முகத்தையே இருவரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நான் அந்த கணவரிடம் சில விஷயங்களைக் கூறமுற்பட்டேன்.

நான் கூறப்போகும் விஷயம் உங்களுக்குக் கசப்பாக இருக்கலாம். ஆனால் உங்கள் மகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமன்றி பிறக்கப் போகும் குழந்தையும்தான் ஆரோக்கியமான நல்

வாழ்வு வாழவேண்டுமென்ற ஆசையினால்தான் இதைக் கூறப்போகிறேன்.

“ஆரோக்கியமான குழந்தையொன்றைநீங்கள் பெற்றெடுக்க விஞ்ஞான ரீதியான நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். இனந்தெரியாத ஒருவரின் ஆரோக்கியமான வீந்துகளைக் கொண்ட இந்திரியத்தை உங்கள் மனைவியின்கருப்பையினுள் செலுத்த ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

யாருடைய இந்திரியம் அது என்பதை உங்களுக்கு நான் சொல்லமாட்டேன். இதேபோன்று இந்திரியத்தை நன்கொடை செய்யும், நபருக்கும் யாருக்காக வழங்குகிறார் என்பதையும் தெரிவிக்கமாட்டேன்.

இன்னும் சொன்னால் இதை உங்கள் மனைவியின்கருப்பையில் செலுத்தும் வைத்திய அதிகாரிக்குக்கூட உங்கள் இரு தரப்பினர் பற்றிய விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள இடம் வைக்க மாட்டேன்.

இந்த விஞ்ஞான ரீதியான முயற்சியால் இன்னும் பத்து மாதங்களில் உங்கள் கரங்களில் மழலையொன்று தவழும், நீங்கள் இருவருமே நல்ல கல்வித்தேர்ச்சி உடையவர்கள். அதனால் பழமையான மூட நம்பிக்கைகளைத்தகர்த்தெறிந்துவிட்டு இந்த முயற்சியில் இறங்குங்கள்.

அதுமட்டுமின்றி தாய்மை எய்தத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ பெண்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமையுங்கள்.”

இப்படிச் சொல்லி முடித்தேன். சில தினங்களில் வந்து பதில் சொல்வதாகக் கூறிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றனர்.

ஐந்து நாட்கள் கடந்திருக்கும். ஒருநாள் அறிவித்தல் கொடுத்துவிட்டு அன்று மாலை என்னைச் சந்திக்கவந்தனர்.

“டாக்டர் கோவூர்! நாங்கள் நன்றாக யோசனை செய்தோம். குழந்தைகளை எடுத்து வளர்ப்பதைவிட உங்கள் ஆலோசனை எவ்வளவோ மேல் என்று எங்களுக்குப்பட்டது. அதனால் நீங்கள் கூறியபடியே செய்து

கொள்ள நாங்கள் தயார் என்று இருவரும் சம்மதம் தெரிவித்தனர்.

இதையடுத்து ஆரோக்கியமான குழந்தையை உரு வாக்கக் கூடிய இந்திரியத்தைத் தேடுவதென முடிவு செய்தேன்.

இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த இளமையும் ஆரோக்கியமும் கொண்ட ஒரு சிங்களப் பிரமுகரின் இந்திரியத்தைப் பெறுவதென்று தீர்மானித்தேன்.

அவர் என் வேண்டுகோளை செவிமடுத்துவிட்டு சிறிது தயங்கினார்.

பயப்படாதீர்கள். ஒரு மாபெரும் சேவையைத்தான் செய்யப்போகிறீர்கள் என்று அவருக்குத்தேரியம்சொல்லி குறிப்பிட்ட தினத்தில் அவரது நன்கொடையைப் பெற்றேன்.

உடனே சம்பந்தப்பட்ட தம்பதியருக்கு அறிவித்து, அவர்களை ஒரு வைத்தியமனைக்கு வரச்செய்தேன். இந்திரியத்தை அந்தப் பெண்ணின் கருப்பையினுள் செலுத்தும் பொறுப்பு ஒரு பெண் டாக்டரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

பிரமுகரிடமிருந்து பெறப்பட்ட இந்திரியம் எட்டாவது மணித்தியாலத்தில் அந்தப் பெண்ணின் கருப்பைக்குள் செலுத்தப்பட்டது.

இலங்கையின் முதலாவது செயற்கைக் குழந்தையை உருவாக்க அன்று அத்திவாரமிடப்பட்டது.

இப்பொழுது அந்தப் பெண் கர்ப்பிணியாக இருக்கிறார்.

இன்னும் சில மாதங்களுக்குள் அவர் ஒரு மழலைச் செல்வத்தை ஈன்றெடுக்கப் போகிறார்.

பதினைந்து ஆண்டுகள் அந்தப் பெண்ணின் உள்ளத்தில் உருவாகியிருந்த வேதனைகள் அந்த மழலையின் அழகையில் அல்லது சிரிப்பில் மறைந்துவிடப்போகின்றன.

நமது சொத்துக்களுக்கு வாரிசு யாரோ என்று பல ஆண்டுகளாகக் கோதாப்பட்டு வந்த கேள்விக்கு, நான் தான்

என்று பொக்கைவாயைத் திறந்து அழகையின் வடிவில் பதில் சொல்லப் போகிறது அந்த மழலை.

இந்தக் குழந்தையின் பிறப்பு சம்பந்தமான பின்னணி எனக்கு மட்டுமே தெரியும். மற்றவர்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினைக்குமே இடமிருக்காது.

இன்னும் சில மாதங்களில் அவதரிக்கப்போகும் இந்த விஞ்ஞானக் குழந்தை, நாம் எங்கிருந்து வந்து தாயின் கருவில் உருவானோம் என்று தெரியாமல் தனது உடலில் கடைசித்துளி இரத்தம் இருக்கும் வரை தனது மொழிக்காக, மதத்துக்காக, இனத்துக்காக, உரிமைக்காகப் போராடத்தான் போகிறது.

ஆனால், தான் உருவாகக் காரணமான விஞ்ஞானத் திற்காகப் போராடுமா?

காலந்தான் பதில்சொல்ல வேண்டும்.

8. புதுமைத் தாய்!

வ ள ரு ம் வி ஞ் ஞாந
உலகு பல புதுமையான
குழந்தைகளைப் பெற்
றெடுக்கத்தான்போகிறது.

அப்போது—

சட்டங்களும், சமூக
பழக்கவழக்கங்களும்
மனித தத்துவங்களும்
மாறத்தான்போகின்றன.

இலங்கையில் செயற்கை முறையில் குழந்தை
யொன்றைப் பிறக்கச் செய்யக்கூடிய யோசனையும், தெரி
யமும், வழிவகைகளும் எனக்கு ஏற்பட்டதும், தெரிந்த
தும் எப்படியென்பதைக் கூறுகிறேன்.

1961ம் ஆண்டு நான் பிரான்சு நாட்டுக்குச் சென்று
அங்கு பாரிஸில் எனது மகனுடன் தங்கியிருந்தேன்.

இச்சமயத்தில் எனக்கு முடிந்த வரை விஞ்ஞானம்
சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகள் நடக்கும் இடங்களுக்குச்
சென்று வந்தேன்.

ஒரு நாள் சோபோன் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்கு பேராசிரியர் ரோஸ்டோன் என்னை அந்த பல்கலைக் கழகம் முழுதும் அழைத்துச் சென்று காட்டினார்.

கடைசியாக மிருகங்களின் இந்திரியங்கள் சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி நடக்கும் இரசாயன கூடத்திற்கு வந்தோம். அங்கு பந்தயக் குதிரைகள், எருமைகள், காளைகள், குரங்குகள் ஆகியவற்றின் இந்திரியங்கள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

இப்படி இந்திரியங்களை எவ்வளவு காலம் சேமிக்க முடியுமென்று நான் பேராசிரியர் ரோஸ்டோனிடம் கேட்டேன்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்குக் கூடப் பாதுகாத்து வைக்க முடியும். அதன் பின்னர் அவற்றைக் கொண்டு கருவுறச் செய்யமுடியுமென்றும் அவர் பதிலளித்தார்.

“மிஸ்டர் கோலூர்! இதை நான் சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டால் உங்களுக்கு இதன் மகிமை புரியாது. இந்திரிய சேமிப்பின் மகிமையை விளக்கும் உண்மைக் கதையையும் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். என்ற பேராசிரியர் ரோஸ்டோன் என்னை அங்கிருந்த ஆராய்ச்சி உதவியாளரான ஒரு பெண்ணுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

நானோ அவர் கதையைக் கேட்கும் ஆவலில் காத்திருந்தேன்.

நாங்கள் இருவரும் பேராசிரியரின் அறையில் வந்து அமர்ந்தோம். பேராசிரியர் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“மிஸ்டர் கோலூர்! இப்பொழுது நான் அறிமுகம் செய்து வைத்த எனது உதவியாளரான பெண்மணி இருக்கிறாரே, அவருக்கு முப்பது வயதிருக்கும். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் கணவனை இழந்துவிட்டாள். ஆனால் அதன் பிறகு எந்த ஆணுடனும் உறவு கொள்ளாது இருகுமந்தைகளைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறாள். அதுவும் இறந்துவிட்டதைத் தவிர கணவனுக்கே பெற்றாள்.”

இப்படிக்கூறிய அவர், எனது முகத்தைப் பார்த்து புன்சிரிப்பை உதிர்த்தார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அவர் ஒரு டாக்டரை மணந்தார். விஞ்ஞான பட்டதாரியான இப்பெண் அந்த ஆராய்ச்சி இரசாயன கூடத்தில் தொழில் புரிந்து வந்தார். கணவனும், மனைவியும் மகிழ்ச்சியுடன் குடும்பம் நடத்தி வந்தனர்.

சில மாதங்கள் மட்டுமே இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தனர்.

ஒரு நாள் கார்விபத்தில் அந்த மனிதர் இறந்துவிட்டார்.

இதன் பின்னர் இந்தப் பெண் தன் வேலையில் கூடக் கவனம் செலுத்தவில்லை. எந்த நேரமும் கவலையால் வாடினார். நீண்ட நாட்கள் வேலைக்குக் கூட வரவில்லை.

வெகுநாட்கள் கழித்து மீண்டும் வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தார். நான் ஆறுதலும் தைரியமும் கூறி அவரை ஆராய்ச்சி வேலையில் மீண்டும் ஈடுபடுத்தினேன்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. தனக்கு தனிமை மிகவும் மனக் கவலையைக் கொடுப்பதாகக் கூறிவந்தார். மறுமணம் செய்துகொள்ளச் சிசாலி பலர் ஆலோசனை வழங்கியும் அவன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

இப்படி பல மாதங்கள் கடந்தன.

ஒரு நாள் என்னை அணுகிய அந்தப் பெண், “எனக்கு இருவழிகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றைக் கடைப்பிடித்தால்தான் இனி மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும்” என்றாள்.

அப்படியானால் அதில் ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து மகிழ்வோடு இருக்கும்படி சொன்னேன்.

மறுமணம் செய்வது ஒருவழி. அல்லது குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்து வளர்ப்பது இரண்டாவது வழி என்று கூறிய அவள், நான் திருமணம் செய்ய விரும்பவில்லை என்றும் சொன்னாள்.

புரியாத புதிரோடு அவனை நான் அவதானித்தேன்.

“பேராசிரியர் அவர்களே! என் கணவன் இல்லா மலே அவருக்கு நான் குழந்தைகளைப் பெறமுடியும்” என்று.

கேள்விக்குறியோடு நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

“எனது கணவன் உயிரோடு இருக்கும் போது ஒரு நாள் ஆராய்ச்சிக்காக அவரின் இந்திரியத்தைக்கொண்டு வந்தேன். அது இப்பொழுதும் பத்திரமாக இருக்கிறது. அதை நானே உட்செலுத்திக்கொண்டு குழந்தை ஒன்றை பெறமுடியும். ஆனால்...” என்று இழுத்து நிறுத்தினான்.

“ஆனால் என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“நான் இதைச் செய்து கொண்டால் வேறு எவருக்கோ குழந்தை பெற்றேன் என்று உலகம் என்னைத் தூற்றும். அதனால்தான் யோசிக்கிறேன்” இப்படிச் கூறி முடித்தாள் அவள்.

இதற்கு நீ பயப்படாதே! உனது திட்டப்படியேசெய். இந்த இரசாயனசாகையின் ஆராய்ச்சியாகவே இது செய்யப்படுகிறது என்று நான் பகிரங்கமாக அறிக்கைவிடுக்கிறேன் என்று உறுதிவழங்கி அதன்படியே செய்தேன்.

அந்தப் பெண்ணும் தனக்குத்தானே தனது கருப்பைக்குள் தனது இறந்த கணவரின் சிறிதளவு இந்திரியத்தைச் செலுத்திக் கொண்டாள்.

பத்தாவது மாதத்தில் ஆரோக்கியமான மகனொருவன் பிறந்தான். அந்தப் பெண்ணின் கணவனைப் போலவே அவன் இருக்கிறான்.

இரண்டு வருடங்கள் கடந்தன. மீதமிருந்த சிறிதளவு இந்திரியத்தை மீண்டும் செலுத்திக்கொண்டாள். இரண்டாவது முறையும் அவள் முயற்சி வெற்றி கண்டது. இப்பொழுது இரு பிள்ளைகளுடன் மகிழ்வோடு இருக்கிறாள். அந்த பெண்ணைத்தான் நான் உங்களுக்கு அறிமுகம்செய்து வைத்தேன்.”

இப்படித் தைதையைக் கூறிமுடித்தார் பேராசிரியர் ரோஸ்டோன்.

நல்லதொரு பயன்மிக்க விஷயத்தைத் தெரிவித்த அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் பாரிஸில் உதயமான அந்த யோசனையும், தைரியமும் இப்பொழுதுதான் நிறைவேறியது.

மேற்கூறிய பெண்ணைப் போன்று குழந்தைகளைப் பெறுவதால் சமுதாயத்தின் பல பிரச்சினைகளுக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் ஆளாகக்கூடுமென்பது எனக்குத் தெரியாமலில்லை.

இப்படிப் பிறக்கும் குழந்தைகள் சட்டபூர்வமானவையா?

தந்தையின் சொத்துக்கள் இக்குழந்தைக்குச் சேருமா? சம்பந்தப்பட்ட மதங்கள் இக்குழந்தையை ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

இக்குழந்தையின் தாய் நடத்தைகெட்டவள் என்ற பழிச் சொல்லிலிருந்து தப்ப முடியுமா?

இப்படிப் பிறக்கும் குழந்தைகள் நரகத்துக்குச் செல்லாமல் சொர்க்கம் என்று சொல்கிறார்களே, அங்கே செல்ல வழி கிடைக்குமா?

இப்படிப் பல பிரச்சினைகள் எழலாம்.

ஆனால், நான் மேலே கூறியதுபோன்ற எத்தனையோ குழந்தைகள் வளரும் வீஞ்ஞான உலகில் பிறக்கத்தான் போகின்றன.

அந்த நிலை உருவாகும்போது காணிச் சட்டங்கள் மாறத்தான் வேண்டும்.

தமது சமூக பழக்க வழக்கங்களும், நடைமுறைகளும் மாறித்தானாகவேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல, பிரகாசமிக்க ஒளிபோன்று வளர்ந்து வரும் வீஞ்ஞான அறிவாற்றலால் மனிதனின் தத்துவங்களும் நான்கு மாறத்தான் போகிறது.

9. காட்டு மாமரப் பேய்!

அ மா வா சை தினங்
களில் எவராவது தனியாக
இரவில் நடந்தால் இப்
பேய்கள் விரட்டுகின்றன.

19-ம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்ட தென் மாகா
ணத்தின் மிகப் பழமை வாய்ந்த கல்லூரியான காலி ரிச்
மண்ட் கல்லூரி, ரிச்மண்ட் ஹில் என்றழைக்கப்படும் பிர
பலமானதொரு மலை முகட்டில் அமைந்திருந்தது.

ரிச்மண்ட் ஹில் நுழை வாயிலிலிருந்து சுமார் மூன்று
பெர்லாங் தூரத்தில் மாணவர்களுக்கான விடுதியும், அதி
பர், உப அதிபர்களுக்கான இரு வீடுகளும் அமைந்திருந்
தன.

இந்தக் கட்டிடங்களைச் சுற்றிலும் பெரிய மரங்கள்
அடர்ந்து வளர்ந்து காடு போன்று காட்சியளித்தன.

அடிக்கடி ஆந்தைகளின் அலறலும், குரங்குகளின் கூச்ச
லும் கேட்டவையே இருக்கும்.

விடுதிகளுக்குச் செல்லும் பாதைகளின் இரு மருகிலும் இதேபோன்றுதான் மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன.

இங்குதான் பிரபலம்வாய்ந்த பிரமாண்டமான காட்டு மாமரமொன்று கம்பீரமாக நின்றது. இதன் கிளைகள் அடர்ந்து படர்ந்து அப்பகுதியையே இருள்மயமாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

இம் மாமரம் எவ்வளவு பழமையானதென்பது எவருக்குமே தெரியாத அளவு பழமை மிக்கது.

வெள்ளைக்கார மத ஸ்தாபனம் பாடசாலைக்கென இந்த இடத்தை வாங்கியபோது பெரும் காடாகவே இருந்த தென்றும், இங்கு பேய்கள் வாழ்ந்தன என்பதால் உள்ளூர்த் தொழிலாளர் எவரும் காட்டை அழிக்க முன்வர வில்லையென்றும், இதனால் வெளியூர்த் தொழிலாளரைக் கொண்டுவந்தே காட்டை அழித்தனரென்றும் பலர் கதை கதையாகக் கூறுவது வழக்கம்.

மேலும் கட்டிடங்களுக்காக அழிக்கப்பட்ட மரங்களில் வாழ்ந்த பேய்களெல்லாம் எஞ்சியிருந்த காட்டு மாமரத்தில் குடியேறிக்கொண்டு விட்டன என்றும் இப்பகுதி மக்கள் நம்பினர்.

இந்த மரத்தில் வாழ்ந்த பேய்கள் மனிதர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்காத பேய்களென்றும் நம்பி வந்தனர்.

அமாவாசை தினங்களில் எவராவது தனியாக இரவில் இப்பகுதியில் சென்றால் மட்டுமே இப் பேய்கள் விரட்டுகின்றனவென்றும் பலரின் கதைகளில் கூறப்பட்டன.

பாடசாலை விடுதிகளில் தங்கியிருந்த மாணவர்கள் விடுமுறையில் செல்லும்பொழுது தங்கள் கிராமங்களில் இந்தப் பேய்கள் வாழும் மாமரம் பற்றிக் கூறிவந்ததால் தென்மாகாணம் முழுவதும் இம் மரம் பிரபலம் பெற்று விளங்கியது.

அக்குரஸ்ஸையைச் சேர்ந்த ரணவக்க என்ற மாணவன் பாடசாலையில் சேர்ந்து முன்று தினங்களே ஆயிற்று. அன்று விடுதி அதிபரின் அனுமதி பெற்று காலி கடை

வீதிக்குச் சென்றான் அவன். வீடுதிக்குத் திரும்பும்போது இருட்டிவிட்டது. நுழைவாயிலைத் தாண்டியதும் தனக்கு முன்னால் இன்னொரு பையன் செல்வதைக் கண்ட ரணவக்க, வேகமாகச் சென்று அவனுடன் சேர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“நீயும் வீடுதிக்குத்தான் போகிறாயா?” என்று ரணவக்க அந்தப் பையனைப் பார்த்துக் கேட்டபோது அங்கிருந்து பதில் வரவில்லை. மறுமுறை கேட்டபோதும் பதில் இல்லை. பின்னர் இருவருமே பேசாமலேயே நடந்தனர்.

காட்டு மாமரத்தின் அருகில் வந்ததும் தன்னோடு சேர்ந்து நடந்த பையன் திடீரென்று மறைந்துவிட்டதை ரணவக்க உணர்ந்தான்.

அதோடு அவன் நாயாக உருவெடுத்துத் தன்னைப் பார்த்துக் குரைப்பதைக் கண்டு பயத்தால் நடுநடுங்கி ஓட ஆரம்பித்தான். சிறிது தூரம் வாசிகசாலைவரை விரட்டிவந்த நாய் மறைந்துவிட்டது.

வீடுதிக்குள் ஓடிவந்து மயங்கி விழுந்தான் ரணவக்க. உடனே காய்ச்சல் கண்டது. முதலுதவி பலனளிக்க வில்லை. உடனே வைத்திய அதிகாரி பரிசோதனை செய்து மருந்து கொடுத்தார். அதிலும் பலன் கிட்டவில்லை.

மறுநாள் அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர் ரணவக்கவின் பெற்றோர் வந்து அழைத்துச் சென்றனர். அவன் பூரண குணமடைந்து மீண்டும் பாடசாலைக்கு வர இரண்டு மாதங்களாயிற்று. இதன்பிறகு இருட்டியபிறகு ரணவக்க வெளியே செல்வதேயில்லை.

காட்டு மாமரத்தின் பேய்கள் பற்றிக் கூறப்பட்ட கதைகளில் இதுவும் ஒன்று.

1943ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நான் ரிசீமண்ட் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன்.

இப் பாடசாலை அதிபர் திரு. ஈ. ஆர். டி. சில்வா, உதவி அதிபரின் வீட்டில் தங்கியிருந்ததால், மலை முகம்

டில் இருந்த அதிபரின் வீட்டில் திரு.கோஷி என்ற ஆசிரியருடன் நான் தங்கினேன்.

இங்கு நான் வந்ததிலிருந்து காட்டு மாமரப் பேய்கள் பற்றி திரு. கோஷி, விடுதி அதிபர் திரு. துரைரத்தினம் ஆகியோர் கதை கதையாகச் சொன்னார்கள்.

ஒருநாள் திரு. துரைரத்தினத்திற்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் பற்றியும் அவர் கூறினார்.

ஒருநாள் இரண்டு மாணவர்களுடன் இரண்டாவது படக்காட்டுக்குப் போய்விட்டு நள்ளிரவு விடுதிக்குத் திரும்பியதாகவும், மாமரத்தை அடைந்தபோது மரத்தில் ஏதோ சலசலப்புக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு கரிய உருவம் ஆமர்ந்திருந்ததைக் கண்டதாகவும் திரு. துரைரத்தினம் சொன்னார்.

இதைப் பார்த்ததும் பயத்தால் வேகமாக நடந்த போது ஒரு மாணவனின் தலையில் ஒரு மாங்காயால் அடிக்கப்பட்டதாகவும், இதையடுத்து அவைவரும் விடுதிக்கு ஓடிவந்து சேர்ந்ததாகவும் தெரிவித்தார்.

இதேபோன்று வேறு பல ஆசிரியர்களும் இங்கு உலவிய பேய்கள் பற்றிப் பல கதைகளைச் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இதையெல்லாம் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகவேயில்லை. இதெல்லாம் சுத்த அபத்தமான கதைகள் என்றே கூறிவந்தேன். பேய்கள்பற்றிக் கூறப் படுவதெல்லாம் பயந்த மனோபாவம் உடைபவர்களுக்கு ஏற்படும் மன விகாரங்களே என்று கூறிவந்தேன்.

இதை நிரூபிக்க 1943ம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் ஒருநாள் எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

இந்தத் தினத்தில் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களால் கூட்டமொன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இரவு உணவின் பின்னர் ரிசமண்ட் ஹில் நுழைவாயிளின் அருகில் இக் கூட்டம் நடந்தது.

இக் கூட்டத்தில் நான் பேசினேன். நள்ளிரவின் பின்னர் கூட்டம் முடிந்து நாங்கள் எங்கள் வசிப்பிடத்திற்கு நடந்து சென்றோம்.

நானும் எனது மனைவியும் மட்டுமே நடந்தோம். அந்தப் பிரபலமான காட்டு மாமரத்துக்கு அருகில் வந்ததும் பேய்களைப்பற்றிய மூடத்தனமான கதைகள் கூறப்படுவதைப்பற்றியே என் மனைவி கூறியபடி வந்தார்.

“நம்மைத் தவிர வேறு யாராவது இப்படி வந்திருந்தால் இந்நேரம் எதையாவது ஷார்த்திருப்பார்கள்” என்று கூறிய எனது மனைவி கடைசி வார்த்தையை முடிப்பதற்குள், எனக்கு இடது பக்கமாக வந்த அவர் திடீரென வலது பக்கமாகப் பாய்ந்தார்.

எதற்கும் பயப்படாத என் மனைவியின் இந்த நடவடிக்கை என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. அவரை அணைத்தபடி, “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன். அவரின் உடலெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“அங்கே பாருங்கள் யானை... யானை...” என்று குளறினார்.

அவர் காட்டிய திசையைப் பார்த்தேன். பத்து யார்தாரத்தில் யானை ஒன்று அசையாது நின்றுகொண்டிருந்தது.

இதைப் பார்த்தவுடன் என்னையும் பயம் பிடித்துக் கொண்டது.

யானை அமைதியாக நின்றாலும் அது முச்சுனிடும் ஒசை கேட்டது.

நான் கல்லொன்றை எடுத்து யானைமீது வீச முயன்றபோது அதை என் மனைவி தடுத்தார். என்னைப் பிடித்து இழுத்து, “திரும்பி ஒடிவிடுவோம்” என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் சத்தமிடுவதைத் தவிர வேறு வழி தோன்றவில்லை. சத்தமிட்டுக் கூவினேன். என்னுடைய சத்தத்துடன் யானையின் முச்சுனிடும் ஒசை நின்றது. ஆனால் அதன் பெரிய காதுகள் அசைந்தன. மேலும் பயந்த நான் இரண்டாவது முறையாகக் கூவினேன்.

இப்பொழுது, இது காட்டு யானை அல்ல; வளர்க்கப்படும் யானை என்பது தெரிந்தது. யானைப் பாகன் அருகில் திற்பது தெரிந்தது.

சற்று முன்னே வந்த யானைப் பாகன், “யாரது?” என்று கேட்டான்.

அவனுடன் பேசிய நான், “இந்த நேரத்தில் இந்த யானையை ஏன் இங்கே கொண்டுவந்தாய்?” என்று கேட்டேன்.

“யானையா? எங்கே?” என்று அடுத்தடுத்துக் கேள்விகளை எழுப்பினான் அவன்.

எனக்கு இது இன்னும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

“அதோ!” என்று சுட்டிக் காட்டினேன்.

“அது டாக்டர் விஜயரத்தினாவின் கார், பிரின்ஸி பானைப் பார்க்க வந்தார். கார் இழுக்கவில்லை. அதனால் இங்கு நிறுத்திவிட்டு நடந்து சென்றிருக்கிறார், அவர் வரும்வரைதான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” இப்படிச் கூறினான் அந்த மனிதன்.

எனது மனைவிக்கு ஒரே வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. சிரித்துக்கொண்டே இருவரும் தொடர்ந்து நடந்தோம்.

பேய் பிசாசுகள் பற்றிய கதைகள் காலம் காலமாகத் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மனம் தான் காரணம்.

காட்டு மாமரத்தின் கதைகளும் இப்படித்தான்.

திரு. துரைரத்தினம் மாணவர்களுடன் சென்றபோது மாமரத்தின்மீது அமர்ந்திருந்த குரங்குதான் மனிதனைப் போன்று காட்சியளித்திருக்கிறது. அந்தக் குரங்குதான் மாங்காயொன்றை மாணவனின்மேல் வீசி எறிந்திருக்கிறது. அல்லது மாங்காய் தானாகவே விழுந்திருக்கவும் கூடும்.

மனப் பயத்தால் இதைப் பேய், பேயின் அட்டகாச மென திரு. துரைரத்தினமும், மாணவர்களும் நினைத்து விட்டனர்.

ரணவக்கவின் கதையும் இதே போன்றதுதான்.

எனது மனைவி யானை என்று கூறியபோது யானையை மனதில் பதித்துக்கொண்ட நான், அவர் காட்டிய திசையைப் பார்த்தபோது காரும் யானையாகத் தெரிந்தது.

திறந்த காரின் கதவு யானையின் காதாகத் தெரிந்தது. கார்ச் சாரதி யானைப் பாகனாகத் தோன்றினார். அவன் தூங்கும்போது வெளியான குறட்டைச் சத்தம் யானையின் மூச்சுவிடும் ஓசையாகக் கேட்டது. சில நிமிடங்களுக்குள் பலவித கற்பனைகளைச் செய்துவிட்டேன்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் மனவிகாரமே.

அன்றைய தினம் நானும், மனைவியும் அங்கு நின்று உண்மையை அறிந்திராவிட்டால், காட்டு மாமரம் பற்றிய இன்னொரு பேய்க்கதையை ஊரெல்லாம் பரப்பிவிட்டிருப்போம்.

10. சர்ப்ப பூஜை!

சரஸ்வதி காலையில் பத்
திரிகையை எடுத்துக்
கொண்டு ஒரு இடத்தில்
அமர்ந்தால் இரவுவரை
எழுந்திருக்கவே மாட்
டாள்.

சரஸ்வதி!

காலையில் எழுந்தவுடன் கையில் ஒரு செய்திப் பத்திரிகையை எடுப்பான்.

தனது வீட்டு வராந்தாவிலுள்ள ஒரு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தால் இரவுவரை எழுந்திருக்க மாட்டான்.

கையில் செய்தித் தாளே ஏந்தியவண்ணம் அதையே உற்றுநோக்கியபடி அமர்ந்திருப்பான்.

சரஸ்வதி அந்தப் பத்திரிகை முழுவதையும் படிப்பா ரென்று எவரும் நினைத்தால் அது தவறு. ஒரு வரியைக் கூடப் படிக்கமாட்டான்.

காலைமுதல் இரவுவரை கண்கள்தான் அதில் லயித் திருக்குமே தவிர, அதிலுள்ளவை எதுவும் அவள் மூளையில் படவேபடாது.

சரஸ்வதியைச் சாப்பிட அழைத்துச் செல்ல அவள் தாயார் படும்பாட்டைப் பார்த்தால் பெரும் பரிதாபமாக இருக்கும்.

நான்கு நாட்கள் காய்ச்சலாகப் படுத்திருந்துவிட்டு எழுந்த சரஸ்வதி, எவரும் எதிர்பாராத வகையில் இந்தப் பரிதாபத்துக்கு ஆளானார்.

திரு. இராமநாதன் என்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தரின் மகளாக சரஸ்வதி பிறந்தாள். கந்தசாமி என்று அவளுக்கு ஒரு அண்ணனும் உண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துப் பிறந்த சரஸ்வதியும், அவள் அண்ணனும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே வெவ்வேறு பாடசாலைகளிலே கல்வி பயின்றனர்.

1945ம் ஆண்டு கொழும்பில் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்த திரு. இராமநாதன் தனது குடும்பத்தைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தார்.

கந்தசாமி பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார். சரஸ்வதி படிப்பை நிறுத்தவேண்டியதாகிவிட்டது.

கந்தசாமியும் பட்டதாரியாகி ஒரு வெளிநாட்டு ஸ்தாபனமானதில் கடமையாற்றி வந்தார்.

1947ம் ஆண்டில்தான் சரஸ்வதிக்குக் காய்ச்சல் கண்டது. இதன்பிறகுதான் அவர் பத்திரிகையைப் பிரித்து வைத்தவண்ணம் இருக்க ஆரம்பித்தார்.

இப்படியே சிறிதுகாலம் சென்றதும் அவர் தனக்குத் தானே பேசுவதும், சிரிப்பதுமாக இருக்கவும் முற்பட்டார்.

சரஸ்வதியின் அண்ணன் கந்தசாமி அடிக்கடி என் வீட்டிற்கு வருவது வழக்கம்.

ஒருநாள் தனது தங்கையின் விசித்திரமான நடத்தை பற்றிக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட நான் ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்தில் சரஸ்வதியை எனது வீட்டிற்கு அழைத்துவரும்படி கூறினேன்.

சரஸ்வதியும் எனது இல்லத்துக்கு அழைத்துவரப்பட்டார்.

அவசூடன் நானும் எனது மனைவியும் நீண்டநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

முடிவில் சரஸ்வதியின் பெற்றோரையும், கந்தசாமியையும் அழைத்து, சரஸ்வதிக்கு கூடிய விரைவில் திருமணம் செய்துவைக்கும்படியும், வயதிற்கு மேலான உடல்வளர்ச்சியே அவரை இந்தநிலைக்கு உருவாக்கியுள்ளதென்றும் கூறி அனுப்பினேன்.

இதன்பின் ஒருசில தினங்கள் கழித்து, ரகுபதி என்ற இராமநாதனின் உதவியாளர் ஒருவர், “சாமியார் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் சகல தோயையும் குணப்படுத்துவதில் வல்லவர்” என்று ஒரு சாமியாரைப்பற்றி வர்ணித்திருக்கிறார்.

இந்தச் சாமியாரை அழைத்துச் சரஸ்வதியைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இராமநாதனுக்குப் பிறந்தது.

இதன்படி ரகுபதியின் உதவியுடன் அந்த அற்புத சாமியார் அழைக்கப்பட்டார்.

சரஸ்வதியின் கதைகளைக் கேட்ட சாமியார் சிறிது நேரம் கண்களை மூடித் தியானம் செய்தார். பின் கண்விழித்த அவர், இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் சரஸ்வதியின் உறவினர் ஒருவர்தான் என்றார்.

பொருமை காரணமாக உணவில் விஷம் கலந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதனால்தான் சரஸ்வதிக்கு இந்தப் பரிதாபநிலை ஏற்பட்டுள்ளதென்றும் சொன்னார்.

“சர்ப்ப பூஜை” செய்தால் இந்த விஷம் வெட்டப்பட்டுவிடுமென்றும் அவர் வழிகூறினார்.

திருமதி இராமநாதன் சாமியாரின் கூற்றை முழுக்க முழுக்க நம்பினார். ஆனால், திரு. இராமநாதனுக்கு இதில்

நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், மனைவியின் பிடிவாதத்திற்கு இடம் கொடுத்தார்.

'சர்ப்ப பூஜை' ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சரஸ்வதி ஒரு சிறு கட்டைமீது அமர்ந்திருக்க, எதிரில் அமர்ந்திருந்த சாமியார் புகை மண்டலமெழுப்பி, மந்திரங்களோடு சர்ப்ப பூஜையை ஆரம்பித்தார்.

பால் செம்பொன்றை வைத்து, அதனருகில் மாதிரிப் பாம்பொன்றையும் வைத்த சாமியார் சமஸ்கிருத மந்திரங்களோடு திரும்பினார்.

பூஜையின் கடைசிக் கட்டமாகச் சரஸ்வதியின் வயிற்றில் இருந்த விஷத்தை வெளியே எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அறையெங்கும் புகை திளம்பியது. சாமியாரின் மந்திரமும் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது.

முப்பது அங்குல நீள நூலை எடுத்தார் சாமியார்.

ஒரு முனையை சரஸ்வதியின் வாயில் வைத்தார், மறு முனையை பால் செம்பில் நுழைத்தார்.

அவரது குரற் சத்தம் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது. கலோகங்களை உச்சரித்தவண்ணம் இருந்தார்.

சுமார் அரைமணி நேரம் இப்படி நடந்தது. சரஸ்வதியின் தலையில் சில மல்லிகை பூக்களை அள்ளி வீசினார்.

அடுத்து அந்த மாதிரிப் பாம்பை எடுத்து சரஸ்வதியின் தலையில் வைத்து பின்பு அதைப் பாற்செம்புக்குள் நுழைத்து எடுத்தார்.

இதையடுத்து பால் நீல நிறமாக மாற ஆரம்பித்தது. சில விநாடிகளில் கருநீலமாகியது.

சரஸ்வதியின் வயிற்றிலிருந்த விஷ மெல்லாம் வெளியே வந்துவிட்டதென மகிழ்ச்சியுடன் கூறிய சாமியார், சரஸ்வதியின் தலையில் கைவைத்து ஆசீர்வாதம் செய்து, "இனிமேல் உனக்கு எதுவுமே நடக்காது" என்றார்.

இதையடுத்து நீலநிறமாக மாறிவிட்ட பாற்செம்பை திருமதி இராமநாதன் கையில் கொடுத்து வீட்டின் பின்

கட்டில் குழிதோண்டி அப்படியே புதைத்துவிடும்படி உத்தரவிட்டார்.

இதையடுத்து சாமியாருக்கு 50 ரூபா சன்மானம் வழங்கப்பட்டது.

சாமியாரை பஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்து வந்துவிட்ட கந்தசாமி, உடனே அடுத்த பஸ்ஸில் கல்கிஸைக்கு வந்து என்னைச் சந்தித்து நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

உடனே நான் புறப்பட்டு வெள்ளத்தைக்குச் சென்று கந்தசாமியின் இல்லத்தை அடைந்தேன்.

நேரத்தைத் தாழ்த்தாது அந்த நீலநிறமான பாற்செம்பை வாங்கிய நான், இன்னொரு பாத்திரத்தை எடுத்து அதில் பாலை ஊற்றினேன்.

அப்போது செம்பின் அடியில் இரு 'மை' வில்லைகள் தென்பட்டன.

அவற்றை எடுத்து இராமநாதன் தம்பதியருக்கும் கந்தசாமிக்கும் காட்டினேன். பால் எப்படி நீலநிறமாகிய தென்பது அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

சாமியாரிடம் ஏமாந்துவிட்டதை எண்ணி ஆத்திரம் கொண்டனர்.

அறியாமை உள்ளவர்களிடம்தான் இப்படியான சாமியார்கள் தங்கள் 'கைவரிசையைக் காட்டுகிறார்கள் என்று கூறிவிட்டு நான் வீடு திரும்பினேன்.

அடுத்தநாள் ரகுபதியின் உதவியுடன் இராமநாதன் அந்தச் சாமியாரைக் கண்டுபிடித்து தாம் கொடுத்த 50 ரூபாவை வாங்கிவிட்டதாக கந்தசாமி என்னிடம் தெரிவித்தார்.

இந்த உலகில் ஏமாறுபவர் இலுக்கும்வரை ஏமாற்றுபவர்கள் ஏமாற்றிக்கொண்டேதான் இருப்பார்கள் என்பது இராமநாதன் தம்பதியர் கதையிலிருந்து மிகத் தெளிவாகிறது.

11. காடேறி!

காடேறியும் அதன் மனை
வியும் இரு “பளு” மரங்
களில் குடியிருந்தனர்.
இவர்களின் பிள்ளைகள்
சிறு சிறு மரங்களில் குடி
யேறிக்கொண்டனர்.

1930ம் ஆண்டில் ஒருநாள் நானும், எனது நண்பர்களாகிய திரு. சாமுவேல் ஜேக்கப், திரு. எஸ். ஏ. மான் ஆகியோரும் மாலை மூன்று மணியளவில் மாநிகுளம் வாடி வீட்டை அடைந்தோம்.

நாங்கள் மூவரும் இச்சமயம் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தோம்.

அன்றிரவு வேட்டையாடும் திட்டத்துடனேயே நாங்கள் மாநிகுளம் வாடிவீட்டை அடைந்தோம்.

இப் பகுதியில் பிரபல வேட்டைக்காரராக விளங்கிய கின்னையா என்ற நபரை எங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமர்த்தியிருந்தோம்.

மாங்குளம் காட்டின் வரைபடத்தை வைத்துக் கொண்டு எங்கே போகலாமென ஆராய்ந்துகொண்டு இருந்தபோது முல்லைத்தீவுப் பாதையில் குலுமடு என்ற கிராமப் பகுதியே சிறந்ததெனக் கூறிய சின்னையா, அங்குள்ள நீர்க்குழியில் நல்ல வேட்டையாடலாம் என்றார்.

ஆனாலும் மாங்குளத்திற்கு அருகிலிருந்த ஒலுமடு காட்டில் இருந்த ஒரு நீர்க்குழியில் வேட்டையாடுவதே சிறந்ததென நாங்கள் மூவரும் தீர்மானித்தோம்.

இதை நாங்கள் சொன்னதுதான் தாமதம். “அங்கே போகமுடியாது” என்றார் சின்னையா!

“ஏன்?” என்று ஒரே முகமாகக் கேட்டோம்.

“ஒலுமடு காட்டில் மிருகங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. ஆனால், இப்பகுதியை “காடேறி” என்ற காட்டுப் பேய் காத்து வருகிறது. இதை மீறி நாம் செல்ல முயன்றால் அழிக்கப்பட்டு விடுவோம்” என்று அச்சம் கலந்த குரலில் கூறிய சின்னையா மேலும் தொடர்ந்தார்.

“ஆறு வருடங்களுக்கு முன், பருத்தித்துறையில் இருந்து வந்த நால்வர், உள்ளூர்க்காரர் எவரையும் கூட்டிச் செல்லாமல் காடேறி வாழும் பகுதிக்குச் சென்று விட்டனர். முடிவில் நால்வருமே கையில் துப்பாக்கியைப் பிடித்தவண்ணம் இறந்து கிடக்கக் காணப்பட்டனர்.

காடேறியும் அதன் மனைவியும் இரு ‘பளு’ மரங்களில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இவர்களின் பிள்ளைகள் அங்குள்ள சிறு சிறு மரங்களில் குடியேறியிருக்கின்றனர்.

விசேட மந்திரங்களை ஒதி இரவில் நாம் சென்றால் இந்த மரங்கள் மின்சார ஒளியைப்போன்று ஜொலிப்பதைப் பார்க்கலாம்.

பகலில் இந்தக் காடேறிக் குடும்பம் மிருகங்களின் உருவில் திரிவது வழக்கம். தவறி எவராவது சுட்டுவிட்டால் மிருகங்களுக்குப் பதிலாகத் துப்பாக்கி ஏந்தியவர் தான் சரவார்.

இப் பகுதியில் இரவு, பகல் என்ற வித்தியாசமே இருக்காது. காடேறியின் ஒளி இப்பகுதியை எப்பொழுதுமே ஒளிமயமாக வைத்திருக்கிறது.”

இப்படிக்கூறி முடித்தார் சின்னையா.

இதைக் கேட்டவுடன் எனது நண்பர்கள், “ஒலுமடு காட்டுக்குப் போவதை மறந்துவிடுங்கள். ஒட்டுசுட்டான் பகுதிக்குப் போவோம்” என்றனர்.

ஆனாலும், காடேறியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலில், நான் ஒலுமடுப் பகுதிக்குப் போக வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, ஒருவாறு சின்னையாவிடம் கெஞ்சிய பின்பு, அவர் தூரத்திலிருந்தே காடேறி மரங்களைக் காட்டுவதாகச் சம்மதித்தார்.

துப்பாக்கிகளை உடன் கொண்டு செல்லக் கூடாதென்றும் தீபந்தனை விதித்தார்.

சின்னையாவின் கட்டளைப்படி அனைவரும் கை மணிக் கட்டில் மஞ்சள் துண்டுகளைக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டோம்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு வாடிவீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு அரைமணி நேரப் பயணத்தின் பின்பு ஒரு இடத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டுக் காட்டிற்குள் நடந்தோம்.

பயணிகரமான ஓலங்களும், பறவைகளின் கீச்சுக் குரல்களின் ஒசைகளுக்கும் மத்தியில் நடந்து ஓரிடத்தை அடைந்தோம்.

சுமார் நூறு யார் தூரத்திற்கு அப்பால் ஒளிமயமாகத் திகழ்ந்த மரங்களைச் சுட்டிக்காட்டினார் சின்னையா.

சின்னையா கூறியது அவ்வளவும் உண்மை. அங்கே முப்பது மரங்கள் ஒருவித பிரகாசத்துடன் காட்சியளித்தன. இவற்றில் இரு பெரிய மரங்கள் விசேடமாகத்தோன்றின.

இதுதான் காடேறிக் குடும்பமென்று கூறிய சின்னையா அவையருகில் போகவே முடியாதென்று கூறினார்.

நான் போக முயன்றேன். ஆனால், சின்னையாவும் எனது நண்பர்களும் வீட மறுத்தனர்.

சில நிமிடங்களில் அங்கிருந்து திரும்பி வந்து ஓட்டு சுட்டான் சென்று வேட்டையாடிவிட்டு அதிகாலை மாணிகுளம் வாடிவீட்டை அடைந்தோம்.

பொழுது புலர்ந்ததும் நானும், நண்பர் மான், சின்னையா மூவரும் மீண்டும் ஒலுமடுவுக்குப் புறப்பட்டோம்.

காலை ஏழு மணியளவில் அந்த இடத்தைச் சென்றடைந்தோம். ஆனால், ஒருவித பிரகாசத்துடன் தோன்றிய மரங்களை இப்பொழுது அடையாளங் காண முடியவில்லை.

சின்னையாவின் கடுமையான எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது நானும், நண்பர் மானும் அந்தப் பளு மரங்களின் அருகில் சென்றோம்.

இரு வயதான பெரு மரங்களும், வேறு பல சிறிய மரங்களும் அங்கு காணப்பட்டன. பெரிய இரு மரங்களிலும் ஒருவித மஞ்சள் நிறப் பாசி படர்ந்திருந்தது. சிறிய மரங்களில் ஓரளவு பாசி படர்ந்திருந்தது.

இந்த மரங்களிலிருந்து சிறிது பாசியை என்னிடமிருந்த கத்தியால் சுரண்டி எடுத்துக்கொண்டு வாடிவீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்ததும் அன்றிரவு எனது ஆராய்ச்சி அறையில் காடேறி மரத்திலிருந்து சுரண்டி எடுத்துவந்த பாசியை ஆராய முற்பட்டேன்.

மேசைமேல் இப் பாசியைத் தூவிவிட்டு மின்விளக்கை அணைத்தேன்.

அந்த இருளில் ஒளிமயமாக அவை காட்சியளித்தன.

அடுத்தநாள் மத்திய கல்லூரி விஞ்ஞானகூடத்திற்கு எடுத்துச்சென்று "மைக்ரோஸ்கோப்" மூலம் பரிசோதனை செய்தேன்.

'சப்ரோபிடி' (Saprophytic) என்ற ஒருவித பாசியே இது என்பது தெளிவாகியது.

இந்தப் பாசி இருளில் ஒளிமயமாகக் காட்சியளிக்கும்.

இவ்விதமான பாசிக் கலவையுடைய உறுப்புகளைக் கொண்ட சிலவகைப் புழுக்கள்தான் இரவில் மின்னுகின்றன.

நியூஸீலாந்தில் பயங்கரமான குகைகளில் இப் பாசி படர்ந்துள்ளது. இக் குகைகள் எப்பொழுதுமே ஒளிமயமாகத்தான் காட்சியளிக்கின்றன.

இப்படியான பாசிக் கலவையுடைய பிராணிகள் கடலில்தான் அதிகம் வாழுகின்றன.

இப்படியான பாசி படரும் இடங்கள் இரவில் பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம் ஆகிய நிறங்களில் தெரியும்.

ஒலுமடு காட்டிலும் இந்தப் பாசி படர்ந்ததால்தான் அந்தப் 'பளு' மரங்கள் இரவில் ஒளிமயமாகத் தோன்றின.

இப் பாசி காலப்போக்கில் ஒரு மரத்திலிருந்து பல மரங்களுக்குப் பரவியிருக்கின்றது.

இதைத்தான் இப்பகுதி மக்கள் காடேறி என்றும், அதன் மனைவி, மக்களென்றும் வியாக்கியானம் கொடுத்து வந்திருக்கின்றனர்.

இங்கு சென்ற பலர் இறந்ததாகக் கூறப்பட்டதற்கும் எதுவுமே ஆதாரமில்லை. எல்லாமே திரித்து விடப்பட்ட கதைகள்.

'காடேறி' பேய் பற்றிய நம்பிக்கையை நான் பொய் என்று நிரூபித்ததால் இப் பகுதி மக்களைப் பற்றியிருந்த பயம் நீங்கியது.

ஆனால், அந்தக் காட்டில் வாழ்ந்த மிருகங்களுக்குத் தான் நிம்மதியில்லாமல் போய்விட்டது. அந்த அளவுக்கு வேட்டையாடுவோர் அதிகரித்தனர்.

எனது இந்த நடவடிக்கை வனவிலங்கு பாதுகாப்பு அதிகாரிகளுக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

12. மண்டைதீவு மர்மம்!

சங்கிலி வை ர வ னி ன்
உடலில் மின்னிய சங்கிலி
யின் பயங்கரத் தைக்
கண்ட அச் சிறுமி பயத்
தால் வீரிட்டாள். ஆன்றில்
இருந்து அவள் ஊமை
யானாள்.

யாழ்ப்பாணத்தின் தென் பகுதியில் அமைந்துள்ள
சிறிய தீவு மண்டைதீவு.

1932ம் ஆண்டு ஏப்ரல் விடுமுறையின்போது இங்கு
சென்று சில நாட்களைக் கழிக்க எண்ணி, திரு.நெலின் செல்
லத்துரை என்பவரின் வீட்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக்
கொண்டு அங்கு போய்த் தங்கியிருந்தேன். அழகிய கடற்
கரையில் அமைந்திருந்த இந்த வீட்டில் என் மனைவியும்
மகளும் தங்கியிருந்தனர்.

மண்டைதீவில் அப்பொழுது புகையிலை விவசாயம் மட்டுமே நடைபெற்று வந்தது. நகர எல்லையிலிருந்து நான்கு மைல் தூரத்தில் அமைந்த இந்தத் தீவு மக்கள் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் வாழ்ந்தனர். நல்லூர் திரு விழாவின்போது மட்டுமே இம் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்று வருவர்.

இங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில் நான் பிற்பகல் நேரங்களில் இத் தீவின் பல இடங்களுக்கும் சென்று பார்த்து வருவேன்.

ஒருநாள் அந்தத் தீவில் சட்டை அணிந்த ஒருவரைக் கண்டேன். அங்கு பொதுவாக எந்த ஆணுமே சட்டை அணிவதில்லை.

நான் சந்தித்தவர் ஒரு ஆசிரியரென்றும், அவர் பெயர் மார்க்கண்டு என்றும் தெரிந்துகொண்டேன். இந்த அறிமுகத்திற்குப் பின்னர் ஓய்வு நேரங்களில் மார்க்கண்டு என்னைச் சந்திக்க வருவார்.

ஒருநாள் கையில் பெரிய பட்டியலொன்றை ஏந்தி வந்தார் மார்க்கண்டு.

விரைவில் மண்டைதீவுக்கு நல்லூரிலிருந்து ஒரு பிரபல சாமியார் வரவிருப்பதாகவும், அவர் இங்கு விசேட பூஜைகளை நடத்தி இந்தத் தீவில் உலவும் ஆவிகளையும், பேய்களையும் விரட்ட ஏற்பாடு செய்வாரென்றும், அதற்குப் பணம் சேகரிப்பதாகவும் தெரிவித்தார் மார்க்கண்டு.

மார்க்கண்டு கூறியவை எனக்கு மேலும் விபரங்களைக் கேட்கத் தூண்டியதால் இதுபற்றி விரிவாகக் கேட்டேன்.

இங்கு உலவும் ஆவி பல உருவில், பல இடங்களில் தோன்றுகிறதென்றும், குறிப்பாக, 'சங்கிலி வைரவன்' போன்றும், 'மோகினி' போன்றும் அடிக்கடி தோன்றிப் பொதுமக்களுக்கு இடைஞ்சலை ஏற்படுத்துகிறதென்றும் கூறினார் அவர்.

ஒருநாள் இரவு ஒரு பெண் தனது வீட்டின் பின்புறத்தில் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே சென்றபோது

அங்கொரு பெண்ணுருவம் நிற்பதைக் கண்டாள். இந்தப் பெண்ணும் தன்னை மறந்து அந்த உருவத்தின் பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் அந்த உருவம் மறைந்துவிட்டது! இந்தப் பெண்ணும் மயங்கி வீழுந்துவிட்டாள். கண் விழித்தபோது எவரையும் காணவில்லை.

அன்றிலிருந்து அவளுக்குப் பேய் பிடித்துவிட்டது.

இன்னொருநாள் ஒரு இளைஞன் புகையிலை விவசாய வேலைகளை மூடித்துவிட்டு மாலை வீடுதிரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது எதிரே வந்த ஒரு அழகிய இளம் பெண் அவனை நெருங்கி, "நான் பாதையைத் தவற விட்டுவிட்டேன். தயவுசெய்து என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று கெஞ்சினாள்.

அவனும் சரியென்று சம்மதித்து அவனுடன் பேசிக் கொண்டே நடந்தான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் அந்தப் பெண்ணின் உருவம் மறைந்துவிட்டது. சூரல் மட்டும் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. இதனால் பயமடைந்த அந்த இளைஞன் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடினான். இடையில் ஒரு நீரோடையில் தடுக்கி விழுந்த அவன், எழுந்து வீடு வந்தடைந்ததும் மயங்கி வீழுந்துவிட்டான். மறுநாள் காலையில்தான் கய நினைவு பெற்றான்.

ஏழுவயதுச் சிறுமி ஒருவள் தனது வீட்டு முற்றத்தில் கறுப்புநிற நாயொன்றைக் கண்டு அதை விரட்டுவதற்கு கல்லொன்றை எறிந்தாள்.

அந்த நாய் திடீரென 'சங்கிலி வைரவன்' உருவம் எடுத்து மறைந்தது.

அந்த வைரவனின் உடலில் மின்னிய சங்கிலியின் பயங்கரத்தைக் கண்ட அச் சிறுமி பயத்தால் வீறிட்டாள். அவ்வளவுதான். அன்றிலிருந்து அவள் ஊமை.

இப்படிச் சில கதைகளை எனக்குக் கூறிய மார்க்கண்டு இதனால்தான் நல்லூர் சாமியை அழைத்து இந்தப் பேய்,

ஆவிகளை விரட்ட முடிவு செய்யப்பட்டதாகத் தெரிவித்தார்.

இந்தச் சாமியார் மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்தவரென்றும், வருடம் முழுவதும் யாத்திரை செய்தவண்ணம் இருப்பாரென்றும், சில வாரங்கள் மட்டுமே நல்லூரில் இருப்பாரென்றும் மார்க்கண்டு மேலும் தெரிவித்தார்.

இதையெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்ட நான் அந்தச் சாமியாரின் பூஜை நடக்கும்போது என்னையும் அழைத்துச் செல்லும்படி மார்க்கண்டுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தேன்.

அடுத்த சனிக்கிழமை சாமியார் வருகிறாரென்று ஒரு நாள் மார்க்கண்டு எனக்குத் தெரிவித்தார்.

அந்தச் சனிக்கிழமையும் வந்தது. பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நானும் அங்கு சென்றேன்.

ஒரு விவசாயியின் வீட்டில் ஆண்களும், பெண்களும் பிள்ளைகளாகத் திரண்டிருந்தனர்.

விசேடமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த தரையாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார் அந்தச் சாமியார். தாடி வளர்த்த அந்தச் சாமியார், காலி உடையும் உருத்திராட்ச மாலையும் அணிந்திருந்தார்.

அவர்முன் பூஜைக்கான பல பொருட்களும், பாத்திரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மலர்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன.

இரு குத்துவிளக்குகள் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவரின் வலது பக்கத்தில் மூன்று கற்களாலான அடுப்பும் அதன்மேல் ஒரு பாத்திரமும் அடியில் சிரட்டைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அருகில் ஐந்து போத்தல்களில் நெய், தேனாகியெண்ணெய், வேப்பெண்ணெய், நல்லெண்ணெய், விளக்கெண்ணெய் ஆகியன வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பூஜையை ஆரம்பித்த சாமியார் சமஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் மந்திரங்களை ஓதி, பூஜையை மேற்கொண்டார்.

டார். இது சுமார் ஒருமணி நேரம் நடந்தது. இது முடிந்ததும் கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

அவர் கண்கள் மூடியிருந்ததே தவிர, வாய் அகலத்திறந்திருந்தது. நாக்கு வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. சாமியாரின் உதவியாளர் வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்த நாக்கின்மீது கர்ப்பூர வில்லையொன்றை வைத்துக்கொளுத்தினார்.

கொளுந்து விட்டெரிந்த கர்ப்பூரத்தைச் சிறிதுநேரம் நாக்கில் வைத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு அடுப்பின்மீது இருந்த பாத்திரத்தின்மீது துப்பினார் சாமியார்.

இதேபோல் மூன்றுமுறை நடந்தது.

இது நடந்தபோது அங்கு குழுமியிருந்தோரெல்லாம் “ஹரி ஹரோஹரா” எனக் கோஷமெழுப்பினர். இதன் பின்னர் சாமியார் ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

பத்மாசனம் போட்டு அமர்ந்த சாமியார் தன் கைகளை ஊன்றி அந்தரத்தில் நின்றார். பின்னர் மார்க்கண்டை அழைத்து தனது நாடியைப் பார்க்கும்படி சொன்னார். நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்த மார்க்கண்டு, “சுவாமி நாடித் துடிப்பு வேலை செய்யவே இல்லை” என்று கூக்குரலிட்டார்.

உடனே அங்கிருந்த அனைவரும் “ஹரி ஹரோஹரா” எனக் கோஷமிட்டனர். ஓரிருவர் சுவாமியின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தபின்னர் நானும் பார்த்தேன். அவரின் நாடி மெதுவாகத் துடித்து நின்றது. அடுத்து சிறிது அதிகரித்தது. இப்படியே மாறி மாறி நடந்தது.

இது முடிந்ததும் அடுப்பின்மீது வைத்திருந்த பாத்திரத்தில் ஐந்துவகை எண்ணெயையும் ஊற்றி, சில தேசிக் காய்களைப் போட்டு கீழிருந்த சிரட்டைகளைப் பற்றவைத்தார்.

எண்ணெய் கொதித்ததும் தனது வலது கையால் கொதிக்கும் எண்ணெயைத் தொட்டு அங்கிருந்த அனைவரதும் நெற்றியிலும் தடவினார்.

இதுவும் செய்து முடிக்கப்பட்ட பின்னர் தனது பையில் இருந்து நன்றாகச் சீவிப் பெரிசுச் செய்யப்பட்ட

சிரட்டை ஒன்றை எடுத்த சாமியார், ஒரு சிறு போத்தலில் இருந்த தீர்த்தத்தையும் எடுத்தார்.

அடுத்து ஏழு கடல் சிப்பிகளையும் எடுத்து அருகில் வைத்துக்கொண்டார்.

இந்தச் சிரட்டைதான் 'மண்டைதீவு'. இந்தச் சிப்பிகள்தான் இங்கு உலவும் ஆவிகளும், பேய்களும். இவற்றை இந்தச் சிரட்டைமேல் வைத்து இந்தத் தீர்த்தத்தை ஊற்றுவேன். இந்தச் சிப்பிகள் இதிலிருந்து இறங்கிச் செல்லும். அப்படிச் சென்றால் இந்தத் தீவிலுள்ள ஆவிகள் ஓடிவிடுகின்றன என்பதே அர்த்தம் என்று கூறிவிட்டு சொல்லியபடியே செய்தார்.

அவர் சிப்பிகளை வைத்து தீர்த்தத்தை அவைமீது ஊற்றியதுமே சிப்பிகள் நகர்ந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கீழிறங்கிச் சென்றன. ஆவிகள் ஓடிவிட்டன. சாமியார் மகிழ்ச்சியுடன் அறிவித்தார்.

இந்த அறிவிப்பை அடுத்து அங்கு ஒரே மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ரூபா 501 பணத்துடனும், பல பரிசுகளுடனும் மறுநாள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயணமாணர் சாமியார்.

அன்றே மார்க்கண்டு என்னைச் சந்தித்துப் பார்த்தீர்களா சாமியாரின் அற்புதச் செயல்களை என்று கேட்டார்.

நானே மாலை இந்தத் தீவின் முக்கிய பிரமுகர்களை அழைத்து வாருகிறேன். நானும் அந்த அற்புதங்களைச் செய்து காட்டுகிறேன் என்றேன்.

இதையடுத்து பூஜைக்குத் தேவையான சகலபொருட்களையும் சேகரித்தேன். கடற்கரையில் சிப்பிகளையும் சேகரித்தேன். சிரட்டையையும் பாலிஷ் செய்தேன். எண்ணெய் வகைகளும் சேகரிக்கப்பட்டன.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் மார்க்கண்டு தனது நண்பர்களுடன் வந்தார்.

அவர்கள்முன் சாமியார் செய்த அத்தனை அற்புதங்களையும் நானும் செய்துகாட்டினேன்.

எல்லோரும் பிரமித்துப் போயிருந்தனர்.

இதில் அற்புதமெதுவும் இல்லையென்று கூறிய நான், இந்த அற்புதங்களைப்பற்றித் தெளிவாக விளக்கிக் கூறினேன்.

நூறு டிகிரிக்கு மேல் உஷ்ணம் அதிகரித்தால் மட்டுமே மனிதன் எதையும் தொடுவது கடினம். ஆனால், சாமியார் கலந்த ஜந்துவகை எண்ணெய்களும் எவ்வளவு கொதிக்கவைத்தாலும் நூறு டிகிரிக்கு மேல் உஷ்ணம் கூடாதவையாகும்.

அதனால்தான் அவர் கொதிக்கும் எண்ணெயில் கையைத் தங்குதடையின்றி வைத்தார். நானும் அதைத் தான் செய்தேன்.

இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் சாமியார் கொதிக்கும் எண்ணெயில் தேசிக்காய்களைப் போட்டதுதான். இந்தத் தேசிக்காய் எப்பொழுதும் உஷ்ணத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தியுடையவை. இதனால்தான் எண்ணெய் கொதித்தாலும் உஷ்ணம் நூறு டிகிரிக்கு மேல் கூடவில்லை.

கர்ப்பூரமும் இப்படி உஷ்ணக் கட்டுப்பாடு கொண்டதுதான். அதனால்தான் பலரும் எரியும் கர்ப்பூரத்தைக் கையில் ஏந்துவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இதே போன்றுதான் சாமியார் எரியும் கர்ப்பூரத்தை நாக்கில் வைத்து ஊதினார். நானும் செய்தேன்.

அடுத்த அற்புதம் சிரட்டை மேலிருந்த சிப்பிகள் கீழ் இறங்கிச் சென்றது.

சாமியார் சிப்பிகள்மேல் ஊற்றிய தீர்த்தம் வினாகிரி தான்.

சிப்பிகள் கல்சியம் காபனேற் கலப்புடையவை. வினாகிரி அல்லது தேசிக்காய்ச் சாறு சிட்ரிக் அசிட் கலப்புடையவை.

கல்சியம் காபனேற்றமீது சிட்ரிக் அசிட் விழுந்ததும் இந்தக் கலப்பால் கண்ணுக்குத் தெரியாத வகையில் இவைபொருள் ஏழ்ந்தன.

இதன் சக்தியால் சிரட்டைமேலிருந்த சிப்பிகள் உயர்த்தப்பட்டு சிரட்டையை விட்டு வழுக்கிக் கீழே சென்றன.

இரசாயனத்தின் சக்தியால்தான் இது நடந்தது. இதைத் தெரிந்து வைத்திருந்த சாமியார் அற்புதமாகக் காட்டினிட்டார். நானும் அதையே செய்தேன்.

இதை நீங்களும் செய்துகொள்ளலாம். இதற்காக நூற்றுக்கணக்கான ரூபாவைச் செலவு செய்திருக்க வேண்டியதில்லையென்று கூறி முடித்தேன்.

இதையெல்லாம் கவனமாகக் கேட்ட மார்க்கண்டும், நண்பர்களும் உண்மைகளை அறிந்ததில் மகிழ்வும், சாமியாரிடம் ஏமாந்ததில் கவலையும் அடைந்தனர்.

கடைசியாக நான், “மண்ணடைதீவில் ஆவிமயில்லை, பேயுமில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மனம்தான் காரணம்” என்று கூறி இனிமேல் எந்த ஆவியையாவது கண்டால் பயந்து ஓடாமல் அருகில் சென்று பாருங்கள். எல்லாமே தெளிவாகிவிடும்” என்று கூறி அவர்களை அனுப்பி வைத்தேன்.

அந்த வீடுமுறை நல்லதொரு காரியத்துக்குப் பயன்பட்டது எனக்கு மனநிறைவைக் கொடுத்தது.

13. யார் பைத்தியம்?

உலகம் வ ட் ட வ டி வ
மானது என்று முதன்
முதலாகக் கண்டுபிடித்
துக் கூறிய புருஷோவை
அன்று உயிரோடு தீ மூட்
டிக் கொன்றார்கள்.

சில மாதங்களுக்கு முன் ஒருநாள் மாலை என் நண்
பர் திரு. உன்னிநாயர் என்பவர் பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள
டிகிரெட்சர் பிளேசிலுள்ள தனது இல்லத்திலிருந்து என்
னுடன் தொலைபேசிமூலம் தொடர்பு கொண்டார்.

தனது பக்கத்துவீட்டு முஸ்லிம் நண்பரின் உறவினர்
சிலர் வந்திருப்பதாகவும், அவர்கள் என்னைச் சந்திக்க
விருப்பம் கொண்டிருப்பதாகவும், அதற்கு அவகாசம்
அளிக்கும்படியும் கேட்டார்.

அவர்களை உடனே அனுப்பும்படி நான் கூறினேன்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் வந்தனர். வந்தவர்களில்
ஒருவர் விபரத்தைக் கூறினார்.

“தனது மகன் ஒரு தோட்டத்தில் சின்ன துரையாக வேலை செய்து வந்ததாகவும், அவருக்குத் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டதாகவும், அவர் இதற்கு மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதம் தெரிவித்தபோதிலும் திடீரெனப் பைத்தியம்பிடித்து பெரிய அட்டகாசம் செய்வதாகவும்” தெரிவித்தார்.

இப்பொழுது அவரை ஒரு அறையில் பூட்டியே வைத்திருப்பதாகவும் சொன்னார்.

விபரங்களைக் கேட்டுக்கொண்ட நான், அந்த இளைஞரை அழைத்துவரும்படி அவர்களிடம் சொன்னேன்.

அதற்கு அவர்கள், அந்த இளைஞரை அழைத்து வருவது கஷ்டமென்றும், என்னை மாத்தளைக்கு வரும்படியும் வற்புறுத்தினர். என்னைக் கவனமாக அழைத்துக்கொண்டு சென்று, மீண்டும் அழைத்துவந்து விடுவதாகவும் சொன்னார்கள்.

ஆனால், நான் அதற்கு மறுத்து, ‘அமிட்டால் சோடியம்’ என்ற மருந்து வில்லைகள் இரண்டைக் கொடுத்து, இதை அந்த இளைஞருக்குக் கொடுத்து, அவர் தூங்கியதும் உடனே காரில் அவரை ஏற்றிவரும்படி சொன்னேன்.

நான் கொடுத்தது தூக்க மாத்திரைகள்.

அவர்களும் அதை வாங்கிக்கொண்டு சென்றனர்.

நான் குறிப்பிட்ட தினத்தில் பிற்பகல் இரண்டுமணியளவில் அந்த இளைஞரைக் காரில் அழைத்து வந்தனர் அவரது தந்தையும் மாமனும்.

வழியில் விழித்துக்கொண்ட தன் மகன் பெரும் அட்டகாசம் செய்ததாகவும், இப்பொழுது காரை விட்டு இறங்க மறுப்பதாகவும் அந்த இளைஞரின் தந்தை தெரிவித்தார்.

நான் காருக்கு அருகில் சென்று, அந்த இளைஞரை இறங்கி வரும்படி சொன்னேன்.

“டாக்டர்! எனக்குப் பைத்தியமில்லை. அதனால் இறங்கி வரவேண்டிய அவசியமில்லை” என்று அந்த இளைஞர் கணீரெனப் பதிலளித்தார்.

பைத்தியங்கள் எப்பொழுதுமே தாங்கள் பைத்தியங்
கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பது எனக்குத்
தெரியும்.

இதனால் உடனே வீட்டுக்குள் திரும்பிய நான் தந்
தையை அழைத்துக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்றேன்.

என்னால் இவரைக் குணமாக்க முடியாதென்று
சொன்ன நான், அங்கொடை மனநோய் ஆஸ்பத்திரிக்கு
கடிதமொன்று தருகிறேன். அங்கே கொண்டுபோய்ச்
சேருங்கள் என்று கூறிக் கடிதமொன்றையும் எழுதிக்
கொடுத்துவிட்டு அவர்களுடனேயே கீழே இறங்கி வந்
தேன்.

நாங்கள் கீழே வந்தபோது அந்த இளைஞர் ஒரு சோபா
வில் அமர்ந்து பகுத்தறிவாளர் சங்கத்தின் வருடாந்த
சஞ்சிகையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

என்னைக் கண்டதும், “மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்
டாக்டர் கோவூர்! நான் உங்களை யாரென்று தெரியாமல்
பேசிவிட்டேன்” என்றார்.

அவரின் பேச்சு எனக்குப் புதிராக இருந்தது.

“டாக்டர், என்னை யாரோ மனநோய் டாக்டரிடம்
அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்று தான் நினைத்தேன். இந்
தப் புத்தகத்தைப் பார்த்த பின்புதான் நீங்கள் யாரென்
பது புரிந்தது. உங்களுடன் நிறையப் பேசவேண்டும்
என்று அவர் சொன்னார்.

அவரை அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் மாடிக்குச்
சென்றேன்.

அங்கு அவர் தன் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்:

“டாக்டர், என் தந்தை பெரிய பணக்காரர். ஆனால்
அந்தளவுக்கு அறிவு இல்லாதவர்.

நான் கண்டி திரித்துவ கல்லூரியில் படித்தேன். படிப்பு,
விளையாட்டு சகலவற்றிலும் நான் முதலிடம் பெற்றேன்.

திரித்துவ கல்லூரிப் பின்னணியில் வளர்ந்த நான்
பின்னர் ஒரு தோட்டத்தில் சின்ன துரையாகச் சேர்ந்
தேன்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் எனக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

முஸ்லிம் சமூக கலாசாரப்படி திருமணத்துக்கு முன் மணமகளைப் பார்க்கக்கூடாதென்பது என் பெற்றோர் வாதம்.

நானோ நேரில் பார்க்காமல் எந்தப் பெண்ணையும் மணக்க முடியாதென்று மறுத்தேன்.

மணமகள் சுற்றத்தாரும் என் பெற்றோரைப்போல் பழமையில் ஊறியவர்கள்தான். ஆனாலும் எனது பிடிவாதத்தால் மணப் பெண்ணைப் பார்க்க ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

நானும் பெண்ணைப் பார்த்தேன். எனக்குப் பிடித்திருந்தது. சம்மதித்தேன்.

எனது தோட்டத்திற்குச் சென்று எனது அதிபரிடமும், சக உத்தியோகத்தரிடமும் விஷயத்தைக் கூறிவிட்டு சந்தோஷமாக இருந்தேன்.

விடுமுறை நெருங்கியது. எனது வருங்கால மனைவியைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டு அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதினேன். அதில், ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கள் வீட்டிற்கு வருவதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

என் கடிதத்தைப் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்த அந்தப் பெண், கடிதத்தைத் தன் தாயிடம் காட்டியிருக்கிறாள். தாய் தன் கணவரை அழைத்தார். அதன்பிறகு அங்கு ஒரே ரகளை.

அடுத்து என் பெற்றோரைச் சந்தித்தனர். முஸ்லிம் சமூகத்துக்கே அவமானம் ஏற்படக் கூடிய காரியத்தைச் செய்து விட்டதாக என்மீது வசை பாடியிருக்கின்றனர்.

எனது பெற்றோர் எனக்குப் பைத்தியம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். என்னை வீட்டிற்கு அழைத்தனர்.

பின் ஒரு முஸ்லிம் மாந்திரீகரை அழைக்க முயன்றனர். நான் ஆத்திரத்துடன் பேசியபின்னர் அந்த முயற்சிகை விடப்பட்டது.

அன்றிரவு எனக்குத் தெரியாது ஒரு பெணத்த குகுவை அழைத்துவந்து மந்திரம் செய்ய முயன்றிருக்கின்றனர். அந்தக் குரு என் கையில் ஊசியால் குத்தி சொட்டு இரத்தம் எடுக்க முயன்றார்.

தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த நான் ஆத்திரம் காரணமாக யாரென்று பார்க்காது அடித்துவிட்டேன். அவர் அலறிக்கொண்டே ஓடினார். நானும் சுமார் கால் மைல் துரத்திச்சென்று அவரின உதவியாளரைப் பிடித்து நையப்புடைத்தேன்.

எனக்குப்பின்னால் ஓடிவந்த பலர் என்னைப் பலவந்தமாகப் பிடித்துச் சென்றனர்.

இது நடந்து இரண்டு நாளாகிவிட்டது. என்னை ஒரு அறையில் பூட்டி வைத்துவிட்டு எனக்குப் பைத்தியம் என்று கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படித் தன் கதையைக் கூறிமுடித்தார் அந்த இளைஞர்.

உடனே அவர் தந்தையை மேலே அழைத்து நான் கொடுத்த கடிதத்தை வாங்கிக் கிழித்தெறிந்தேன்.

இன்னொரு கடிதம் தருகிறேன். நீங்கள் இருவரும் போய் அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில் சேருங்கள் என்று சொன்னேன்.

அவர் விழித்தார். பின் மற்றவரையும் அழைத்து முழு விபரத்தையும் கூறினேன்.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பழமையில் ஊறிப் போய் மூட நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருப்பதுதான் என்று விளக்கி, நீங்கள் எதிர்பார்த்ததுபோல் உங்களைமகன் முட்டாளாக இருக்க வேண்டுமானால் அவரைப்போய் ஏன் கண்டி திரித்துக் கல்லூரியில் படிக்கவைத்தீர்கள்? என்று கேட்டேன்.

மௌனம் நிலவியது. பின்னர் அனைவரையும் சமாதானம் செய்து அனுப்பிவைத்தேன்.

அந்த இளைஞரும் பழைய இடத்திலேயே வேலைக்குச் சென்றார். தனக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட திருமணமும் வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார்.

மத சம்பிரதாயங்களை மீறக்கூடாதென்ற மூட நம்பிக்கைதான் இந்தப் பிரச்சினை எழக் காரணம்.

உலகம் வட்டவடிவமானது என்று கண்டுபிடித்துச் சொன்ன முதல் மனிதரான புருஷோவை அன்று உயிரோடு தீமூட்டிக் கொன்றார்கள்.

காரணம் அவர் மத சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமாக உலகம் வட்டவடிவமானது என்று கூறியதுதான்.

ஆனால், இன்று உலகம் வட்டமானதென்பதை அதே பதம் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டிருக்கிறது.

மத சம்பிரதாயங்கள் உண்மைக்குப் புறம்பானவை என்பதற்கு புருஷோவின் முடிவு ஒரு உதாரணமாகும்.

14. ஊமைகள் பலவிதம்!

தனது பா ட் ட னு றி ன்
'தர்கா'வுக்கு (ச ம ா தி)
சென்றான் அந்த முஸ்லிம்
இளைஞன். ஹண்டியிட்டு
கண்களை மூடிக்கொண்டு
பிரார்த்தனை செய்தான்.

அ வ ன் க ண் க ளைத்
திறந்த போது, எல்லாம்
இருட்டாக இருந்தது.
அதன்பிறகு அவனால்
பேசமுடியவில்லை. ஊமை
யாகிவிட்டான்!

நன்றாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மனிதர்களில்
கிலர் திடீரென பேசும் சக்தி இழந்து ஊமைகளாக மாறி
விடும் பரிதாபமான சம்பவங்களை நாம் அடிக்கடி பார்த்
தும், கேள்விப்பட்டும் வருகின்றோம்.

இப்படியான சிலரைக் குணப்படுத்தக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு சிலரைக் குணப்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லாத நிலையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான மூன்று முஸ்லிம் இளைஞர்களின் ருசிகரமான கதைகளை உங்களுக்குக் கூறப்போகிறேன்.

1969ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் எட்டாந்திகதி மக்கொனையைச் சேர்ந்த ஜனாப் எம். ஏ. எம். ஜுனேட் என்ற இரத்தினக்கல் வியாபாரி ஒருவர் அவரது மகனுடன் என்னைச் சந்திக்க வந்தார்.

இவரது ஒரே மகன் திடீரெனப் பேசும் சக்தியை இழந்துவிட்டதால் அவரைக் குணமாக்குவது பற்றி ஆராய ஜனாப் ஜுனேட் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார்.

கொழும்பு ஸாகிராக் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த அவரது மகன் அன்ஸாரை மக்கொனையிலுள்ள தனது இரத்தினக்கல் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமென்ற காரணத்தால் பள்ளியைவிட்டு விலக்கிவிட்டார்.

அன்ஸார் மக்கொனையிலும், ஜனாப் ஜுனேட் இரத்தினபுரியிலுமாக இரத்தினக்கல் வர்த்தகங்களைக் கவனித்து வந்தனர்.

ஒருநாள் அன்ஸார் காலையில் படுக்கையில் இருந்து எழுந்த போது ஊமையாகிவிட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

செய்தி கேட்டவுடன் ஜுனேட் இரத்தினபுரியிலிருந்து மக்கொனைக்கு விரைந்தார்.

எத்தனையோ மாந்திரீகர்களும், கட்டாடிகளும் அன்ஸாரைப் பார்த்து மந்திரம் செய்தனர். நூல் கட்டினார்கள். எதுவுமே பலனளிக்கவில்லை.

ஜுனேட் என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். பலர் பெபார்க் செய்து என்னைச் சந்திக்கும்படி கூறினார்கள்.

அதன்பிறகுதான் இவர் தனது மகனுடன் என்னிடம் வந்தார்.

ஜுனேட் என்னிடம் கூறிய கதவல்கள் இவைதான்.

உடனே அன்ஸாரை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று ஹிப்னோடைஸ் செய்தேன். அன்ஸாரின் உள்நுணர்வைத் தட்டியெழுப்பினேன். தனக்கு என்ன நடந்ததென்பதை அன்ஸார் அப்பொழுது விளக்கினார்.

தனது தந்தையின் தகப்பனார் சம்பவம் நடந்ததற்கு ஒருமாதத்திற்கு முன்னர்தான் இறந்தார்.

மகன் வழி ஒரே பேரனாகையால் அந்தப் பாட்டன் அன்ஸார் மீது உயிரையே வைத்திருந்தார். அதேபோன்று அன்ஸார்பாட்டன்மீது அளவிலா அன்பும், பாசமும் கொண்டிருந்தார்.

பாட்டன் இறந்துவிட்டாலும்கூட எந்நேரமும் அன்ஸாருக்கு அவர் சிந்தனையாகவே இருந்தது.

ஒருநாள் இரவு நித்திரையிலிருந்து தன்னறிவின்றி எழுந்த அன்ஸார் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தார்.

இருநூறுபார் தூரத்தில் இருந்த தனது பாட்டனின் 'தர்கா'வுக்கு (சமாதி) சென்றார். அங்கு சென்று மண்டியிட்டு பிரார்த்தனை செய்ய முற்பட்டார். கண்விழித்த போது ஒரே இருளாக இருந்தது. அவ்வளவுதான், அதன் பிறகு தனக்கு பேசமுடியவில்லை என்றார்.

இதுதான் அன்ஸாரின் உள்நுணர்வு தெரிவித்த விபரங்கள்.

இவற்றைக் கேட்ட பின்னர் அன்ஸாருக்கு வழங்க வேண்டிய மனோதத்துவ ரீதியான அறிவுரைகளை வழங்கி விட்டு அதன் பிறகு அவரை கண்விழிக்கச் செய்தேன். அவரும் எழுந்தார்.

“கீழே சென்று உன் தந்தையை மேலேவரச் சொல்” என்றேன்.

அன்ஸார் விரைன்று படிக்களில் இறங்கிக் கீழே போனார்.

அவரது தந்தையும், மற்றும் உறவினரும் கீழேவரும் அன்ஸாரை வெறிக்கப் பார்த்தபடி இருந்தனர். அருகில் வந்த அவர், தனது தந்தையிடம் நெருங்கினார்.

“உங்களை மேலே வரச்சொல்லுகிறார்” என்று கூறினார்.

நான் மேலிருந்து இதையெல்லாம் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மகன் பேசியது அந்தத் தந்தையின் முகத்தில் ஆயிரமாயிரம் மாறுதல்களைக் காட்டியது.

அவர் ஒருவித பரபரப்புடன் மேலே வந்தார். என்கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு பேசமுடியாது திணறினார். அவ்வளவு மகிழ்ச்சி அவருக்கு. ஜுனைட்டை அமைதிப்படுத்திய நான் என்ன நடந்தது என விளக்கினேன்.

“பாட்டன் மீது அளவில்லா அன்பு வைத்திருந்த காரணத்தால் அன்றிரவு தன்னை அறியாது கல்லறைக்குச் சென்ற அன்ஸார் பிரார்த்தனை செய்தார். கண் விழித்த போது தான் சுடுகாட்டிலிருப்பதை உணர்ந்தார். சாதாரண மனிதனைப் போன்ற பயம் ஏற்பட்டது. அந்தத் திடீர் அதிர்ச்சி அவர் மூளையைத்தாக்கி ஊமையாக்கிவிட்டது. இனிமேல் பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. போய் வாருங்கள்” என்று அவர்களை அனுப்பி வைத்தேன்.

மார்ச் பத்தாந்திகதி ஜுனைட் எனக்கு நன்றிகூறிகடிதம் ஒன்றும் எழுதினார். தனது மகன் வழமைபோல் நன்றாக இருப்பதாக அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இதேபோன்று 15-6-74 அன்று திடீரென ஊமையாகிவிட்ட பாணந்துறையைச் சேர்ந்த ஏ. ஆர். எம். ரமலி என்ற முஸ்லிம் இளைஞனையும் நான் குணப்படுத்தினேன். இவர் குணமாக்கப்பட்ட பின்னர் இவரது சகோதரர் எழுதிய கடிதமொன்றை இங்கு தருகிறேன். அதிலிருந்து நீங்கள் விபரங்களை அறியலாம்.

15-6-74 அன்று ஏ. ஆர். எம். ரமலி என்ற சகோதரனுடன் நான் உங்கள் இருப்பிடம் வந்தேன். பேசமுடியாது வந்த அந்தப் பையனை நீங்கள் உடனடியாக பேசவைத்தீர்கள். உங்கள் சேவைக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

நாம் அவரை உடிகளிடம் அழைத்து வருமுன்னர் இரண்டு மாந்திரீகரை நாடினோம். எந்தப் பிரயோசனமும் அற்றுப் போயிற்று.

இப்பையனுக்குப் பேச முடியாமல் போனதற்கு நான்கு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் மைத்துனர் ஒருவர் இறந்தார். அவரும் இறக்கும்போது இப்படிப் பேசமுடியாது இருந்தார்.

அவருடைய ஆவிதான் இவரைப் பிடித்து ஊமையாக்கிவிட்டதென்று கூறிய மாந்திரீகர்கள் மந்திர நூல்கையில் கட்டி கழுத்தில் தாயத்து போடவேண்டும் என்றனர். அப்படிச் செய்யும்போது அவ்விட்டில் இளம் ஆண்களோ பெண்களோ இருக்கக் கூடாது எனவும் கூறினார்கள்.

அப்படி எவராவது இருந்தால் இந்த ஆவி அவர்களை பிடித்துக்கொள்ளுமென்றும் கூறினர்.

இதன் பிறகு ஒரு முஸ்லிம் பெரியார் மந்திர மோதிய தண்ணீரைத் தெளித்தார்.

இப்படிப் பல ஜாலவித்தைகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால், எதுவுமே பலனளிக்கவில்லை.

இதன் பிறகு தான் க.பொ.த. பரீட்சை எழுத வேண்டிய எனது சகோதரனை எப்படியாவது குணப்படுத்த உடிகளிடம் அழைத்து வந்தோம். ஐந்தே நிமிடங்களில் நீங்கள் பேசவைத்து எங்களைப் பூரிப்பும், திகைப்பும் அடையச் செய்தீர்கள்.

இவ்வாறு களுத்துறையிலிருந்து ஏ. ஆர். எம். ஹரிஸ் எழுதியிருக்கிறார்.

இவரது தம்பியும், நெருங்கிப் பழகிய உறவினர் திடீரென இறந்த அதிர்ச்சியால்தான் ஊமையாகிவிட்டிருந்தார்.

இன்னொரு முஸ்லிம் இளைஞரை என்னிடம் அழைத்து வந்தனர். ஹிப்பி போன்று காட்சியளித்த இவர்கொழும்பு ஆட்டுப்பட்டித் தெருவைச் சேர்ந்தவர்.

இவரை அழைத்து வந்ததுமே இவர் வேண்டுமென்றே ஊமைபோல் நடிக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

இவரை எவராலும் குணமாக்க முடியாது. அவரை கத்தான் பேசவேண்டுமென்பதையும் கூட்டி வந்தோரிடம் சொல்லி அனுப்பினேன்.

எவருடைய புத்திமதியையும் கேட்காது வீணேதிரிந்த இவரை அவரது தந்தை கண்டித்திருக்கிறார். இதனால் வீட்டைவிட்டு ஓடிய இவர் சில மாதங்களின் பின்னர் வீட்டாரின் அனுதாபத்தைப் பெற ஊமைபோல் நடிக்க ஆரம்பித்துள்ளார் என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது.

இப்படி ஊமைகள் பலவிதம்.

15. யுவதியை பலா த்காரம் செய்த ஆவி!

தங்கப் பதுமை போன்ற
அழகி நூனியா அடிக்கடி
அலறிக்கொண்டு மயங்கி
விழுந்தாள். ஆவி ஒன்று
அவளைப் பலா த்காரம்
செய்ய முயலுவதுதான்
இதற்குக் காரணம்.

பன்னிரண்டு வயது நூனியா அவளது பெற்றோ
ருக்கு ஆப்பிள் பழத்தைப் போன்றே காட்சியளித்
தாள்.

அந்த அளவுக்கு இறைவன் அவளிடம் அழகு
ஆரோக்கியம், இனிமை, அறிவு அத்தனையையும் கொடுத்தி
ருந்தான்.

தனது சிநேகிதிகளுடன் சேர்ந்து அவள் விளையாடும்
காட்சியைப் பார்த்தால் ஒரு தேவலோக மங்கையேவந்து
ஆடிப் பாடுவதைப் போன்று தோன்றும்.

ஆட்டுப்பட்டித் தெரு பெண்கள் பாடசாலையில் கல்வி பயின்று வந்த நூனியா, பரீட்சையில் முதல் ஐந்து ஸ்தானங்களில் ஒன்றையே பெற்றுவந்தாள்.

கொழும்பு மெஸஞ்சர் வீதியில் வசித்து வந்த நூனியாவின் குடும்பம் 1964ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 31ந் திகதி வரை மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனும், அமைதியுடனும் வாழ்ந்து வந்தது.

இந்தத் தினத்திலிருந்துதான் நூனியாவும், அவளது குடும்பத்தாரும் அமைதியிழந்திருந்தனர்.

தங்கப் பதுமை போன்று காட்சியளித்த நூனியா புதுவிதமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள். நூனியாவிடம் காட்சியளித்த அழகு மறைந்துவிட்டிருந்தது. மாறாக, ஒருவித பீதி குடிகொண்டிருந்தது. கண்கள் பயங்கரமாகத் தோன்றின.

இரவு வந்ததும் திடீரென அவளது உடலெல்லாம் துடிக்கும். பயங்கரமாக அலகுவாள். நூனியாவை சில சமயங்களில் அவளது பெற்றோரால் சுட்டுப்படுத்தவே முடியாது. ஒரு சில சமயங்களில் நூனியா வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஓடமுயற்சிப்பாள்.

அவளது பெற்றோர், “நீ ஏன் இப்படி நடக்கிறாய்?” என்று கேட்டால், “என்னை யாரோ பலாத்காரம் செய்கிறார்கள்” என்று பதிலளிப்பாள்.

அச்சமயங்களில் அவள் சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் இறந்துவிட்ட தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரியைப்போன்று பேசுவாள்.

நூனியாவின் இந்த நடவடிக்கையால் அவள் பெற்றோர் பெரும் கவலைக்குள்ளாகினர். தமது மகளை எப்படிக்குணப்படுத்துவது என்று தெரியாமல் தவித்தனர்.

நூனியாவைப் பாரிக்கவரும் உறவினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தபடி இருந்தது. வந்தவர்கள் நூனியாவைக் குணப்படுத்த பல வழிகளைக் கூறிச் சென்றனர். பல்வேறு மாந்திரீகர்களினதும், கப்புராலாக்களினதும் பெயர்கள் சிபார்சு செய்யப்பட்டன.

முதன் முதலாக நானியாவைக் குணப்படுத்த மருதான டன்ஸ ரோட்டைச் சேர்ந்த 'வெள்ளைக்குருவி' என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு வைத்தியர் அழைக்கப்பட்டார்.

இவர் மந்திரங்களை ஜெபித்து நானியாவின் தலைமயில் ஐந்து முடிச்சுக்களைப் போட்டார். பின்னர் வலதுகையில் மஞ்சள்நிற நூலைக் கட்டினார். தனது வைத்திய மந்திர வேலைகளை முடித்துவிட்டு, 'வெள்ளைக்குருவி' எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துவிட்டது என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

ஆனால், நானியா பழையபடியேதான் பயந்து அலறினாள், பிதற்றினாள்.

அடுத்து மலாய் மாந்திரீகர் ஒருவர் வந்து ஏதேதோ மந்திரங்களை ஒதி அராபிய எழுத்துக்களைக் கொண்ட மந்திரத் தகட்டை நானியாவின் கழுத்தில் கட்டிவிட்டார். இதிலும் எவ்வித பலனும் கிட்டவில்லை.

மூன்றாவதாக யூனியன் பிளேஸைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் மாந்திரீகர் ஒருவர் வரவழைக்கப்பட்டார்.

கழுதை சாணத்தைக் காயவைத்து அதைத் தீயிலிட்டு புகை கிளப்பி அந்தப் புகையை நானியாவின் உடலெங்கும் பரவவைத்து அரபு மொழியில் மந்திரம் ஒதினார். இதிலாவது நானியாவிற்கு குணமேற்படுமென்று பெற்றோர் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் நடக்கவில்லை. நாட்கள் நகரநகர நானியாவின் நிலைமை மோசமடைந்தது.

சமையலறைக்கு அருகிலுள்ள குளியலறைக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அவள் பயங்கரமாக அழ ஆரம்பித்தாள்.

நானியாவை இந்த வீட்டிலிருந்து வேறு எங்காவது அழைத்துச் சென்றால் அவள் நிலையில் மாற்றாக காணலாமென்ற நம்பிக்கையில் நானியாவை அவளது அதை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

சில நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்த நானியா தனது வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். அதை வீட்டிலிருந்த நாட்களில் அங்கு எவ்வித கோளா

றுமே ஏற்படவில்லை. ஆனால், மீண்டும் தனது வீட்டுக்கு வந்ததும் பழைய மாதிரியே அழ ஆரம்பித்தான். பீதியுடன் காணப்பட்டான்.

இதன் பின்னர் "குருஞ்சே" என்ற பிரபல மாந்திரீகர் ஒருவரும், மலையாள முஸ்லிம் மாந்திரீகர் ஒருவரும் நூனியாவுக்கு மந்திர சிகிச்சையளித்தனர். அதிலும் எவ்வித நன்மையும் கிட்டவில்லை.

இப்படி பல மாந்திரீகரும் கைவிட்ட பின்பு நூனியாவின் தந்தை அஹமத், மாமன் அமீது ஆகியோர் என்னை சந்தித்தனர்.

1964ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 20ம் திகதி இந்த சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

24ந் திகதி நூனியாவை அழைத்துவரும்படி நான் கூறினேன்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் பிற்பகல் 2.30 மணியளவில் நான்கு ஆண்களும், மூன்று பெண்களும் நூனியாவை அழைத்து வந்தனர்.

நூனியா ஒருவித மயக்கத்துடன் காணப்பட்டாள். ஓரிருவர் அவளை அரவணைத்தபடி உள்ளே அழைத்துவந்தனர்.

நூனியாவை அழைத்துக்கொண்டு நானும், எனது மனைவியும் மாடிக்குச் சென்றோம். மற்றவர்கள் கீழே அமர்ந்திருந்தனர்.

நூனியாவின் கழுத்தில், கையிலிருந்த மந்திர நூல் தகடுகளையெல்லாம் அகற்றி வீசியெறிந்த நான் அவளைக் கட்டிலில் படுக்கவைத்து ஹிப்னோடைஸ் செய்தேன்.

எனது மனோவசிய சிகிச்சையின் ஆரம்பக்கட்டமாக கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தேன். நூனியாவின் உள்ளுணர்வு எனது கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லியது.

நூனியாவும் அவரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான சரீனாவும் இணைபிரியா சிநேகிதிகள்.

1964ம் ஆண்டு மே மாதம் 14ந் திகதி சரீனா, நூனியாவின் வீட்டுக்கு வந்து பொழுதை மகிழ்ச்சியாகக் கழித்

தாள். நூனியாவை விட்டு சரீனா அன்று முழுவதும் பிரியவே இல்லை.

இருட்டும் வேளை. தனையில் வலியெடுப்பதாக சரீனா கூறினாள். அவள் முகம் களையிழந்தது.

அடுத்தநாள் சரீனாவை குடும்ப டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்றனர் பெற்றோர்.

அவரின் சிபாரிசுப் படி விசேட வைத்திய நிபுணர்களிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள் சரீனா.

பரிசோதனையின் பின்னர் சரீனாவுக்கு மூளையிலுள்ள பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்றும், உடனடியாக சத்திர சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் அவர்கள் தெரிவித்தனர். பெற்றோரின் சம்மதத்தின் பேரில் சரீனாவுக்கு சத்திர சிகிச்சை நடந்தது. இரு தினங்கள் சுயநினைவின்றி இருந்த சரீனா மே மாதம் 18ந் திகதி மரணமானாள்.

சரீனாவின் மரணம் பெற்றோருக்குக் கொடுத்த அதிர்ச்சியைவிட ஒருபடி மேலாக நூனியாவுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

சரீனாவின் பூத உடலைப் பார்க்க எந்த சிறு பிள்ளைகளுக்கும் அனுமதியளிக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் பிடிவாதத்துடன் நூனியா சரீனாவின் பூதவுடலைப் பார்த்து அஞ்சலி செலுத்தினாள்.

சில தினங்கள் கடந்தன. சரீனாவின் கடந்த கால வாழ்க்கை பற்றியே பலர் பேசி வந்தனர். இந்தப் பேச்சில் நூனியாவும் கலந்துகொள்ளுவாள்.

ஜூலை 21ந் திகதி இரவு அனைவருமே நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டனர்.

நடுநிசியில் நூனியாவின் சகோதரன் நைனா திடீரெனக் கூச்சலிட்டு இறந்துவிட்ட சரீனாவின் ஆவியை அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் கண்டதாகக் கூறினாள்.

யின் விளக்கின் கவிட்ச் போடப்பட்டு விளக்கு எரிந்த போது, அங்கே ஒரு பெட்டிகோட் (உள்ளாடை) தொங்கு

வது தெரிந்தது. நைனா அது ஆவியல்ல, உள்ளாடை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கினாள்.

மறுநாள் உள்ளாடையைக் கண்டு பயந்த கதையை நைனாவும், அவனது தாயும் கூறிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். இதைக் கேட்டு மற்றவர்கள் சிரித்த போதிலும், நூனியா வேறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். அவள் எதையோ பறிகொடுத்தவளைப் போன்று இருந்தாள்.

ஜூலை மாதம் 31ந் திகதி இரவு குளியலறைக்குச் சென்ற நூனியா, அங்கு வெள்ளை உடையணிந்த சரீனாவின் ஆவி நிற்பதைக் கண்டாள். பயத்தால் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடிய நூனியா அன்றிரவு தனியே படுக்க மறுத்துவிட்டாள்.

சரீனாவின் ஆவி தன்னையும் வரும்படி அழைத்ததாகச் சொன்னாள். இதற்கு மறுத்த போது அந்த ஆவி தன்னைப் பலாத்தாரம் செய்ய முயன்றதாகவும் கூறினாள்.

அன்றிலிருந்து நூனியா இரவு நேரங்களில் வீட்டின் மூலைகளில் சரீனாவின் ஆவியைக் காண்பதாகக் கூறிவந்தாள்.

இப்படி நூனியா தனது கதையைக் கூறிய பின்பு தான் அவளுக்கு ஹிப்னோடீஸ் முறையில் ஆலோசனைகளை வழங்கி சிகிச்சையளித்தேன்.

இதன் பிறகு நூனியாவைக் கண் விழிக்கச் செய்த போது, அவள் மலர்ந்த முகத்துடன் எழுந்தாள்.

பின்னர் கீழே இறங்கிச் சென்றாள். தங்கப் பதுமையாக மீண்டும் ஒளியெற்றுவிட்ட நூனியாவை அவளது பெற்றோரும், உறவினரும் அள்ளி அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

24 தினங்கள் புன்னகை பூக்காத அந்த இளம் முகம் இன்று சிரித்து மகிழ்வதைக் கண்டு அனைவருமே ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தினர்.

இதன் பிறகு ஒரு மாதம் கழிந்தது. நானும் எனது மனைவியும் நூனியாவின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். பாடசாலையில் இருந்து அவள் அறைக்கப்பட்டாள்.

நூனியாவைப் பார்த்த நான், அவள் பூரண குண மடைந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். மூட நம்பிக்கைகளும் வீட்டில் பேசப்படும் அடித்தமான பேய்க் கதைகளும் நூனியாவுக்கு இந்த நிலையை ஏற்படுத்தியதென்று விளக்கிக் கூறினேன்.

நூனியா-சரீனா நட்பு, சரீனாவின் மறைவால் துண்டிக்கப்பட்டது.

சரீனாவின் நினைவாக இருந்த நூனியாவுக்கு, நைனா சரீனாவைக் கண்டதாகக் கூறிய பின்பு நினைவுகள் திசை திரும்பின.

சரீனா தன்னை தேடி வருவதாக நினைத்தாள். சரீனாவைப் பற்றிய பெரியவர்களின் பேச்சும் நூனியாவின் நம்பிக்கையை மேலும் வளர்த்தது.

இதன் காரணமாகத்தான் நூனியா சரீனாவின் ஆவியைக் கண்டதாகக் கற்பனை செய்து தன் சுய நினைவை மேலும் இழந்தாள்.

மாந்திரீகர்களின் அபத்தமான நடவடிக்கைகள் அவள் நிலையை மோசமடையச் செய்தது.

இனிமேல் நூனியாவுக்கு எந்தக் குறையும் ஏற்படாது என்று கூறிய நான் பிள்ளைகளைப் பயமுறுத்தி வளர்க்காதீர்கள். பேய் பிசாசுகளைப் பற்றி அபத்தமான கதைகளை கூறுதீர்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுத்துவிட்டு விடை பெற்றேன்.

இதையே தான் மற்றவர்களுக்கும் கூறுகிறேன்.

அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் வளர்ந்து, இந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக உழைக்கவேண்டிய இளம் சந்ததியினரை மூடத்தனமான கதைகளால் மூளையைப் பாதிக்கச் செய்து பலவீனமிக்கவர்களாக ஆக்கிவிடாதீர்கள்.

16. பேயோட்டிகளுக்கு சவால்விட்ட பேய்!

காரை நகரி லுள்ள
அந்த வீட்டுக்கு மந்திர
வாதிகள் வந்தபோது,
பேய்அவர்களுக்கே சவால்
விட்டது. பேய்க்குப்பயந்து
நடையைக் கட்டினார்கள்
அவர்கள்.

“ஐயா! நீங்கள் எப்படியாவது காரை நகர்
வந்து துன்பத்தால் துடிக்கும் எங்கள் குடும்பத்தைக்
காப்பாற்ற வேண்டும். எங்கள் வீட்டில் இடம் பெறும்
பேயின் அட்டகாசங்களை நீங்கள் கண்டு பிடித்து எங்க
ளுக்கு அமைதியைத் தேடித்தரவேண்டும்.”

இப்படிக்கூறி தயவுடன் என்னை அழைத்தார். 1965ம்
ஆண்டு மே மாதம் நேர்திகதி என்னை சந்திக்க வந்த
சின்னத்தம்பி என்ற இளைஞர்.

“வீட்டின் சகல பகுதிகளிலும் மர்மமாக சுற்கள் வீழுகின்றன. பல பொருட்களும், பணமும் அடிக்கடி காணாமல் போகின்றன. உணவு சமைக்கப்படும்போது மர்மமாக மணல் சேர்க்கப்படுகிறது. இதனால் கடந்த மூன்று மாதங்களாக நானும், எனது குடும்பத்தவரும் பெரும் பயத்தாலும், பீதியாலும் வாழுகிறோம்.”

இவ்வாறு விபரம் கூறிய சின்னத்தம்பி பல மாந்திரீகரையும், மத குருமார்களையும் அழைத்து மந்திரம் செய்தும். பூஜைகள் நடத்தியும் பலனில்லாமல் போய்விட்டது என்றும் சொன்னார்.

இதையெல்லாம் கேட்டதும் இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க நான் யாழ்ப்பாணம் வரவேண்டியது அவசியமில்லை என்று சொன்னேன். மேலும் பேய்கள் என்பது வெறும் மூட நம்பிக்கை. இது யாராவது மூளைக் கோளாறு உள்ளவர் செய்யும் வேலையாக இருக்கும். அவதானித்தீர்களானால் கண்டுபிடித்துவிடலாமென்றும் ஆலோசனை வழங்கியதுடன், அப்படி செய்யும் நபரை இங்கு அழைத்துவாருங்கள். சிகிச்சையளிக்கலாம் என்று சொல்லி அவரை அனுப்பி வைத்தேன்.

ஒரு வாரம் சென்றதும் அவர் திரும்பிவந்தார். “இது மனிதர்கள் செய்வதல்ல. பேய்களே செய்கின்றன” என்று கூறினார். இதை மை பாரிக்கும் நிபுணர் ஒருவர் உறுதிப்படுத்திவிட்டதாகவும் சின்னத்தம்பி சொன்னார்.

“உங்களை விமானத்தில் அழைத்துச் சென்று விமானத்திலேயே அழைத்து வந்து விடுகிறேன். தயவு செய்து வாருங்கள்” என பிடிவாதமாக அழைத்தார்.

மே 13ந் திகதி நானும், என் மனைவியும், சின்னத்தம்பியுடன் காரை நகர் சென்றோம். அவர்கள் வீட்டை அடையும்போது காலை பத்து மணி.

தொண்டமானாறு செல்வச் சந்நிதி கோவிலில் ஒரு வாரம் விரதமிருந்து பூஜை நடத்திவிட்டு சின்னத்தம்பியின் தந்தை கணேசபிள்ளையும், அவர் மனைவியும் மகன்

பாக்கியமும். பாக்கியத்தின் முன்று பிள்ளைகளும் அன்று காலைதான் வீடு திரும்பியிருந்தனர்.

எங்கள் ஆராய்ச்சியை ஆரம்பிக்குமுன் தங்களுடன் பகல் உணவை உண்ணவேண்டும் என்று கணேசபிள்ளை பிடிவாதம் பிடித்தார்.

இதற்குச் சம்மதித்த நான் சின்னத்தம்பியை அழைத்து ஆராய்ச்சியை ஆரம்பிக்கும் வரை பாக்கியத்தின் மூத்த மகளான தேவநாயகியை தனது பாதுகாப்பில் தனி அறையில் வைத்திருக்கும்படி சொன்னேன்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்த ஒரு கொட்டிலில் அமர்ந்து எனது விசாரணைகளை மேற்கொண்டேன்.

முதலில் கணேசபிள்ளையைக் கேள்விகள் கேட்டேன். அவரின்பதில்களிலிருந்து தெரிந்துகொண்டவை இவைதான்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இளைஞரான கணேசபிள்ளை பிழைப்புத் தேடி மலாயா பயணமானார்.

அங்கு சிங்கப்பூர் துறைமுகத்தில் லிகிதராகக் கடமை யாற்றி பின்னர் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டார்.

ஏழு வருடங்களின் பின் ஆறுமாத விடுமுறையில் காரை நகர் வந்த போது அவருக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

நல்ல சீதனத்துடன் பொன்னம்மா என்ற பெண்ணை மணந்து மீண்டும் இளம் மனைவியுடன் சிங்கப்பூர் சென்றார். அங்கு சின்னத்தம்பியும், பாக்கியமும் பிறந்தனர்.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது கணேசபிள்ளை இலங்கை திரும்பவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

“சிங்கப்பூர் கணேசபிள்ளை” என்ற பெயருடன் புகழ் பெற்று விளங்கிய அவர், சில காலத்தில் தனது மகள் பாக்கியத்தை பொன்னம்பலம் என்ற இளைஞருக்கு மணமுடித்து வைத்தார்.

பாக்கியத்திற்கு தேவநாயகி, சுகிர்தம், செல்வமலர் என்ற முன்று பெண்கள் இருந்தனர்.

சின்னத்தம்பியும் தனது படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வேலையில் சேர்ந்தார்.

பாக்கியம் காரை நகரில் தனது பிள்ளைகளுடன் பெற்றோர் வீட்டிலேயே இருந்தார். அவர் கணவர் ஜா-எலையி இருந்த தனது ஜவுளிக் கடையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்.

கணேசபிள்ளையின் குடும்பம் நன்றாக வாழ்வதைக் கண்டு பலர் பொருமைகொண்டு பேய்களை ஏவிவிட்டனர். 1965ம் ஆண்டு பிறந்ததிலிருந்து பேயின் அட்டகாசம் அவர்களைக் கஷ்டப்படுத்துகிறது.

அறுபத்தைந்து வயதான கணேசபிள்ளை ஒரு வருடத்திற்குமுன் வாத நோயால் பீடிக்கப்பட்டு சுகவீனமுற்றார்.

இது தொடர்பாக அவர் குறிசொல்லும் நபர் ஒருவரை அணுகிய போது எவரோ செய்த மந்திரத்தால் அவர்கள் வசிக்ஞம் வீடு பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்.

இதைப் போக்க 150 ரூபா செலவில் பூஜை நடந்தது. ஆனால், பலனில்லை.

இதன் பின்னர்தான் அந்த வீட்டில் பேயின் விளையாட்டுக்கள் அதிகரித்தன.

ஒருநாள் கிணற்றடியில் வைக்கப்பட்ட கணேசபிள்ளையின் பல்செட் மாயமாக மறைந்தது. இதன் பின்னர் வீட்டுக் கதவுகளில் இருந்த சாவிகள் மறைந்தன.

ஒரு நாள் பாக்கியமும் பிள்ளைகளும் கிணற்றுக்குக் குளிக்கச் சென்றபோது கிணற்றடியில் வைக்கப்பட்ட பணம் மாயமாக மறைந்தது. குளித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் போது வழியில் பாக்கியத்தின் தலையில் கல்லொன்று விழுந்தது.

இன்னொருநாள் ஒரு விருந்தினர் வந்திருந்த போது அவரின் கைப்பையிலிருந்த பல முக்கிய கடிதங்களும் பத்திரங்களும் மாயமாக மறைந்தன. இந்தக் கடிதங்களை

அவர்கள் அனைவரும் தேடிய போது வேனியில் வைக்கப் பட்டிருந்த பனை ஓலைகள் மத்தியிலிருந்து முன்பு காணாமல் போன சாவினைக் கண்டெடுத்தாள் தேவநாயகி.

இதே போன்ற பல சம்பவங்கள் தொடர்ந்து நடந்த படியே இருந்தன.

ஜா-எலையிலிருந்து இப்பான்னம்பலம் சில மாந்திரீகர்களை அழைத்துவந்தார்.

அவர்களின் காலே உணவுக்காக அப்பம் வாங்கி வருவதற்கு தேவநாயகி கடைக்குச் சென்றார். அவர் அப்பங்களுடன் வீடுவந்த போது அழுதபடி வந்தார். பேய்தனது கையிலிருந்த அப்பங்களில் வெள்ளை மணலைத் தூவிவிட்டதாகச் சொல்லி அழுதார். இதன்பின் மீண்டும் கடைக்குச் சென்று இடியப்பம் வாங்கிவந்த போது அதிலும் மணல் தூவப்பட்டிருந்தது.

இரவு தொனில் நடனம் ஏற்பாடாகியது. அதன்படியே நடந்தது. நள்ளிரவில் பலிகொடுக்க அமைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இரு சேவல்களைப் பிடித்துவர மாந்திரீகர் சென்றபோது அங்கே ஒரு சேவலை பேய் கொண்டு போய் இருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

இதே நேரத்தில் மாந்திரீகரின் உடலெலிதும் மணல் மழைபோல பொழிந்தது. மாந்திரீகரின் உடலெல்லாம் நடுங்கியது. பயந்தபடியே தொனில் நடனத்தை நடத்தி முடித்தார். ஆனால், மாந்திரீகரின் மந்திரமும், நடனமும் பலனளிக்கவில்லை.

மறுநாள் பேய்க்குப் பயந்து அவர் நடையைக் கட்டினார்.

இதையடுத்து சிவபெருமான் சுவாமி என்பவர் வந்து ஏதோ மந்திரங்களைச் செய்து பூஜை நடத்தினார். அதிலும் பலனில்லை. அவருக்கு 250 ரூபா கொடுக்கப்பட்டதுதான் மிச்சம்.

பேயின் அட்டகாசங்கள் தொடர்ந்தன.

இப்படி கணேசபிள்ளை என் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்தார்.

அடுத்து அவர் மனைவியை சில கேள்விகள் கேட்டு சில விபரங்களை அறிந்தேன். மூன்றாவதாக தேவநாயகியையும் நான்காவதாக சுகிர்தத்தையும் கேள்விகள்கேட்டு மேலும் சில விபரங்களை அறிந்துகொண்டேன்.

இரண்டாவது முறையாக தேவநாயகியை அழைத்தேன். அவர் மீதுதான் எனக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. நான் விடாப்பிடியாக மனோதத்துவரீதியில் கேட்ட பல கேள்விகளைத் தொடர்ந்து அவர் அந்த வீட்டில் நடந்த அட்டகாசங்களையும் தாமே செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டார்.

சாவினை மறைத்து வைத்தது, பணம், விருந்தினரின் கடிதங்கள் ஆகியவற்றைத் திருடியது, கற்களை வீசியது, உணவில் மணல் கலந்தது அத்தனையும் தானே செய்ததாகக் கூறினார். இதையெல்லாம் நான் ரகசியமாக வைத்திருப்பதாக உறுதிசூறிவிட்டு, இனிமேல் இப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாதென்று அறிவுரை வழங்கினேன். தேவநாயகியும் சம்மதித்தார்.

இதன் பின்னர் பகல் உணவு பரிமாறப்பட்டது.

மாலை நான் கொழும்பு திரும்பினேன். இனிமேல் எதுவும் நடக்காது என்று கணேசபிள்ளைக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வந்தேன். ஆனால் தேவநாயகிதான் இதற்கெல்லாம் காரணம் என்று கூறவில்லை.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் கணேசபிள்ளையும், சின்னத்தம்பியும் என்னைச் சந்திக்க வந்தனர்.

நான் காரைநகரில் வீசாரணை நடத்திய மறுநாள் காணாமல் போன அத்தனை பொருட்களும் மர்மமாக வீட்டுக்குள் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன என்று தெரிவித்த அவர்கள் சில தினங்களில் மீண்டும் பழைய படியே அட்டகாசங்கள் ஆரம்பித்துவிட்டன என்றும் கவலையுடன் சொன்னார்கள்.

அப்பொழுதுதான் நான் உண்மையை அவர்களிடம் எடுத்துக்கூறி இதை எவருக்கும் தெரிவிக்காமல் தேவநாயகியை அழைத்துவரும்படி சொன்னேன். அதன்படி அவர்களும் சில தினங்களில் தேவநாயகியை அழைத்து வந்தனர்.

தேவநாயகிக்கு ஹிப்னோடிஸ் முறையில் சிகிச்சை அளித்தேன்.

இதன் பிறகு தேவநாயகி தன் தந்தையுடன் ஜா-எனியில் தங்கி பாடசாலைக்குச் சென்றார்.

கணேசபிள்ளை குடும்பத்தினர் அமைதியடைந்தனர். காரை நகரில் எந்த அட்டகாசமும் நடக்கவில்லை. தேவநாயகியும் நன்றாகக் கல்வி பயின்று வந்தார். 1968ம் ஆண்டு ஜனவரி புத்தாண்டு தினத்தன்று என்னைச் சந்திக்க வந்த தேவநாயகியின் தந்தை பொன்னம்பலம் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு பல பரிசுகளையும் வழங்கிவிட்டுச் சென்றார்.

ஒரு நாள் இரவு கோவிலிலிருந்து வீடு திரும்பும்போது வாழை இலை ஒன்றைக் கண்டு பயந்ததாகவும், அதன் பின்னரே தான் இப்படி நடக்க ஆரம்பித்ததாகவும் ஹிப்னோடிஸ் சிகிச்சையின் போது என்னிடம் தெரிவித்தார் அந்தப் பதின்மூன்று வயது யுவதி தேவநாயகி.

பெரும்பாலும் இப்படியான மூளைக்கோளாறு, விரக்தி மனப்பான்மையாலும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

17. கர்ப்பிணியின் வயிற்றில் விஷம்!

அந்த இளம் தம்பதி
யர் காதல் கல் யாணம்
செய்துகொண்டு புதுக்
குடித்தனம் ஆரம்பித்
தார்கள். ஆனால், மனை
விக்கு அடிக்கடி கருச்
சிதைவு ஏற்பட்டது.

கணவனின் மாமனார்
செய்த செய்வினை காரண
மாக, யுவதியின் வயிற்
றில் இருக்கும் 'விஷம்'
தான் இதற்கு காரணமா?

மாந்திரீகர்களும், மதகுருமார்களும் அப்பாவி மக்
களை ஏமாற்றிப் பணமும் பொருளும் சம்பாதித்துவரும்
பல பல கதைகளை உங்களுக்குக் கூறி வந்திருக்கிறேன்.

இப்படி ஏமாற்றப்பட்ட இளம் தம்பதியரின் கதை
இது.

முப்பது வயது நிரம்பிய ஜேசுதாசனும், இருபத் திரண்டு வயது மிக்க அவர் மனைவி பத்மாவுமே இந்தப் பரிதாபத்துக்கு ஆளானவர்கள்.

முருங்கன் வாசியான ஜேசுதாஸன் அவரது முறைப் பெண்ணான பிரேமாவை மணக்க வேண்டுமென்று ஜேசுதாஸனின் பெற்றோர் பிடிவாதம் பிடித்தனர். காரணம் பெண்ணும் பையனும் சிறு வயதாக இருந்தபோதே இரு சாராரின் பெற்றோரும் இதுபற்றி முடிவு செய்துவிட்டது தான்.

பிரேமாவின் பெற்றோர் இதை மனதில் கொண்டு, ஜேசுதாஸனை தங்கள் செலவில் படிக்கவைத்தனர்.

ஆனால், ஜேசுதாஸன் படிப்பு முடிந்து வேலைக்குச் சென்ற இடத்தில் பத்மாவைச் சந்தித்தார். இருவருக்கும் இடையே காதல் அரும்பியது.

காலப்போக்கில் இருவரின் பெற்றோரின் சம்மதம் இன்றியே இவர்கள் திருமணமும் நடந்தது.

இதனால் பிரேமாவின் தந்தையும், ஜேசுதாஸனின் தாய் மாமனுமானவரின் குடும்பமும் ஒன்றையொன்று பகைத்துக்கொண்டது.

மணம் முடித்த இளம் தம்பதியர் இன்பமாக தேனிலவைக் கழித்தனர். மறுநாள் பெண்விட்டுக்கு இளம் தம்பதியர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

பின்னர் பத்மா கணவனுடன் புகுந்த வீட்டில் காலடி எடுத்து வைத்தார்.

சில மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் பத்மா மயங்கி விழுந்தார். மனைவி கர்ப்பினியாகிவிட்டதை அறிந்து ஜேசுதாஸன் மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

இம் மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. நான்காவது மாதம் கருச்சிதைவு ஏற்பட்டது.

ஜேசுதாஸனும், பத்மாவும் என்னதான் படித்தவர் களானாலும் பெரும் மூட நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

இதனால் எந்த நோய் ஏற்பட்டாலும் டாக்டரை அணுகுவதை விட்டு மாந்திரீகரைத்தான் நாடினார்.

கருச் சிதைவு ஏற்பட்டபொழுதும் பத்மா இதைத் தான் செய்தார்.

ஒருநாள் முருங்கன் கிலாவத்துறையிலுள்ள குறி சொல்லும் முஸ்லிம் ஒருவரை நாடினார். அவர் இது யாரோ செய்த செய்வினைதான் என்று சொன்னார்.

இச் செய்வினையை வெட்டுவதற்கு விசேடமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட தாயத்து ஒன்றைப் பத்மாவின் இடையில் கட்டிவிட்டார் அந்தக் குறிசொல்லுபவர். ஈடாக நல்ல சன்மானத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

சில மாதங்களின் பின் பத்மா மீண்டும் கருவுற்றார். இது குறி சொல்லுபவர் கட்டிய தாயத்தின் மகிமையே என்றே பத்மா நம்பினார்.

இதன்பிறகு பத்மாவுக்கு எவ்வித கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. ஆனாலும், செய்வினை தங்களை விட்டு அகன்று விட்டதா என்பதைத் திட்டவட்டமாக அறிய விரும்பினார் அந்த இளம் தம்பதியர்.

மன்னாரைச் சேர்ந்த பிரபல வைத்தியர் ஒருவரை அணுகினார். அவர் இதை அறியப் புதிய வழியொன்றைக் கூறி, அதன்படி செய்யவும் முற்பட்டார்.

இரண்டடி நீளமான நூலொன்றைப் பத்மாவிடம் கொடுத்து, அதை இரு கைகளாலும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவிட்டார். அப்படிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நூல் ஆட்டம் கண்டால் அது செய்வினை இன்னும் அகலவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்கு அறிகுறி என்றும் கூறினார்.

பத்மா நூலைப் பிடித்தபொழுது நூல்மட்டும் ஆடவில்லை. பயங்கர அலறலுடன் பத்மாவும் மயங்கி விழுந்தார்.

இதையடுத்து செய்வினை இன்னும் அகலவில்லை என்று அப்பாவிகளான ஜேசுதாஸனும், பத்மாவும் முடிவுக்கு

வந்ததுடன், அற்புதமான முறையில் இதைக் கண்டுபிடித்துச் சொன்ன அந்தவைத்தியருக்கும் நல்ல சன்மானமும் வழங்கினார்.

பத்மாவின் மனோநிலையில்தான் அந்த நூல் ஆடியது. அதைக் கண்டு பயந்தே பத்மா அலறி மயங்கினாரென்பதை பாவம் அந்த அப்பாவிகள் அறியவில்லை.

அடுத்து செய்வினையை அகற்றும் படலம் ஆரம்பமாயிற்று.

ஒரு ஐயரைச் சந்தித்தனர். அவர் இது செய்வினையென்று ஊர்ஜிதம் செய்தார். செய்வினை செய்தவரின் அடையாளங்களைச் சொன்னார்.

ஐயர் சொன்ன அடையாளங்கள் தன் பகையாளி தாய்மாமனை ஒத்திருப்பதை ஜேசுதாஸன் உணர்ந்தார்.

அடுத்தும் அந்தத் தம்பதியருக்கு நிம்மதியில்லை. செய்வினை அகன்றுவிட்டதா என்பதை மேலும் உறுதிப்படுத்த விரும்பினார்.

இன்னொரு பூசாரியிடம் ஆலோசனை கேட்கப்பட்டது. பூசாரியும் ஐயரின் கூற்றை உறுதிப்படுத்தினார்.

அத்தோடு இவர் கூறிய ஆலோசனைகளும் முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தன.

ஆனால், பத்மா அடிக்கடி வாந்தியெடுக்க ஆரம்பித்தார். தலைவலியும் ஏற்பட்டது.

இதன்பின்னர் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பிரபல கத்தோலிக்க பாத்திரியாரிடம் பத்மாவை அழைத்துச் சென்றார் ஜேசுதாஸன்.

அந்தப் பாத்திரியார் பிரார்த்தனையின் பின்னர் பத்மாவின் உடலில் வெள்ளி மெடல் ஒன்றைக் கட்டிவிட்டார். பாத்திரியாருக்குத் தமது வீட்டைக் காட்டவும் ஜேசுதாஸன் விரும்பினார்.

பாத்திரியார் முருகிகன் வந்ததும் ஜேசுதாஸனின் வீட்டில் புனிதநீரைத் தெளித்தார். அங்கு பத்மாவின் நெற்றியில் புனித சிலுவையை வைத்து ஆசீர்வதித்தார். பம்பொழுது பத்மா பயங்கரக் கூச்சலிட்டு ஆடினார்.

அடுத்து ஐயர் வீட்டைச் சுற்றிப் புதைத்த சங்கு களைத் தோண்டி எடுக்கும்படி உத்தரவிட்ட பாரதியார், அந்த இடங்களில் எட்டு வெள்ளித் தகடுகளைப் புதைக்கும்படி சொன்னார். அதுவும் அப்படியே செய்யப்பட்டது.

பத்மாவின் வயிற்றிலுள்ள விஷத்தைக் கக்கிவிடச் செய்வதற்கு அவரை மட்டக்களப்பிலுள்ள தமது தேவாலயத்துக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென்றார். ஜேசுதாஸனும் சம்மதித்தார். ஆனால், கர்ப்பிணியான பத்மாவின் நிலை அவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்யக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

இதனால் குடாத்தென்னைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பத்மாவை அங்கு விஷத்தைக் கக்கும்படி செய்தார் பாதிரியார்.

அப்பொழுதும் பத்மாவுக்கு குணமாகவில்லை.

அடுத்து கம்பஹா அர்ச். யூடா தேவாலயத்துக்கும், பின்னர் 1973ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் குடாகளைக்கும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

ஆனாலும் பலன் கிடைக்கவில்லை.

கடந்த 2-3-74 அன்று ஜேசுதாஸனும் பத்மாவும் என்னிடம் வந்தனர்.

இவர்கள் முஸ்லிம், இந்து, கிறிஸ்தவ மத குருமார்களால் ஏமாற்றப்பட்ட பரிதாபக் கதையையும், பத்மாவின் நிலையையும் என்னிடம் சொன்னார்கள்.

இவர்களின் மூட நம்பிக்கைகளே இந்தக் கஷ்டத்துக்குக் காரணமென விளக்கிய நான், ஹிப்னோடிஸ் முறையில் பத்மாவைக் குணப்படுத்தினேன்.

இப்பொழுது இத் தம்பதியர் மகிழ்வுடன் வாழ்க்கை நடத்தி வருகின்றனர்.

பணம் கொடுத்து எப்படிக் கஷ்டத்தை விலைக்கு வாங்கலாமென்பதற்கு இந்த இளம் தம்பதியரின் கதை ஒரு நல்ல உதாரணம்.

18. செய்வினை!

திருமணத்துக்கு முன்பே
தன் கணவனோடு உறவு
கொண்டிருந்த அப்பெண்
கர்ப்பவதியாகியதும் மயக்
கம் போட்டு விழ ஆரம்பித்
தார். பெண்ணின் மைத்
துனர் 'செய்வினை' செய்து
விட்டார் என்று எல்லோ
ரும் சொன்னார்கள்.

4 த்தார் மேற்கைச் சேர்ந்த ஒருவரின் பரிதாபக்
கதை இது. "செய்வினை" என்ற சொல்லினால், இன்று
எத்தனை எத்தனையோ அப்பாவின அபாண்ட குற்றச்சாட்
டுக்களுக்கு ஆளாகி, நிம்மதி இழந்து தடுமாறுகிறார்கள்
என்பதற்கு இக்கதை ஒரு உதாரணம்.

சம்பந்தப்பட்டவரே தன் கதையைக் கூறுகிறார்; படி
யுங்கள்.

1961ம் ஆண்டு நான் திருமணம் செய்தேன். அப் பொழுது எனது மனைவிக்கு ஒரு அண்ணனும் 12 வயதில் கால்முடமான ஒரு சகோதரியும் முறையே 8வயதும், 5வயதும் கொண்ட 2 சகோதரிகளும் பத்து மாதம் நிறைந்த ஒரு தம்பியும் இருந்தார்கள்.

நானும் எனது மனைவியும் இவர்களை எங்கள் குழந்தைகளைப்போல்தான் நடத்திவந்தோம். காலப்போக்கில் எங்களுக்கு மூன்று ஆண் குழந்தைகளும், ஒரு பெண்குழந்தையும் பிறந்தனர்.

எமக்குச்சீதனமாகத் தரப்பட்ட அவர்களுடைய காணியின் ஒரு பகுதியிலேயே நாமும் ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டோம். நான்மட்டும் அவர்கள் வீட்டிற்குச் செல்வதில்லை. அதே நேரம் எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் பெரும்பாலும் அங்கேயே இருந்துவந்தார்கள். அவர்களும் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். காலகதியில் மேலே குறிப்பிட்ட எட்டு வயதுப்பெண் குழந்தை வளர்ந்து பீடிக்கம்பனிக்கு பீடி சுற்றிச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு இப்பொழுது இருபது வயதாகிறது.

இப்படியிருக்கும் பொழுதுதான் அவர்களுக்கு திருமணப்பேச்சு நடந்தது. கொக்குவினிலிருந்து ஒரு மாப்பிள்ளை தீர்மானிக்கப்பட்டது. திருமணத்திற்கான சீதன பணத்தை உடன் கொடுக்க முடியாமல் போனதால் திருமணப் பதிவை ஐப்பசி மாதத்தில் வைத்து, திருமணத்தைத் தை மாதத்தில் வைத்துக்கொள்வதாகவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அதன்படி ஐப்பசி மாதத்தில் திருமணப் பதிவும் நடைபெற்றது. அதன்பின்பு மாப்பிள்ளை தொடர்ந்து மாலையில் வந்து காலையில் செல்ல ஆரம்பித்தார்.

இதை எனது மாமனார் வீட்டில் யாரும் தடுக்கவில்லை. ஆனால் எனக்கும், எனது மனைவிக்கும் அந்த முறை பிடிக்கவில்லை. காரணம் திருமணத்திற்கு முன்னர்

இந்து முறைப்படி ஆணும் பெண்ணும் தனித்துவிடப் படுவதில்லை. இதை நான் ஞாபகப்படுத்தி பலமுறை கண்டித்திருக்கிறேன். அதை யாரும் சட்டை செய்ய வில்லை.

திருமணத்திற்கான நகைகள் வாங்கவேண்டி வந்த பொழுது நானும், எனது மனைவியும், மாமனாரும் போய் வாங்கிவந்தோம். அதில் முக்கியமான ஒரு நகையைத் திருப்பி மாற்ற வேண்டி வந்த போது மீண்டும் நானும், எனது மனைவியும், மணமகளான மைத்துனியும் போய் நகையை மாற்றிக் கொண்டு அன்று ஒரு படமும் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிவந்தோம். அன்றுநடந்த விஷயத்தை யாரோ மாப்பிள்ளையிடம் தவறுதலானமுறையில் சொல்லி விட்டார்கள். அன்றிலிருந்தே அவரின் மனதில் சந்தேகம் குடிகொள்ளத்தொடங்கி விட்டது. அதன் பின்பு எனக்கு உடல் நலமில்லாமல் படுத்தபோதுதான் குறிப்பிட்ட திருமண நாளும் வந்தது.

அதில் என்னால் போதிய அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. அதுகூட மாப்பிள்ளைக்குச்சந்தேகத்தைக் கொடுத்தது என்பது பின்னர்தான் தெரிய வந்தது.

திருமணம் முடிந்து மூன்றாம் நாள் இருவரும் படத்திற்குப்புறப்பட்டார்கள். அன்று இருவரும் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தபொழுது அவரின் தாய், தந்தையர் பஸ்ஸில் வந்து இறங்கியதால் அன்று படத்திற்குப்போகவிருந்த திட்டத்தை ரத்தாக்கி, தாய், தந்தையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். வரும்வழியில் நானும் எதிர்ப்பட்டேன்.

அப்பொழுது நான், 'திருமணம் முடிந்தவுடன் முதலில் ஒரு கோவிலுக்குப் போகாமல் ஏன் படத்திற்குப் போக நினைத்தீர்கள்?' என்று கேட்டுவிட்டு மறு நாள் ஒரு காரை ஒழுங்கு செய்து எனது மனைவியுட்பட (நான் நீங்கலாக) எல்லோரும் கோவிலுக்குப் போய்வந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் நண்பகல் நான், என் மனைவி, மைத்துனி, அவள் கணவன் ஆகிய நால்வரும் எனது செலவில் படத்திற்கு எனது கணடிப்பின் நிமித்தம் போய்வரத் தீர்மானித்துப் புறப்பட்டோம்.

அன்று தியேட்டரில் அவர் நடந்து கொண்ட விதத்திலிருந்து நான் ஒரு உண்மையை உணர முடிந்தது.

அதாவது கணவன், மனைவிக்குள் சுமுகமான உறவு இல்லையென்பது. படம் முடிந்து திரும்பிவரும் பொழுது மைத்துனியிடம், 'ஏன் உனது கணவன் இப்படி நடந்துகொள்கிறார்?' என்று கேட்டபொழுது, அவள் அன்று நாங்கள் மூவரும் படத்திற்குப்போனதுபற்றி தனக்கு ஏன் சொல்லவில்லை என்று துருவித்துருவிக் கேட்டதாகச் சொன்னாள். அன்றிரவு நான் என் மனைவியிடம், 'உனது தங்கையின் கணவன் என்னைப்பற்றி ஏதோ தவறுதலாக எண்ணியிருக்கிறார். ஆகவே இனி அவர்கள் விஷயத்தில் நாங்கள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். இனி அவர்களை ஒரு இடமும் நாம் கூட்டிக்கொண்டு போக முயற்சி செய்யக்கூடாது' என்று சொல்லிவைத்தேன்.

அதன் பின்பு சில தினங்களில் திருமணத்திற்கு முன்பே உடலுறவு கொண்ட காரணத்தினால் ஏற்கனவே கர்ப்பவதியாகியிருந்த மைத்துனி இரவினில் திடீர் மயக்கம் போட ஆரம்பித்தாள். சில வேளைகளில் பகலிலும் அம்மாதிரி நிகழத் தொடங்கியது.

முதலில் அதை ஒரு தெய்வக் குறைபாடு என்று கருதி ஒரு கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்று நூல் கட்டப்பட்டது. அதற்குச்சுகம் காணாத பட்சத்தில் வேறொரு கோவிலுக்கும் அழைத்துச் சென்று மறுமுறையும் நூல் கட்டப்பட்டது. அதற்கும் சுகம் ஏற்படாமல் போகவே, வேறொரு மருத்தீடு வீழ்த்தும் வைத்தியரிடம் அழைத்துப் போய்க்காட்டப்பட்டாள். அப்படி ஒரு வாரம் கழிந்தது.

அதற்கும் சுகம் வராமல் போகவே செய்வினை-சூனியம் அகற்றும் ஒரு மந்திரவாதியின் கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள்.

அன்றுதான் அவள் உடுக்குகளின் ஓசைக்கு ஆடத் தொடங்கி, கணவனின் தடுக்கையின் கணவர்தான் செய்வினை செய்ததாகவும், காரணம் அவருடைய சகோதரியை இவருக்கு மணம் முடிக்க எதிர்பார்த்து இருந்ததாகவும் அது முடியாமல் போகவே இப்படிச் செய்வினை செய்ததாகவும் ஆட்டத்தின்போது சொல்லப்பட்டது.

அதைக்கேட்ட அவளின் கணவன் மறு நாள் தனது மைத்துனர் வீட்டுக்குச்சென்று, 'எனக்கு ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள்?' என்று சண்டையிட்டுவிட்டு வந்தார். இரு தினங்களின் பின்னர் இணுவிலிலுள்ள ஒரு பிரசித்த கோவிலில் கொண்டு போய் 15 நாட்கள் வரை வைத்திருந்து கொஞ்சம் சுகமாக இருந்தது.

அந்தக்கோவிலிலுள்ள ஐயர் மாந்திரீகமும், வைத்தியமும் செய்யக்கூடியவர். அவர் கொடுத்த மருந்தினால் ஓரளவு சுகம் வந்திருக்கும்.

அன்றுதான் நானும் மனைவியும் சுகம் விசாரிக்கப் போகிறோம்தோம். எங்களுடன் திரும்பி வரும் பொழுது. அதே ஊரில் ஒரு பாட்டியார் சாத்திரம் சொல்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு, எனது மாமியாரின் விருப்பப்படி அங்கு சென்றோம்.

முதலில், எனது மைத்துனிக்கு முன்பு திருமணம் பேசி மறுத்தவர்களின் செய்வினை என்றும் பின் அவன் கணவனின் மைத்துனர் தான் இதைச்செய்தது என்றும் கூறி முடித்தார்.

அன்றே நாங்கள் வீடு வந்து விட்டோம். மறுநாள் மைத்துனியின் கணவனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் ஒருவர் என்னிடம் வந்து, மேற்படி மைத்துனி நித்திரையில் வேறொரு ஆடவனின் பெயரைச் சொல்வதாயும் இவள் வேறு யாரையும் திருமணம் செய்ய மனதில் எண்ணி யிருந்தவளா? என்று மாப்பிள்ளை தன்னிடம் வந்து கேட்டதாகவும் சொன்னார்.

இது கேட்டவுடன் நான் மிகவும் ஆத்திரப்பட்டு அன்றிரவே எனது வீட்டில் எனது மனைவியின் தாய், தந்தை

யரை அழைத்து, முழு விபரங்களையும் கூறி, அவளுக்குப் பேய் பிடிக்கவில்லையென்றும் அவளுடைய கணவனுக்குத் தான் மனதில் சந்தேகப் பேய் பிடித்துள்ளதென்றும், முதலில் அவருக்கு அதைப்போக்க வைத்தியம் செய்யும் படியும், அதன் பின்னடி அவளை ஒரு நல்ல பிரசவ டாக்டரிடம் காட்டும்படியும் சொல்லி, உங்களுக்கு முடியாவிட்டால் ரூபா நூறு எடுத்துக்கொண்டு என்னுடன் கொழும்புக்கு வந்தால் டாக்டர் கோலூரிடம் காட்டிச் சுகமாக்க முடியுமென்றும் சொல்லி அனுப்பினேன்.

தனக்கு முன்பே தனது மனைவி வேறு யாருடனோ உடலுறவு வைத்துக் கார்ப்பவதியாகியிருக்கிறாள் என்று அவளின் கணவன் தவறாக நினைத்தபடியால் தான் இவ்வளவும் வந்ததென்று என் மனைவியிடமும் சொன்னேன்.

மறுநாள் என் அறிவுரைகளை உதறித்தள்ளிவிட்டு மானிப்பாயிலுள்ள ஒரு பிரபல மாந்திரீகரிடம் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கு வைத்துத்தான் என் தலையில் ஒரு பேரிடி வீழ்ந்தது.

அதாவது யார் யாரின் தலையில் வீழ்ந்த பழி என் தலைமேலும் என் எதிர் வீட்டுக்காரரின் தலைமேலும் வீழ்ந்தது. அன்றிரவு நான் இரவு போசனமருந்திவிட்டுப் படுக்கச் சென்றபோது எங்கள் வீட்டிற்கும் மாமனாரின் வீட்டிற்கும் நடுவிலுள்ள கிணற்றடியில் நின்றுகொண்டு எனது மாமனார் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டி என்னை ஏசிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரின் பேச்சைக் கேட்டதும் ஒரு சில நிமிடங்களில் உணர்வற்று வீழ்ந்துவிட்டேன். எனது மனைவி இதைக் கண்டு போட்ட பெருங்கூச்சலில் அயலிலுள்ளவர்கள் வந்து என்னை அருகிலுள்ள ஒரு ஆயுள்வேத டாக்டரிடம் காட்டி, மருந்துபெற்று வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

அதன் பின்பும் எனது மாமனார், மாந்திரீகர் வீட்டில்கும்பம் வைத்தவுடன் இங்கு செய்வினை செய்தவனை

அறிவு மயங்கி விழவைத்துவிட்டது என்றுதான் சொன்னார்.

அதன் பிறகு இல்லாத, வீண் கற்பனைகளைக் கற்பித்து நான் எனது மனைவியின் தங்கையையும் திருமணம் செய்ய நினைத்திருந்தேனென்றும், அது நிறைவேறமுடியாமல் போனதால் தான் இப்படிச் செய்வினை செய்து அவர்களை அலையவைக்கின்றேன் என்றும் ஊர்முழுவதும் சொல்லித்திரிகிறார்கள்.

இதனால் ஊரிலுள்ள பொதுஸ்தாபனங்களிலெல்லாம் பொறுப்பான பதவி வகிக்கும் என்னை மற்றவர்கள் ஒருமாதிரியே பார்க்கிறார்கள்.

கேவலம் எனது மாமனாரின் மூடநம்பிக்கையினால் இன்று நான் எனது சொந்த வீட்டில் இருக்கமுடியாமல் எனது பிறந்த ஊருக்குக் குடும்பத்துடன் போயிருக்க வேண்டிய நிலை வந்து விட்டது.

அவர்களை அலைய வைக்க நான் செய்வினை செய்ததாகச் சொல்லித் தேவையற்ற சடங்குகளையெல்லாம் செய்து பெரும் பணத்தைச் செலவழித்துவிட்டார்.

இப்படி ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டபின் எனது குடும்பம்தான் சொந்த வீட்டில் குடியிருக்கமுடியாமல் அலைந்து இடம்மாறித் திரியவேண்டியுள்ளது.

இதை நான் பெரிதும் மனவருத்தத்துடன் தங்களுக்கு எழுதுவது ஏனென்றால், இன்று உலகத்தில் என் மாமனைப்போன்றோர் கணக்கற்றோர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருந்தவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய பேரவா.

இதுபற்றி டாக்டர் கோஷர் சொல்கிறார்: சிலரினவயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நடத்தும் மந்திரம், மாயம் என்ற போலி வியாபாரிகளால் மேற்படி நண்பரைப் போல் பலர் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

முட்டாள்கள் வாழும்வரையில் இப்படியான சோகக்கதைகள் இடம் பெற்றுக்கொண்டேதான் இருக்கும்.

19. பேய் வீடு!

அந்த வீட்டின் பல இடங்
களில் சிங்களத்திலும்,
ஆங்கிலத்திலும் 'பேய்வீடு'
என்று எழுதப்பட்டிருந்
தது. அதை எழுதியதே
பேய்தானாம்.

அவிசாவளைப் பகுதியைச் சேர்ந்த பனலுவ என்ற
இடத்தில் வசித்து வந்தது ஆரன்சிங்கோவின் குடும்பம்.
அமைதியோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஆரன்சிங்கோ
வின் குடும்பத்தில் தொடர்ந்து எட்டு மாதங்களாக நட்
ந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்கள் அவர்கள் அமைதியை
நிலைகுலையச் செய்தன.

அவர்கள் வீட்டுக்கு குடிபுகுந்த பேயொன்று பல அட்
டகாசங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

இரவில் திடீரென விளக்குகள் அணைந்து விடும். சட்டி
பாணைகள் தூள் தூளாகச் சிதறும். மண்ணும் கற்களும்
வீட்டுக்குள் வந்து விழும். சுவர்களில் கரியால் எழுதப்

படும். ஆரன்சிங்கோவின் ஒரே மகள் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பியவள். அனல் தலை முடி கூட பல முறை வெட்டப் பட்டது.

ஆரன்சிங்கோ இந்தப் பேயை விரட்டி அமைதியை நிலைநாட்ட ஆயிரக்கணக்கான ரூபாவைச் செலவு செய்து தொவில் நடனங்களை நடத்தினார். ஆனால் பலன் கிடைக்க வில்லை.

இச் சம்பவம் பற்றி பத்திரிகையொன்றில் எழுதி எனது உதவியை நாடியிருந்தார் ஓர் இளைஞர்.

இதையடுத்தே இந்திடுத்துக்குச் சென்று முழு விபரங்களையும் அறிந்து உண்மையை கண்டு பிடிப்பதென முடிவு செய்தேன்.

1965ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 25ம் திகதி நான் பனலுவைக்கு பயணமானேன்.

எனது மனைவி, பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர், படப்பிடிப்பாளர் ஆகியோரும் என்னுடன் வந்தனர்.

மீகொட என்ற இடத்தில் பள்ளி முதல்வர் ஒருவரும் எங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

நாங்கள் ஆரன்சிங்கோவின் வீட்டை அடைந்தபோது பிற்பகல் மூன்றரை மணி.

அங்கு சென்றபோது ரப்பர் தோட்டமொன்றுக்குள் இருந்த ஆரன்சிங்கோவின் வீட்டின் சுவரில் 'பேய் பிடித்த வீடு' என்று பெரிய எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டிருந்ததை அவதானித்தேன்.

கரிக்கட்டியால் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த இந்த வாக்கியத்தை பேய் எழுதிச் சென்றதாக ஆரன்சிங்கோ தெரிவித்தார்.

நாங்கள் உள்ளே நுழைந்த போது அங்கும் இப்படிப் பல இடங்களில் எழுதப்பட்டு இருந்தது.

அவை ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் பிழைகளுடன் எழுதப்பட்டிருந்தன.

இதையெல்லாம் அவதானித்து விட்டு பேய் செய்த அட்டகாசங்களையெல்லாம் கூறும்படி ஆரன்சிங்கோ தம் பதியரிடம் சொன்னேன்.

அவர்களும் புலம்பலுடன் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைச் சொன்னார்கள்.

தங்களுடைய ஒரே மகள் பிரேமாவதியின் தலைமுடியை இந்தப் பேய் ஐந்து தடவை கத்தியால் வெட்டிவிட்டது எனக்கூறியபோது இருவரின் கண்களுமே கலங்கின.

வெட்டப்பட்ட முடிக் கற்றைகளை திருமதி பொடிகாமி கொண்டு வந்து காட்டினார். அதையும் ஆராய்ந்தேன்.

பிரேமாவதி போகும் இடமெல்லாம் பேயும் பின் தொடர்ந்து அவளுக்கு தொல்லை கொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தார்கள்.

பெட்டிகளில் பத்திரமாகப் பூட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள உடைகள் மர்மமாக வெளியே எடுக்கப்பட்டு கிழிக்கப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் அவற்றைக் கொண்டு பொம்மைகள் செய்யப்படுகின்றன.

இப்படி இருவரும் பல சம்பவங்களைக் கூறினர்.

அனைத்தையும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்ட நான் ஆரன்சிங்கோ, பொடிகாமி, பிரேமாவதி ஆகியோரைத் தனித்தனியே அழைத்து விசாரித்தேன்.

இந்த விசாரணைகளில் தெரியவந்த விஷயங்கள் இவை தான்:

ஆரன்சிங்கோவுக்கு வயது அதுபத்திரெண்டு. பொடிகாமிக்கு ஐம்பத்துநான்கு. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருமணம் செய்தனர். பல வருடங்கள் குழந்தைப் பாக்கியம் கிடைக்கவே இல்லை.

இதனால் 15 நாட்களே நிறைந்த பிரேமாவதியை பொறுப்பேற்று வளர்க்கலாயினர். பிரேமாவதி அவரது தாய்க்கு பெரும் சுமையாக இருந்தார்.

பிரேமாவதியின் தந்தை பெயர் எவருக்குமே தெரியாது. இப்படியான சிக்கலான பிரச்சினை காரணமாக

15 நாட்கள் நிறைந்த மகளை அந்தத்தாய் ஆரன்சிங்கோ தம்பதிகளுக்கு தாரைவார்த்து விட்டாள்.

பிள்ளை இல்லையே என ஏங்கிய இந்த தம்பதியர் மகிழ் வோடு பிரேமாவதியை ஏற்றுவளர்க்கலாயினர்.

சகல வசதிகளுடன் வளர்ந்த பிரேமாவதி பன்னி ரெண்டாவது வயதை எட்டினாள். ஆயினும் வயதுக்கு ஏற்ற வளர்ச்சி பெறவில்லை. மூன்றாம் வகுப்பில் தான் படித்து வந்தாள்.

பிரேமாவதி வளர்ப்புப் பிள்ளை என்பது அவளுக்கு தெரிந்துவிடக்கூடாது என்பதில் ஆரன்சிங்கோ தம்பதியர் மிக்க கவனமாக இருந்தனர். அயலவரின் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடக்கூட விடுவதில்லை.

பள்ளியில் கூட அவள் ஒதுங்கியே தான் இருந்து வந்தாள்.

பிரேமாவதி தனது பெற்றோர், ஆரன்சிங்கோவும், பொடிகாமியும் தான் என்று நம்பி வந்தாள்.

ஆனால் இந்த நம்பிக்கையை தொடர விடவில்லை அவளது பள்ளியில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று.

ஒரு நாள் சக பள்ளி மாணவி ஒருவள் 'நீ வளர்ப்புப் பிள்ளை தானே!' எனக்கூறி கேலி செய்தாள். 'உனக்கு தாய் தந்தை பெயர் கூடத்தெரியாதா?' என கிண்டல் செய்தாள்.

இது பிரேமாவதிக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. வீட்டுக்கு வந்ததும் தனது வளர்ப்புப் பெற்றோரிடம் பள்ளியில் நடந்ததைக்கூறிவிட்டு அழுதாள்.

ஆரன்சிங்கோ தம்பதியினர் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறியும் பிரேமாவதியைச் சமாதானம் செய்ய முடிய வில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் பிரேமாவதியைக் கேலி செய்வது அதிகரிக்கலாயிற்று.

நிலைமை கட்டு மீறிவிடவே பிரேமாவதி பாடசாலைக்குப்போவதே நின்று போயிற்று.

இப்படியான தகவல்கள் பலவற்றை நான் அறிந்து கொண்டேன்.

மேலும் இந்த வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களுக்கு காரணம் பிரேமாவதிதான் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

இதன் பிறகு பிரேமாவதியை தனியே அழைத்து அவளை ஹிப்னோடிஸ் நிலையில் மயக்கி உள்ளுணர்வுகளை தட்டியெழுப்பினேன். அவளுக்குப் பல ஆறுதல்களைக் கூறி அவளது மனதில் குடிகொண்டிருந்த தாழ்வுமனப்பான்மையை நீக்கி பிரேமாவதியைத் தன்னம்பிக்கை மிக்க பெண்ணாக மாற்றி ஊக்குவித்தேன்.

இதன் பிறகு அனைவரையும் அழைத்து இனி எந்தப் பேயும் வந்து அட்டகாசம் செய்யாது என உறுதி கூறி விட்டு கொழும்பு திரும்பினேன்.

பிரேமாவதிக்கு நடந்தது என்ன என்று கேட்கிறீர்களா?

உயிருக்குயிராக நேசிக்கும் காதலன் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தி ஒரு இளம் காதலிக்கு எட்டும் போது எப்படி அதிர்ச்சியால் அவள் மனம் பாதிக்கப் படுகிறதோ அப்படித்தான் பிரேமாவதியின் மனமும் பாதிக்கப்பட்டது.

தனது பெற்றோர் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் தனது பெற்றோர் இல்லை என அறிந்ததும் பிரேமாவதியின் மனம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

இந்தத் தாக்கத்தால் மனநோயாளியான பிரேமாவதியின் உள்ளம் இரு கூறுகப் பிரிந்தது. அவளது மனம் அவளை இரு வாழ்வு வாழ வைத்தது.

உள்ளத்தின் வேதனை தலை தூக்கிய போதெல்லாம் அவள் புது வாழ்வு வாழ ஆரம்பித்தாள். தனது இயல்பு நிலையிலிருந்து விலகி தீய உருவெடுத்து குழப்பங்களை விளைவித்தாள்.

ஆரன்சிங்கோ தம்பதியர் அவளிடம் உண்மையை
மறைப்பதற்காக அவளை எவருடனும் பழகவிடாது
தனித்துவைத்து வளர்த்தது அவளது மனவளர்ச்சியையும்
பாதித்தது. பன்னிரெண்டு வயது சிறுமியானாலும்
ஆறுவயது சிறுமியின் மனவளர்ச்சிதான் அவளுக்கிருந்தது.

உடல் வளர்ச்சியடையாததற்கும் அவளின் உளைப்
பாதிப்பே காரணம்.

உண்மையை மறைப்பதற்காக இல பெற்றோர் கைக்
கொள்ளும் குறுக்கு வழிகள் இப்படித்தான் பயங்கரமாக
அமைந்து விடுகின்றன.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்
களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா
மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில்
வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள்
இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலை
யத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள்
வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனாமாக
அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்
தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட
வாசகர்கள் இனாமாக நூல்களைப் பெற்
றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில்
கிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்புகொள்ள
வேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

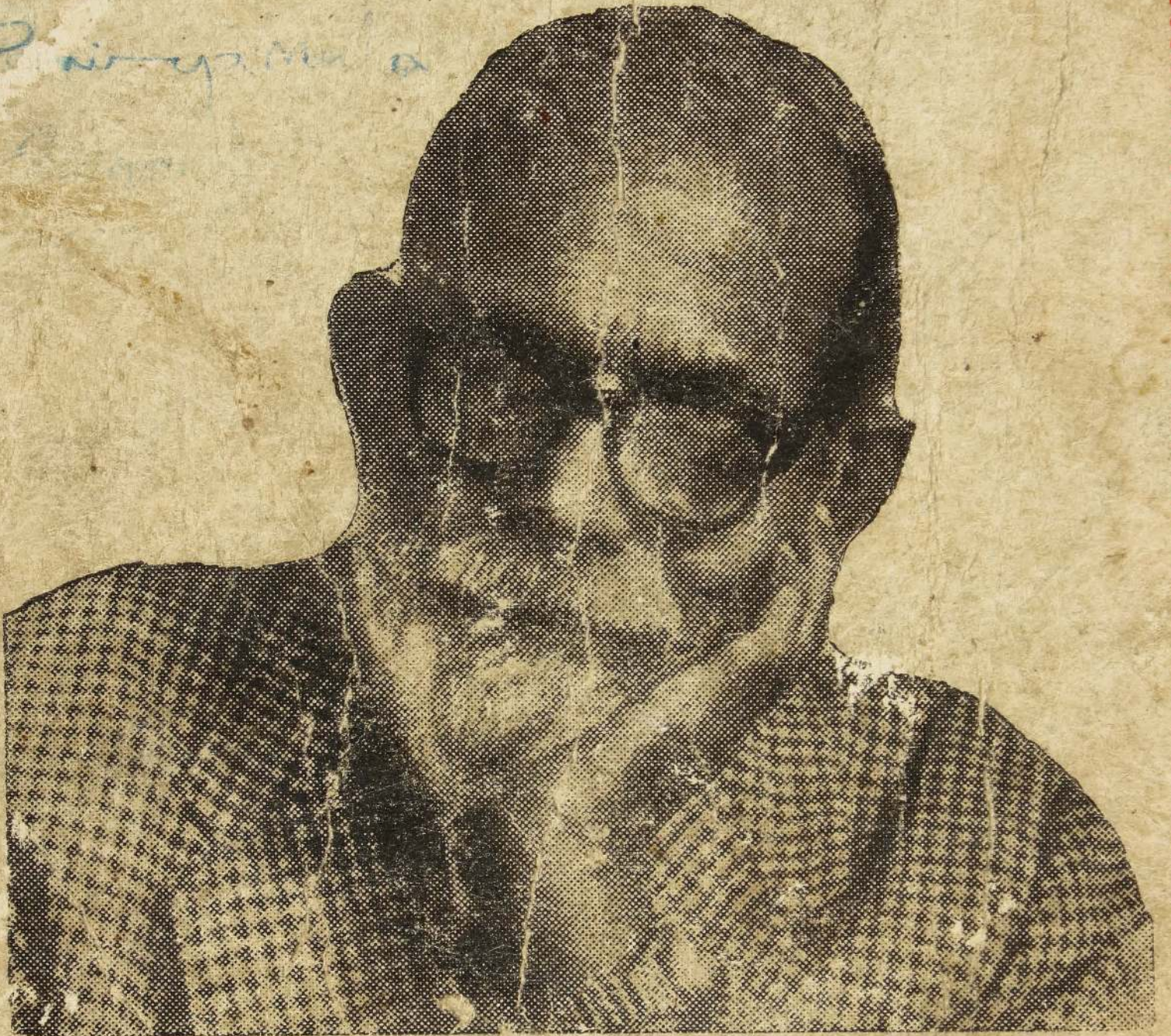

விசித்திர அனுபவங்கள்!

A.A.M. Mannal 317

P. Srinivasan

டாக்டர் கோஷர்
கறுகரூர்.

உண்மைச் சம்பவங்கள்!